

Cô gái vàng chàng

và
Tập tập
tình yêu

Nomura Mizuki

1

Mục lục

Ngoại Truyện 1: Cô Gái Văn Chương Và Tuyển Tập Tình Yêu 1

"Cô Gái Văn Chương" Và Ngưu Ma Vương Đang Yêu

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Nhật Kí Sarashina~

"Cô Gái Văn Chương" Và Những Người Lao Động Làm Cách Mạng

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Vạn Diệp Tập~

"Cô Gái Văn Chương" Và Thiếu Nữ Bị Ốm

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Đức Vua Và Lúa Mì~

Hoàng Tử Im Lặng Và Nàng Tiên Cá Tập Đi

"Cô Gái Văn Chương" Và Nàng Công Chúa Phía Bên Này Cánh Cửa

"Cô Gái Văn Chương" Và Nhà Tiên Tri Phong Lưu

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" Đặc Biệt ~Ngõng Tuyết~

Lời Tác Giả

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1: Cô Gái Văn Chương Và Tuyển Tập Tình Yêu 1

Trên tay bạn là tuyển tập truyện ngắn về "Cô gái văn chương" Amano Tooko, người yêu các câu chuyện đến mức muốn ăn sạch chúng và những con người bị cuốn vào mớ rắc rối của cô.

"Cô gái văn chương và Ngưu ma vương đang yêu" là câu chuyện về mối tình của anh chàng "Trâu điên địa ngục" nhất đẳng huyền đai, thủ lĩnh của câu lạc bộ Nhu đạo. Tên của người con gái dịu dàng, đáng yêu đó là...?

Ngoài ra còn có "Cô gái văn chương và Những người vô sản làm cách mạng", cùng rất nhiều câu chuyện tuyệt vời, mang chút ngọt ngào xen lẫn đắng chát về các bạn học của Tooko, về chuyện sau này giữa Miu và Akutagawa...

Đó là vào những ngày cuối cùng của lớp 11 khi tôi, người từng thề rằng sẽ không bao giờ yêu ai nữa, nhận ra mình đang yêu.

Người con gái ấy vẫn luôn ở bên cạnh tôi, với một nụ cười dịu dàng tựa đóa tử đinh hương. Trong căn phòng nhỏ ngập tràn ánh nắng vàng rực rỡ buổi chiều tà, người ấy lúc nào cũng vui vẻ lật từng trang sách, kể cho tôi nghe thật nhiều câu chuyện.

Khi người ấy nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng.

Khi bàn tay trắng muốt của người ấy nhẹ nắm lấy tay tôi để tiếp thêm cho tôi dũng khí.

Khi bờ môi sắc anh đào thì thầm với tôi những lời thật đơn giản, nhưng cũng rất quan trọng.

Tại sao những lúc ấy tôi lại không thể bình tĩnh được. Tại sao trái tim tôi lại đập nhanh hơn. Tại sao ngực tôi lại như chất đầy một thứ gì đó thật ấm áp.

Tại sao khi chúng tôi không gặp mặt, tôi lại cảm thấy khó chịu như vậy, lại muốn gặp người ấy đến vậy, tới mức không thờ được.

Vào cái ngày đó, khi người ấy dịu dàng mỉm cười quay lưng về phía tôi, tôi rất cuộc biết được đây chính là yêu.

Tôi không biết là từ lúc nào, nhưng chắc hẳn đã rất lâu về trước rồi, trong những ngày bình thường mà ấm áp đó, tình cảm của tôi dành cho người ấy đã bắt đầu nảy nở.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Ngưu Ma Vương Đang Yêu

"Amano Tookooooooooooooo!"

Tôi yêu emmmmmmm!

Tôi yêu em nhất trên đờiiiiiiiii!"

Tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp bờ sông cháy rực ánh chiều tà.

Tên tôi là Ushizono Takumi.

Một người đàn ông mẫu mực, đội trưởng của câu lạc bộ Nhu đạo trường cấp ba Seijou, cơ bắp cuồn cuộn, mắt hổ mày tằm, oai phong vô đối!

Khi dẫn đội đi du đấu ở các trường khác, tôi thường được các giáo viên chào hỏi một cách lễ phép rằng:

"Thầy là giáo viên chỉ đạo phải không ạ? Hi vọng buổi tập hôm nay sẽ thành công tốt đẹp."

Đó hẳn là do khí chất uy nghiêm không thể mạo phạm toát ra từ hình dáng của tôi, nhưng trên thực tế thì tôi chỉ mới qua tuổi mười bảy, là một nam sinh lớp 11, nhóm máu O, cung Kim Ngưu.

Mọi người thường gọi tôi với cái tên "Trâu điên địa ngục".

Năm lớp 9, tôi từng tay không chiến đấu với một con lợn rừng bị xông ra từ một vườn thú gần nhà. Cuối cùng tôi đã chiến thắng và bắt sống nó, từ đó đến nay câu chuyện này vẫn được mọi người truyền tụng với nhau.

Hiện tại, tôi đang yêu.

Người con gái tôi yêu là Amano Tooko. Em là nàng công chúa đáng yêu điềm đậm, hiện cũng đang là học sinh lớp 11 của trường cấp ba Seijou.

Tôi gặp Amano lần đầu tiên vào đầu mùa hè năm lớp 10 đúng một năm trước.

Ngày hôm đó tôi đang có mặt ở thư viện. Đối với một nơi nhàm chán như vậy thì bình thường có lẽ một năm tôi cũng chẳng thèm đặt chân tới dù chỉ một lần, nhưng hôm đó vì được đàn anh trong câu lạc bộ Nhu đạo nhờ trả sách nên tôi cũng không còn cách nào khác.

Trong một buổi tập luyện, vì không kiểm soát sức mạnh của mình nên tôi lỡ quật vị đàn anh đó tới mức phải vào viện nằm vài tháng. Thế nên, để biểu đạt sự áy náy của mình, tôi đã tình nguyện làm mọi chuyện trong khả năng cho phép, và đó chính là nguyên nhân tôi đặt chân tới thư viện.

Hiện tại, mỗi lần nhớ tới chuyện ấy, tôi lại thầm cảm ơn vị đàn anh đó đến rơi nước mắt.

Bởi lẽ chính vì lần đặt chân tới thư viện đó tôi được gặp gỡ Amano Tooko.

Khi ấy, Amano đang đứng đọc sách trước một cái giá xếp đầy những quyển sách dày cộp với nội dung khó hiểu.

Mái tóc đen nhánh đầy nữ tính được tết thành hai bím tóc buông dài tới eo, cặp mắt dịu dàng dõi theo từng trang sách, bờ môi mềm mại màu anh đào và dáng người thon thả đó hấp dẫn tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Là ai!

Em là ai!

Hỡi người con gái, em tốt cuộc là aiiiiii!

Trong đầu tôi như vang vọng tiếng chuông chùa, tim tôi đập thình thịch, máu nóng như cuộn trào khắp cơ thể, tưởng chừng như hơi nước sẽ phụt ra từ hai lỗ tai của tôi.

Đúng vậy, vào khoảnh khắc đó, tôi biết mình đã yêu.

Kể từ ngày ấy, thỉnh thoảng tôi lại bắt gặp Amano.

Em bước đi thanh thoát trong hành lang.

Em dịu dàng cúi xuống thay giày trước sảnh vào.

Em nói chuyện vui vẻ với bạn bè bằng giọng nói trong vắt như chuông bạc.

Em mặc đồng phục mùa hè.

Em mặc đồng phục mùa đông.

Em mặc đồ thể dục.

Em mặc đồ bơi.

Cho dù là ở thời điểm nào, Amano cũng đều xinh đẹp rạng ngời.

Đặc biệt là khi tôi nhìn lên từ sau khung cửa sổ hình dáng em mặc tạp dề trong buổi học nữ công gia chánh, vẻ duyên dáng động lòng người đó khiến tôi không khỏi tưởng tượng đến cuộc sống tân hôn với em, đến nỗi máu mũi tôi suýt nữa thì phun ra như suối.

Tuy nhiên, thật đáng buồn là Amano lại không hề biết đến sự tồn tại của tôi.

Giữa chúng tôi không hề có một tiếp điểm, cho dù đó là lớp học, hội học sinh hay câu lạc bộ, chúng tôi đều ở hai chỗ hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy lựa chọn duy nhất của tôi là thử tiếp cận, tuy nhiên, trong một năm này, cho dù tôi đã làm đủ mọi cách thì lần nào mọi chuyện cũng kết thúc trong thất bại. Chỉ cần ở một mình là Amano lại đọc sách, lúc đó thì cho dù tôi cố tình đi ngang qua, hay ra sức hăng giọng, thì em cũng hoàn toàn không rời mắt khỏi những trang giấy.

Người ta thường gọi những người như thế này bằng cái tên gì nhỉ?

Một sách?

Không, không phải, cô gái văn chương...

Đúng rồi, là cô gái văn chương!

Amano là một "Cô gái văn chương" chính hiệu.

Cho dù là lúc tan trường về nhà, cũng không một khắc nào em rời tay khỏi quyển sách, tôi đã bị em bỏ qua hàng trăm lần khi em bước đi trong lúc hai mắt vẫn chăm chú vào những trang sách.

Có một ngày, canh đúng lúc em không đọc sách, tôi tiến về phía trước và đứng chắn sừng sững trước mặt em như một ngọn núi...

Tuy nhiên, khi đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà ấy, hai chân tôi lại nhũn ra, dạ dày quặn thắt, mồ hôi tuôn ra như tắm, cuối cùng tôi quay lưng lại và chạy trốn thục mạng.

Tôi, Ushizono Takumi, người đàn ông mạnh nhất quả đất, người tay không bắt sống lợn rừng vậy mà...

Thật mất mặt! Thật quá mất mặt!

Mang theo tâm trạng bi phẫn, tôi hướng về bầu trời chiều cháy rực và hét lên.

- Aaaaaaaaaa! Amanooooooooo! Tôi yêu emmmmmm! Tôi yêu em nhất trên đờiiiiiii!

Sau đó, tôi chỉ biết về nhà mang theo trái tim tan vỡ ngắm nhìn những bức hình chụp của Amano mà tôi mua của câu lạc bộ Nhiếp ảnh và tự an ủi một mình.

Chắc hẳn bây giờ Amano đã nhận ra sự tồn tại của tôi.

Nếu tôi tiếp tục chiến thắng ở các cuộc đấu của câu lạc bộ, chắc hẳn danh tiếng của tôi sẽ tới được tai của em.

... Oa, bạn là Ushizono của câu lạc bộ Nhu đạo phải không? Trận đấu hôm trước của bạn khiến mình rất cảm động, không thể cầm được nước mắt! Mình là fan chân chính của bạn! Hãy bắt tay với mình.

Nhất định có một ngày Amano sẽ mang theo gương mặt thẹn thùng chủ động vươn tay về phía tôi, chắc chắn ngày đó sẽ tới.

Đúng vậy! Nhất định ngày đó sẽ tới!

Ngoài ra thì cũng có một điều an ủi là những thằng con trai khác thăm thương trộm nhớ Amano đều hoàn toàn bị em bỏ qua, sau đó thì bọn ai cũng ủ rũ rút lui, điều này khiến tôi thở phào một hơi.

Tuy nhiên!

Khi chúng tôi lên lớp 11, tôi bỗng nhận ra bên cạnh Amano vừa từ đâu chui lên một thằng nhóc học lớp 10 tên là Inoue Konoha.

Thằng khốn đó mặt mũi trông như đàn bà, người thì éo lá chẳng khác gì cọng bún, nó mà bị tôi cho một chiêu quật qua vai thì chắc xương cốt sẽ nát bét luôn! Thế nhưng, một thằng nhóc như vậy lại dễ dàng gia nhập câu lạc bộ Văn học của Amano, và làm thân với em.

Ư ư ư ư ư ư ư~

Thì ra là vậy, dùng thủ đoạn này để gia nhập cùng câu lạc bộ và tiếp cận Amano... Tôi đã hoàn toàn quên mất chiêu này.

Tuy nhiên, thân là đội trưởng câu lạc bộ Nhu đạo, tôi không thể vứt bỏ Nhu đạo và gia nhập câu lạc bộ Văn học được.

Dường như Amano rất vui khi câu lạc bộ có thêm một người nữa, lúc nào em cũng gọi thằng nhóc Inoue đó bằng giọng ngọt lịm "Konoha", "Konoha ơi", tôi nghe nói sau khi tan học, em còn đến tận lớp để đón nó.

Tôi đã chứng kiến không chỉ một mà tận hai, ba lần hình bóng Amano dắt tay Inoue đi về phía câu lạc bộ Văn học, cứ như một người mẹ hiền đang đưa con tới trường mẫu giáo.

Ư~~~, nó, nó lại đang nắm, nắm tay Amano của tôi...!

Không thể tha thứ!!!

Tôi núp đằng sau góc hành lang, nghiêng răng nghiêng lợi lần theo hai người đó tới câu lạc bộ Văn học, khi tôi đang định áp tai vào cửa nghe ngóng tình hình bên trong thì bỗng nhiên giọng nói của Amano vang lên.

- Thế nào, em đồng ý chứ? Làm ơn mà, Konoha.

Em đang yêu cầu thằng bánh bèo ấy chuyện gì đó.

- Đi mà, nhanh lên, nhanh lên~

Thanh âm đáng yêu làm tan chảy lòng người.

Tiếng ghế rung lạch cạch.

Oaaaaaaa, chuyện quái gì đang diễn ra đằng sau cánh cửa này vậy?!!!!

Máu dồn hết lên não tôi, đúng lúc tôi đang định áp sát tai hơn nữa để nghe ngóng thì một thằng đàn em trong câu lạc bộ Nhu đạo chạy tới.

- A, đội trưởng! Anh đang làm gì vậy, mau đi tập thôi!

- Ủ-ừm. Đợi chút, anh đang tập đối kháng với cửa.

Tôi vội nghiêm mặt bày ra tư thế quạt qua vai rồi bất đắc dĩ rời khỏi cánh cửa.

Một hôm khác, tôi lại tới áp tai vào cửa, lần này bên trong phòng vang lên âm thanh sột soạt như tiếng xé giấy(?), kèm theo đó là tiếng khóc nức nở của Amano.

- Híc... Konoha thật xấu xa. Lúc nào cũng bắt nạt chị... làm sao... em có thể để chị ăn một thứ kinh khủng như thế này chứ Đồ độc ác, ác ma!

Uôôôôôôôôôô!

Thằng khốn kia đã làm gì Amano của tôi rồiiiiiii!

Nó đã để em ăn cái gì vậy!!!!

Thứ kinh khủng rốt cuộc là thứ gì!

Inoue~~~~!

Bố giết mày~~~~~!

Khi tôi định đập cửa xông vào thì thằng đàn em của câu lạc bộ Nhu đạo lại chạy tới.

- Đội trưởng! Anh định giải lao tới khi nào vậy. Mọi người đang chờ anh đấy, mau quay lại đi.

- Không được, anh phải cứu Amano khỏi tay ác quỷ!

- Anh đang nói cái quái gì vậy?

Đúng lúc chúng tôi đang tranh luận, Amano mở cửa bước ra với vẻ mặt khoan khoái.

- Cảm ơn em vì bữa ăn, Konoha. Ngày mai em nhớ tham gia câu lạc bộ đúng giờ nhé.

Sau khi nói những lời này với thanh âm tíu tít như một chú chim con, em nhảy chần sáo ngang qua tôi và thằng đàn em rồi rời đi.

- Đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi, Konoha.

Ngày hôm sau, Amano cũng lại nắm tay Inoue bước đi vui vẻ trên hành lang.

- Thiệt tình, chị đừng nắm tay em nữa, như vậy xấu hổ lắm.

Nghe thằng bánh bèo tỏ thái độ, Amano khẽ nhúu hàng lông mi dài ngược lên với vẻ bất an.

- Vậy thì khi chị buông tay, em không được bỏ chạy như lần trước nhé.

- Được rồi, dù sao thì em cũng không muốn bị rượt chạy khắp trường. Mà lần đó chị còn chạy đến độ hết hơi vấp té nữa chứ.

- Thì chị là một cô gái văn chương yếu đuối mà.

- Đó chỉ là do chị ít vận động mà thôi.

- A, đáng ghét~. Em thật chẳng biết quan tâm đàn chị gì cả. Đã thế thì chị sẽ không buông tay ra cho xem.

- Tha cho em đi mà.

Tôi phần hận dùng hai tay cào tường trừng mắt nhìn hai người đó chim chuột nhau.

Inoue Konoha, mau tránh xa Amano cho tao!

Một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch như mày lại dám công khai tán tỉnh Amano của bố, không thể tha thứ, không thể tha thứ, không thể tha thứ~~~~~!

Hiện tại, tôi đang yêu.

Ưôôôôôôôôôô! Đi chết đi! Inoue Konoha~~~~~!

Thế nên hôm nay tôi lại đứng ở bờ sông ngửa mặt lên trời phát tiết oán niệm với Inoue và tình yêu dành cho Amano.

- Chết đi!

Chết đi!

Chết đi~~~~~!

Có lẽ nào Inoue đang hẹn hò với Amano không? Hai người đó phải chẳng ngay cả chuyện đó cũng làm rồi?

Mỗi lần chứng kiến bầu không khí thân mật bao trùm hai người, tôi lại cảm thấy dường như giữa họ đang chia sẻ một bí mật.

- Không thể tha thứ! Inoue Konoha~~~~!

Đúng lúc tôi vung một cước về phía mặt trời, từ phía sau vang lên tiếng của ai đó.

- Này, anh làm ơn đừng có đứng ở bờ sông liên tục gọi tên người khác như vậy được không hả?

Khi tôi quay lại, xuất hiện trước mặt tôi chính là Inoue, trông nó có vẻ thẹn thùng.

- Gừ, I-Inoue!

Thật ngạo mạn, một người tầm thường như nó mà cũng định dùng đòn quật lưng với tôi sao.

Tôi nhanh nhẹn lùi về sau nửa bước, lông mày giương lên, bày ra tư thế quyết tử chiến tới cùng.

- Mà tới tí thí với tao hả? Lá gan không nhỏ. Tốt, tới đi!

- Không phải vậy. Em sao có thể là đối thủ của anh Ushizono đội trưởng câu lạc bộ Nhu đạo được chứ.

Ái chà? Xem ra thằng bánh bèo Inoue này cũng biết nói vài câu ra hồn đây.

- Anh Ushizono này, anh thích chị Tooko phải không?

- Cái...! M-M-M-M-M-M-Mày nói cái gì vậy hả?

Tôi hoảng hồn.

- Thì lúc nào anh nhìn thấy chị Tooko cũng đỏ bừng mặt, lại còn trừng mắt nhìn em nữa.

- Khi thật, bị phát hiện rồi sao.

Thằng này không đơn giản chút nào cả!

Inoue nhún vai nhỏ giọng lầm bầm.

- Thực ra thì anh mà cứ lộ rõ tâm sự trên mặt thế kia thì ai cũng nhận ra cả thôi. Người duy nhất không nhận ra chắc cũng chỉ có chị Tooko. Dù sao thì cứ chuyện gì liên quan tới bản thân là chị ấy lại rất chậm tiêu.

Hừm. Nói cứ như nó hiểu Amano lắm ấy. Thằng này thật đáng ghét.

- Rồi sao? Đã biết bố thích Amano rồi mà còn tới đây làm gì.

Nhìn tôi chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến đấu, Inoue nghiêm mặt nói một cách dứt khoát.

- Em muốn mai mối cho anh Ushizono và chị Tooko.

- Cái gì!?

Tôi trợn to hai mắt, thấy vậy, Inoue khẽ nở nụ cười ngọt ngào.

- Dù sao em cũng chẳng thấy vui vẻ gì khi bị người ta hiểu nhầm rồi kêu giết giết này nọ. Em cũng chỉ là người bị hại, chị Tooko đã ép em gia nhập câu lạc bộ Văn học để viết điểm tâm cho chị ấy. Em không phải bạn trai của chị ấy. Nói thật em rất hi vọng chị ấy buông tha cho em. Nếu chị Tooko có thể tìm được người viết điểm tâm khác, chắc hẳn chị ấy sẽ mặc kệ em. Và vừa may, anh Ushizono chính là người đó.

- ?? Người viết điểm tâm? Đó là cái gì?

- Hiện tại anh chưa cần quan tâm tới chuyện này. Trước hết em sẽ dạy cho anh cách làm quen với chị Tooko.

- Ô! Vậy sao! Inoue! Thì ra mà lại là một người tốt đến vậy!!!

Lồng ngực run lên vì niềm hân hoan, tôi nắm chặt lấy tay Inoue với vẻ biết ơn. Cuối cùng, mang theo nét mặt hơi rúm ró, Inoue nói với tôi.

- Vậy thì giờ nghỉ trưa ngày mai anh tới thư viện chờ em nhé.

Ngày hôm sau, khi tới thư viện, tôi thấy Inoue đã tới trước và đang ngồi đợi bên một cái bàn của phòng đọc.

Tôi đánh giá nó một lần nữa, thằng này có một mái tóc thật mượt và làn da trơn láng.

Là loại hình không hề tồn tại trong câu lạc bộ của chúng tôi.

Khi tôi biết nó không phải kẻ địch của tôi, tôi bắt đầu cảm thấy nó cũng đáng yêu đấy chứ, thật kì lạ.

Thấy tôi đến, Inoue đứng lên chào tôi một cách lễ phép và mỉm cười.

Sau khi tôi ngồi phịch xuống cái ghế đối diện, nó rút ra một xấp giấy bản thảo bị đóng thành tập và bút chì rồi bắt đầu nói.

- Từ bây giờ anh Ushizono sẽ viết "truyện tam đề". Anh biết "truyện tam đề" là gì không?

- Không.

- Đó là thể loại truyện dân gian với chủ đề được lấy từ ba từ đơn. Đầu tiên, em sẽ nói ra ba từ, anh hãy dựa trên đó và viết ra một câu chuyện có cả ba từ đó.

Tôi nghiêng đầu với vẻ khó hiểu.

- Hừm? Cái thứ tam đề này và Amano có liên quan gì với nhau sao?

Inoue cười đáp.

- Chị Tooko rất thích ăn những câu chuyện ngọt ngào. Thế nên nếu anh Ushizono viết ra một câu chuyện thật ngon và tặng cho chị ấy, chắc hẳn chị ấy sẽ rất vui và phải lòng anh Ushizono.

- T-Thật sao!?

- Đúng vậy. Ít nhất là sẽ hơn đứt một kẻ suốt ngày chỉ viết ra những câu chuyện kì cục.

- Tốt! Mặc dù không hiểu lắm nhưng anh cứ viết cái đã!

- Vậy chủ đề hôm nay sẽ là "Xe đạp", "Khăn tay", "Lễ hội búp bê". Thường thì thời gian sẽ là từ bốn đến năm mươi phút cho khoảng hai, ba trang giấy. Nhưng vì hôm nay là ngày đầu nên anh viết lâu một chút cũng không sao cả. Chỉ cần ngày mai anh nộp lại cho em là được... này, anh có đang nghe không đấy, anh Ushizono?

Tôi nắm chặt cây bút chì và bắt đầu viết hăng say lên giấy bản thảo.

- Xong rồi!

- Hả, vẫn chưa tới ba mươi giây mà, quá nhanh, quá nguy hiểm!

- Oa ha ha ha, tiên hạ thủ vi cường, tốc độ chính là sinh mạng!

Tôi ưỡn ngực cười to. Inoue nhận lấy xấp giấy bản thảo mà tôi đưa ra và bắt đầu đọc.

Khuôn mặt của nó dần dần trở nên u ám.

"Khăn tay khiến tôi té xe sau lễ hội búp bê."

- Thế nào? Câu này có nghĩa là vì khăn tay nên xảy ra tai nạn té xe, thời gian là vào sau ngày lễ hội.

- Không được.

- Cái gì!

- Ý em là anh phải viết thành một câu chuyện chứ không phải thứ tào lao này.

- Hừm...

- Chị Tooko rất thích tiểu thuyết tình yêu, nếu anh có thể viết ra nội dung như vậy thì chị ấy sẽ rất vui.

- Được rồi, cứ giao chuyện này cho anh!

Sau khi tan học, tôi đưa ba tờ giấy bản thảo cho Inoue, đó là câu chuyện tình yêu ngọt ngào mà tôi đã vắt sạch đầu óc, dốc hết gan ruột ra để viết.

- Lần này thì sao!?

Mang theo vè mặt đau khổ, Inoue lật qua từng trang giấy.

"Buổi sáng, tôi thức dậy. Tôi đi vệ sinh. Tôi giải quyết thật nhanh. Tôi rửa mặt. Tôi xì mũi. Tôi đánh răng. Tôi ăn natto... (lặp lại bên dưới)...Tôi cầm lấy khăn tay... Tôi té xe đạp... Tôi đi chơi với bạn gái thật vui... Tôi quên mất lễ hội búp bê."

(Natto: một loại đồ ăn làm từ đậu nành lên men của Nhật)

- Ừm...

Inoue nhíu chặt hai hàng lông mày rồi lấy tay ôm trán. Sau đó nó lại ngẩng đầu lên, liếc tôi một cái rồi nói.

- Xin anh nhớ nguyên tắc cơ bản là phải thụt đầu dòng trước mỗi câu. Ngoài ra phải cách dòng ra, dồn hết thành một khối này rất khó đọc. Thêm nữa là phải chú ý trợ từ... Và nhớ chú ý câu cú, lần nào cũng bắt đầu bằng "tôi" thế này hơi... với lại nội dung chủ yếu nó... cũng...

Nó lại gục đầu xuống và lăm bằm cái gì đó trong miệng.

- Tóm lại là anh thử đọc cái này xem. Tham khảo được gì thì cứ tham khảo.

Nói rồi, Inoue đưa cho tôi một quyển sách.

- Tình đậu?Tu rờ ghê vờ nờ? Đậu cũng biết yêu hả? Đây là truyện về nhà hàng nào đó hả?

- Đọc là Turgenev, không phải "Tu rờ ghê vờ nờ". Còn nữa, không phải "đậu" mà là "đầu", "đầu" trong "đầu tiên" ấy, quyển sách này có tên là Tình đầu.

- Ồ, thì ra là vậy! Thì ra là tình đầu!

Tình đầu.

Hai từ tuyệt diệu này khiến tim tôi đập liên hồi.

- Quyển này khá mỏng nên chắc anh sẽ đọc xong ngay thôi. Nếu anh có thể viết ra một câu chuyện như trong sách này thì em nghĩ chị Tooko sẽ đỡ đứ đừ anh Ushizono thôi.

- Thiệt hả, được rồi! Để anh đọc~~~~

Trong giờ tập luyện của câu lạc bộ, tôi không nhìn được mà bắt đầu mở sách ra đọc.

Xung quanh vang lên những tiếng xì xào.

- Ê tụi mày xem kìa, đội trưởng đang đọc sách!

- Lại còn là Tình đầu nữa! Ôi cha mẹ ơi, có chuyện gì xảy ra với anh ấy vậy?

Lao xao lao xao.

Rì rầm rì rầm.

Ừa? Sao tai mình ngứa thế nhỉ.

Tôi vừa dùng ngón cái ngoáy lỗ tai vừa tiếp tục đọc sách.

Đột nhiên, một cơn buồn ngủ ập tới tựa như sóng cả.

- Ô...

- Oa! Đội trưởng!

- Tỉnh lại! Đội trưởng!

Khi tôi phục hồi ý thức thì thấy các thành viên trong câu lạc bộ đang vây quanh và nắm lấy vai của tôi lắc lắc để.

- Hửm? Anh vừa ngủ quên à?

- Anh làm bọn em hết cả hồn, tự dưng gục xuống sàn như vậy~

- Xin lỗi. Nhưng mà đừng lo, anh đọc sách tiếp đây.

Nói xong, tôi lại mở quyển truyện ra.

Và...

- Ô...

- Đội trưởngggggg!

Chẳng hiểu tại sao mà cứ mỗi lần tôi mở sách ra là một cơn buồn ngủ cực kì mãnh liệt lại ập tới, khiến toàn bộ ý thức của tôi bị cuốn trôi cứ vừa bị đập một cú thật mạnh vào đầu.

- Xem ra với thể chất của anh thì một lần đọc sách sẽ không thể đọc nhiều hơn một trang.

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau ở thư viện.

Nghe tôi nói thẳng như vậy, Inoue trợn mắt há hốc mồm lấp bắp hỏi lại.

- L-Làm... làm sao có thể, vậy trong giờ thi Ngữ văn anh làm bài kiểu gì chứ?

- Chẳng làm gì cả. Cứ nộp giấy trắng nhận ngỗng thôi.

- Giấy trắng... nhận ngỗng... Nhưng mà, khi thi vào trường thì sao... Trường mình điểm chuẩn em nhớ cũng khá cao mà...

- Anh không có thi. Em nhìn anh là biết anh thuộc dạng được đề cử vì thành tích thể thao rồi. Toàn bộ chương trình học từ trước đến giờ anh đều dùng cơ bắp để đền bù cả.

Nghe tôi lẽ thẳng khí hùng nói như vậy xong có lẽ là do quá bội phục, Inoue hoàn toàn im lặng.

- Chà, nhưng vì Amano, sau khoảng 30 lần nghỉ ngơi, anh cũng đọc được khoảng 30 trang rồi.

- ...Anh cực khổ quá.

Inoue cúi đầu thật sâu, rồi bằng giọng mệt nhọc, nó hỏi tôi: "Thế cảm tưởng của anh sau khi đọc xong thế nào?".

- Ờ thì tự dưng xuất hiện một con nhỏ nào đó tên là cái gì Zizi, rồi một thằng nhóc Vlavla gì đó bắt đầu kể câu chuyện tình yêu của mình... này Inoue, tên tuổi đám Nga ngố này đều kì cục vậy à?

- Không... cái này là...

- Tên công viên cũng thế, đọc tí thì cắn lưỡi, hình như là Neskutchny gì đó thì phải.

- Tại sao chỉ có tên công viên là anh nhớ chính xác vậy!?

- Thì nó nghe kì cục quá nên anh cứ luyện phát âm hoài, một hồi thì nhớ luôn.

- Thôi anh cho em xin. Đây cũng không phải sách dùng luyện phát âm.

- À đúng rồi! Ngoài ra còn có một cô gái tên cái gì mà Kinakina, à Syesye, à không là Zidane nữa.

- Là Zinaida, không phải Zidane. Ít nhất anh cũng nhớ tên nữ chính hộ em chứ.

Sau khi mếu máo nói như lấy tay ôm trán.

- ...Thật xin lỗi, em đã không cân nhắc tới thể chất của anh Ushizono. Cứ thế này thì cho đến khi anh đọc xong sẽ mất rất nhiều thời gian cho nên em sẽ nghĩ cách khác.

- Ồ, em có biện pháp gì sao!

Thấy tôi hào hứng, Inoue bắt đầu nói, trông nó có vẻ hơi bất cần đời.

"Khi chị Tooko tới trước mặt anh, anh hãy làm rớt quyển sách này."

Chỉ thị của Inoue chỉ có vậy. Nói thật là tôi cũng không hiểu lắm, tuy nhiên thì vào giờ nghỉ trưa ngày hôm sau tôi vẫn ôm quyển Tình đầu trước ngực và mai phục trong hành lang.

Tới rồi! Chính là Amano!

Hai bím tóc dài tới eo. Tay chân thon thả, từng chuyển động của em đều thật lay động lòng người. Ôi, hôm nay em cũng xinh đẹp làm sao~.

Tôi say đắm nhìn theo Amano khi em lặng lẽ đi ngang qua.

A, không được! Amano sắp đi mất rồi!

Tôi vội vàng buông tay ra và khiến quyển Tình đầu rơi xuống đất.

Ngay lập tức, Amano quay đầu lại.

Amano, người mà từ trước đến giờ vẫn không chịu để ý tới tôi dù chỉ một lần, đã quay đầu lại!

Em bước tới trước mặt tôi, rồi nhẹ nhàng ngồi xổm xuống và cẩn thận nhặt quyển sách của tôi lên bằng đôi bàn tay trắng muốt.

- Đây là sách của bạn à?

Amano dùng thanh âm trong vắt như chuông bạc hỏi tôi. Đôi mắt đen nhánh đầy thâm thúy dịu dàng ngược lên nhìn tôi.

- Đ-Đúng vậy.

Tim tôi đập thành thịch, mồ hôi túa ra, chỉ nội việc nói ra mấy chữ đó cũng đã hao hết tinh thần của tôi rồi.

Amano nhẹ mím cười.

- Là Tình đầu của Turgenev nhỉ. Một câu chuyện rất tuyệt vời.

T-T-T-T-T-Tuyệt vời!!!

Amano đã khen tôi thật tuyệt vời!

Đầu tôi như nổ tung, máu mũi như sắp phun trào, đúng lúc tôi sắp gục xuống thì Amano ôm chặt lấy quyển sách của tôi trước ngực, và hé bờ môi đỏ mọng ra nói với giọng thân thiết, hai mắt em tỏa sáng rực rỡ.

- Ivan Sergeyevich Turgenev là văn hào người Nga. Mẹ của ông là nữ địa chủ sở hữu đất đai rộng lớn, còn cha ông là một quý tộc nghèo nhỏ hơn mẹ ông sáu tuổi. Turgenev là con thứ của hai người, ông sinh vào năm 1818. Tác phẩm đầu được ông công bố vào năm 1860 là một trong những kiệt tác trung kì trong sự nghiệp sáng tác của ông. Cha mẹ của nhân vật chính Vladimir như hình ảnh thu nhỏ của cha mẹ Turgenev. Cho nên, có thể nói quyển tiểu thuyết này là tự truyện của chính Turgenev.

Thanh âm của Amano cọ vào lỗ tai tôi.

Ôi trông em mới vui vẻ làm sao.

- Đúng vậy, Tình đầu hết như món táo nướng phủ đầy sốt caramen! Bên trong câu chuyện gần gũi chất chứa niềm hoan khi thích một người, sự rung động xót xa, bi thương mọi thứ quyện lại đặc quánh như caramen, thử cắn một miếng táo nướng nóng hổi, nước sốt chua chua ngọt ngọt mang theo mùi hương của rượu rum và bơ sẽ lan tỏa khắp khoang miệng.

Câu chuyện này được kể theo hình thức nhân vật chính Vladimir hồi tưởng lại quá khứ của mình.

Năm mười sáu tuổi, Vladimir mang lòng yêu Zinaida, một tiểu thư lớn tuổi hơn cậu vừa chuyển tới sống ở biệt thự gần nhà.

Zinaida hồn nhiên và cởi mở, bên cạnh cô lúc nào cũng có rất nhiều đàn ông vây quanh, trông cô chẳng khác nào một nữ hoàng.

Bộ dạng của Vladimir khi mang lòng yêu Zinaida thật sự rất đáng yêu, khiến người ta nhìn thấy mà tim đập không thôi!

Cậu cảm thấy giận dữ, tủi thân, thất vọng khi bị Zinaida trêu chọc, tất cả những tình cảm thuần khiết của chàng thiếu niên vừa mới trưởng thành đó được miêu tả lại một cách sống động qua những con chữ khiến người đọc say mê.

Mối quan hệ giữa Vladimir và cha của cậu cũng rất đáng thương! Cái cách cậu bận tâm về cha của mình, khát khao tình thương từ người cha chẳng khác nào một chú cún con, làm người đọc sinh lòng trĩu mến không thôi.

Sau khi mọi hi vọng dành cho người cha và niềm ao ước với Zinaida tan vỡ, Vladimir phải gặm nhấm nỗi đau đớn và bi thương của mình như gặm nhấm quả táo bọc caramen đã lạnh và cứng lại như đá... Nỗi ưu sầu ngọt ngào dần chất chứa lồng ngực. Nhưng chính điều đó mới là điểm ngon nhất của câu chuyện.

Amano nhắm mắt lại và ghì chặt quyển sách trước ngực như đang rất xúc động.

Quyển sách vừa ban nãy vẫn còn nằm trong ngực tôi, nay, đ-đang nằm trên n-ngực của A-Amano!

Ngực của Amano rất phẳng, chỉ hơi nhô lên.

Nhưng chuyện đó căn bản không phải vấn đề!

Không, nói đúng ra thì như vậy mới tốt!

Một người con gái đẹp thì ngực phải đoan trang kín đáo như vậy mới được!

Không được không được, mình đang suy nghĩ cái quái gì thế này...

- Ôi, nỗi bi thương và nhịp điệu nhanh chóng của nửa sau câu chuyện thật khiến lòng người xao động không thôi. Đây đúng là một câu chuyện của tuổi xuân.

Trái tim của tôi cũng đang xao động.

Vậy sao, thì ra đây là cái gọi là tuổi xuân!

- A-Amano...

Tôi lắp bắp nói như trong cơn mê.

Bây giờ tôi có thể nói ra những lời ấy.

Không, chính dòng máu đang sục sôi khắp toàn thân đã khiến tôi không thể không mở miệng.

- T-T-T-Tôi, t-t-t-thích...

Ô ô!!! Cuối cùng tôi cũng có thể tỏ tình rồi sao!!!

Amano trả lại tôi quyển Tình đầu với vẻ tiếc nuối, rồi em nở một nụ cười đáng yêu, tựa như đóa hoa nở giữa mùa xuân.

- Ừm, mình cũng thích lắm.

Tôi có đang mơ không.

Amano, Amano đã nói em thích tôi.

Amano cũng thích tôi.

- Thành công! Thành công rồi! Inoue!

Giờ nghỉ giải lao, tôi xông vào lớp của Inoue và nhắc bóng nó lên quay vòng vòng trong khi nó vẫn còn chưa kịp hoàn hồn.

- A-Anh Ushizono...!

- Oahahahaha! Chiến dịch thành công! Đều là nhờ công của em cả, Inoue!

- V-Vậy thì tốt quá. Mà anh mau thả em ra! Đừng xoay nữa!

- Oahahahaha!

Tôi càng xoay nhanh hơn, vừa áp mặt vào má của Inoue vừa hét.

- Inoue! Chú là ân nhân của anh, anh phải đúc một bức tượng đồng của chú để cung phụng suốt đời mới đượcccc! Yahooo! Bọn anh thật tâm đầu ý hợp~~~~!

- Anh làm ơn đừng đúc tượng đồng. Cũng đừng có gào cái gì mà tâm đầu ý hợp! Mau thả em ra~~~~

Inoue đỏ mặt nói một cách xấu hổ.

Ha ha, thằng nhóc này thật khiêm tốn.

... Nhưng mà, một người con trai và người con gái yêu nhau thì họ nên làm gì nhỉ?

Trước hết có nên bắt đầu từ việc đi về cùng nhau không nhỉ?

Tan học. Tôi vội chạy tới lớp của Amano. Khi tôi núp đằng sau cửa hậu nhìn vào lớp học, tôi bắt gặp Amano. Em đang nhét sách vào cặp chuẩn

bị ra về.

Hai bím tóc buông xuống bên khuôn mặt nghiêng nghiêng trông thật dễ thương.

- Ama...

Khi tôi vừa định cất tiếng gọi thì Amano đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi.

Ồ! Tình yêu của chúng tôi đã thăng cấp tới mức có được thần giao cách cảm sao!

Amano nở một nụ cười chan chứa yêu thương... không, không có chuyện đó.

Nói đúng hơn thì em đang phồng mang trợn má, chân mày giương lên nhìn tôi trừng trừng với ánh mắt đầy căm phẫn.

Tôi sửng người.

Tại sao!?

Tại sao em lại nhìn tôi với ánh mắt đáng sợ đó?

Ánh mắt tràn ngập ý chí quyết đấu, tựa như chồn hương nhìn thấy rắn hổ, thợ săn nhìn thấy gấu, Kojirou nhìn thấy Musashi.

(Kojirou và Musashi là hai samurai nổi tiếng của Nhật thời Edo)

Chẳng lẽ tôi đang bị Amano ghét sao? Nhưng tại sao chứ? Chúng tôi vừa trở nên tâm đầu ý hợp vào giờ nghỉ trưa mà?

Tại sao đột nhiên xung quanh em lại tỏa ra bầu không khí chán ghét dành cho tôi như vậy?

Amano trông như thể sắp dựng thẳng đuôi gằm gừ lao về phía tôi bất cứ lúc nào.

Mồ hôi lạnh tuôn ra như suối, tôi quay bỏ chạy.

- Inoueeeeeeee!!!!

Thấy Inoue đang đi trong hành lang, tôi tóm lấy nó và kéo ra chỗ sân sau.

- Vậy là sao hả Inoue! Tại sao Amano lại nhìn tao như vậyyyyyyy!?

- A-Anh hỏi em, thì em biết hỏi ai giờ... oa!

Tôi tóm lấy cổ áo của Inoue, nhắc bổng nó lên và ra sức lắc.

- Có phải mày đã nói gì đó với Amano không! Nói! Có phải vậy không!

Hai chân của Inoue quơ cào giữa không trung.

- E-Em không làm gì hết, thật đấy...

Đúng lúc này...

- Buông Konoha ra! Tên Ngưu ma vương xấu xa!

Khi quay lại, tôi thấy Amano đang đứng ở đó phồng mang trợn má, mắt trợn tròn, sau lưng như có lửa bốc lên.

T-T-T-T-Tại sao, Amano lại ở đây?

L-Lại còn, gọi tôi là, Ngưu ma vương...?

Vì quá kinh ngạc, tôi buông tay ra, Inoue cũng rơi cái bịch xuống bãi cỏ.

- Konoha!

Amano đẩy tôi ra và chạy tới cạnh Inoue, rồi em quỳ một chân trên đất nói với vẻ lo lắng.

- Em có sao không, Konoha? Ôi, cúc áo đứt hết cả rồi. Thật đáng thương. Vừa nghe tin em bị Ngưu ma vương bắt đi là chị vội chạy tới cứu liền đây.

Inoue trông như thể nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thế này là sao?

Rốt cuộc đang có chuyện gì vậy?

Amano đứng lên như muốn bảo vệ Inoue, rồi em hất cằm trừng mắt nhìn tôi như đang nhìn kẻ địch không đội trời chung.

- Anh tưởng tôi không biết chuyện anh đang nhắm nhe Konoha sao? Tôi từng tận mắt chứng kiến anh lượn lờ trước lớp của Konoha rồi. Đến lúc này rồi mà anh vẫn còn tư tưởng chuyện dụ dỗ thành viên mới vào câu lạc bộ sao, thật hèn hạ!

Konoha thuộc về câu lạc bộ Văn học chúng tôi! Tôi sẽ không bao giờ giao em ấy cho anh!

"Konoha thuộc về tôi!", câu nói đó vang vọng trong đầu tôi.

- Tại sao vậy! Amano Tooko! Chẳng lẽ những câu nói ban trưa của em chỉ là nói dối sao!?

Tôi gào thét. Nhưng Amano chỉ khoanh tay trước ngực và nói một cách dứt khoát.

- Đúng là tôi cũng rất yêu thích Tình đầu của Turgenev! Tuy nhiên, cho dù sở thích của chúng ta giống nhau đến thế nào, thì tôi cũng không cho phép anh đụng tới người làm ra những món điểm tâm quan trọng nhất của tôi!

Sở thích? Turingene? Không đúng, câu cuối cùng của em là gì! Người quan trọng nhất của em ư...!

- Câu lạc bộ Nhu đạo của anh có rất nhiều đàn em đáng yêu rồi, không phải sao. Nhưng tôi chỉ có một mình Konoha, tôi sẽ không để anh cướp Konoha đi!

Đúng thế, một người yếu đuối như Konoha hợp với tôi gấp vạn lần so với anh! Chỉ có câu lạc bộ của chúng tôi mới là bến đỗ của em ấy!

Nếu anh còn tiếp tục dùng sức mạnh để cưỡng ép Konoha, tôi sẽ tiếp nhận sự khiêu chiến của anh! Nào! Có giỏi thì tới đây!

Sau lưng Amano, Inoue đỏ bừng mặt, miệng lắp bắp như muốn nói gì đó.

"Nhưng tôi chỉ có một mình Konoha, tôi sẽ không để anh cướp Konoha đi!", "Chỉ có câu lạc bộ của chúng tôi mới là bến đỗ của em ấy!", mỗi lời nói của Amano lại như một lưỡi dao khổng lồ đâm vào ngực tôi, tôi bật khóc quay đầu bỏ chạy.

- Oaaaaaaaa~~~~~!

Híc, sụt sùi, sụt sùi, híc, híc....

Bên bờ sông, vừa khóc lóc thảm thiết, tôi vừa đọc Tình đầu.

Bình thường rõ ràng chỉ cần đọc một trang là cơn buồn ngủ lại kéo tới, nhưng hôm nay vì quá đau lòng, tôi căn bản không thể ngủ được.

Híc, thật quá đáng, thật tàn nhẫn. Tôi thật tâm thích em lâu như vậy. Vậy mà em lại gọi tôi là Ngưu ma vương. Híc, híc...

Khi ánh chiều tà nhuộm đỏ bờ sông, đám đàn em trong câu lạc bộ tới tìm tôi.

- Đội trưởng, vui lên nào. Không phải đội trưởng vẫn còn bọn em sao?

- Đúng thế, chúng ta cùng hướng tới đại hội toàn quốc đi đội trưởng!

- C-Chiến hữu~~~

- Đội trưởngggggggg!

Đám đàn em ôm lấy tôi.

Tôi cũng vừa khóc vừa ôm lại thật chặt. Đúng thế, tôi còn có Nhu đạo, tôi còn có những người đồng đội tuyệt vời như thế này!

Amano, Amano là cái thá gì chứ!!!!

Cho dù vậy, trời chiều mông lung nhìn từ đôi mắt đắm lệ của tôi vẫn đờng chát tựa như một quả táo nướng.

Mang theo những giọt nước mắt mặn chát, tôi và những đồng đội của mình cùng trao nhau lời thề hướng tới ngày mai. Cùng lúc, trong đầu tôi hiện lên một câu nói mà tôi vừa đọc trong Tình đầu.

"Xin em tin tưởng tôi, Zinaida Alexandrovna, cho dù em làm gì đi nữa, cho dù em đối xử với tôi thế nào đi nữa, tôi vẫn sẽ dành trọn đời này yêu em, sùng bái em."

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Nhật Kí Sarashina~

Một hôm, tôi gặp chị Tooko.

Đó là vào tháng Năm, sau khi tuần lễ Vàng kết thúc.

(Tuần lễ Vàng tại Nhật Bản bao gồm bốn ngày quốc lễ trong vòng một tuần, kể từ ngày 29/4 đến 5/5)

Một cô nữ sinh mặc đồng phục nhẹ nhàng bước đi trên con đường tới trường ngập tràn mùi hương của lá non.

Thân hình mảnh mai như cây liễu.

Hai bím tóc dài tới eo khẽ đung đưa như đuôi mèo.

Cái cổ trắng nõn cúi xuống, không phải vì cô ấy đang có tâm sự, mà vì đang chăm chú đọc quyển sách trên tay.

A, là chị Tooko.

Chị ấy lại vừa đi đường vừa đọc sách.

Cứ như vậy không khéo chị ấy lại gặp tai nạn mất. Lúc đi đường phải nhìn xem trước mặt có gì chứ.

Trước kia tôi từng trông thấy một đôi tất được phơi trong phòng sinh hoạt của câu lạc bộ. Khi ấy còn cách lễ Giáng sinh một thời gian dài, cho

nên tôi cứ thắc mắc mãi nó đang làm gì ở đây. Đúng lúc đó, sau lưng tôi vang lên tiếng bước chân.

- May quá, nó khô rồi! Sáng nay vì mãi đọc Câu chuyện một dòng sông của Hesse quá nên chị dẫm phải vũng nước. May là hôm nay trời nắng. Cái này nhất định là do có Phật Thích Ca chỉ đường.

Nhìn chị ấy nở một nụ cười mãn nguyện như vậy, tôi thật không hiểu chị ấy đã được chỉ dẫn như thế nào.

Sau đó, chị ấy co chân ngồi lên ghế, cởi giày đi trong nhà thả xuống sàn rồi từ từ đi tắt vào trước sự chứng kiến của tôi.

Nhưng dù sao thì hôm nay là một buổi sáng trời quang mây tạnh, trên đường không thể nào có nước đọng được.

Chị Tooko vẫn đang đọc sách rất vui vẻ.

Nếu tôi gọi chị ấy, chắc hẳn chị ấy sẽ lại huyền thuyên với tôi đủ thứ chuyện cho mà xem, cho nên tôi chủ động giữ một cự ly thích hợp và tiếp tục đi phía sau chị Tooko.

Đột nhiên, chị ấy ngừng bước.

Vẫn cầm quyển sách trên tay, chị ấy nhìn chăm chú vào góc phải của con đường.

Chỗ đó là nơi thu gom rác, với từng đống rác tái chế như giấy báo, tạp chí, vỏ lon rỗng, chai nhựa.

Một giây, hai giây...

Vẫn đứng bất động nhìn chăm chú vào núi rác, cuối cùng chị ấy khẽ gật đầu một cái rồi từ từ đi về phía đó.

???

Chị Tooko ngồi xõm xuống trước núi rác, rồi chị ấy nở một nụ cười thật vui vẻ.

Một nụ cười đáng yêu, thuần khiết, rạng rỡ.

Vừa chứng kiến "nụ cười" đáng yêu đó, tôi bỗng rùng mình vì linh cảm không may.

Hãy làm như chưa thấy gì cả.

Sau khi đưa ra quyết định như vậy từ vô vàn kinh nghiệm đau thương trong quá khứ, tôi quay người và biến mất khỏi chỗ đó.

Tan học, tôi tới câu lạc bộ Văn học như mọi khi.

Căn phòng nhỏ ở góc phía Tây trường học chẳng hiểu sao lại đang tỏa ra mùi sơn.

Thùng rác thì chất đầy giấy báo cũ lấm lem vệt đỏ đã được vo tròn lại.

Chuyện quái gì thế này...?

- Nào, Konoha. Chủ đề hôm nay là "Thuyền lá tre", "Thư tình" và "Nhảy sào"! Em hãy viết cho chị một câu chuyện thật ngọt ngào và lãng mạn nhé. Thời gian là năm mươi phút. Được rồi, bắt đầu!

Chị Tooko bấm giờ bằng chiếc đồng hồ màu bạc.

Trong khi tôi lấy giấy bản thảo và bút chì ra, chị Tooko ngồi co chân đọc sách trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ trong một tư thế thật khiếm nhã.

Còn nữa, những ngón tay của chị ấy còn nhẹ nhàng xé từng mẫu sách ra và cho vào miệng.

Chị Tooko là một con yêu quái chuyên ăn những câu chuyện.

Vừa nhắm nháp những con chữ trên trang giấy với vẻ mặt hạnh phúc, chị ấy vừa huyên thuyên.

- Ôi, ngon quá đi! Nhật kí Sarashina có vị hết như món sushi bọc trứng trong lễ hội búp bê. Nấm hương thượng hạng, cá chình nướng xốp mềm, mè trắng thơm phức, hạt dẻ, tất cả trộn chung với cơm giấm và được bọc lại bằng lớp trứng tráng trông thật đáng yêu.

Mặc dù đây là tác phẩm được viết vào thời Heian, nhưng nó lại tạo cảm giác thật thân thiết khiến lòng người rung động. Càng đọc, người ta lại càng cảm nhận được vị chua chua ngọt ngọt, đến cuối cùng, tất cả hương vị hòa quyện với nhau và lấp đầy cảm xúc.

(Heian: một thời đại của Nhật, từ năm 794 đến năm 1185 sau Công nguyên)

Tác giả của cuốn sách là Sugawara Takasua, một tiểu thư quý tộc sinh ra cách đây hơn một ngàn năm. Tổ tiên của bà, ông Sugawara Michizane, được người đời tôn vinh là thần học vấn. Còn dì của bà là tác giả của cuốn Nhật kí chuồn chuồn. Konoha này, em biết Sugawara Michizane không?

Ngồi trước chiếc bàn gỗ gỗ ghề, tôi vừa hí hoáy viết câu chuyện tam đề lên giấy bản thảo, vừa trả lời.

- Là cái ông vì thất bại trong đấu tranh chính trị nên bị đày về Dazaifu, dù vậy vẫn hát những bài ca hoài niệm, cuối cùng trở thành oán linh phải không?

- O, a... Cái này, vụ oán linh không cần thiết đâu.

Chẳng hiểu sao, trông chị Tooko hơi bối rối.

- Hơn nữa chị cũng không tin trên đời có oán linh hay linh hồn. Chúng chỉ là những thứ mê tín do con người tưởng tượng ra. Chẳng có gì phải sợ cả.

Sau khi nói một cách hùng hồn như vậy với nụ cười trông đầy gượng ép, chị ấy lại quay lại chủ đề lúc nãy.

- E hèm. Nói tóm lại thì tác giả của Nhật kí Sarashina được sinh ra trong một gia đình nổi tiếng về học vấn. Vì công việc của người cha nên khi còn nhỏ bà chủ yếu sống ở tỉnh Kazusa, một nơi cách xa kinh đô. Cho nên lần đầu tiên được nghe kể Truyện Genji lưu truyền từ kinh đô tới, bà vẫn hằng mong mỏi có một ngày được tự mình đọc câu chuyện đó.

Niềm mơ ước dành cho một câu chuyện vào thời con gái như vậy thật là đáng yêu!

Cảm giác háo hức chờ đợi đó chẳng khác nào đưa món trứng chiên xốp phồng tựa lông vũ vào miệng, lớp trứng mỏng tan ra để lộ những miếng cá chình mềm và hạt dẻ nóng hôi.

Cảnh bà cầu nguyện trước tượng Phật để có thể đọc trọn vẹn câu chuyện đó thật cảm động, người ngoài sẽ khó mà tưởng tượng được cảm giác khó chịu, bứt rứt của bà khi chỉ được đọc một tập Cỏ tím trong Truyện Genji mà không biết tình tiết diễn ra trước đó và sau này.

Và rồi, cuối cùng bà cũng được đọc toàn bộ năm mươi truyện trong Truyện Genji!

Đoạn này là đoạn tuyệt vời nhất, ngon nhất trong cả câu chuyện!

Chị Tooko đọc lên một đoạn trích quen thuộc trong giờ Văn học cổ điển bằng giọng đầy nhiệt tình.

- "Qua bao chờ đợi, tâm nguyện của tôi cũng thành hiện thực, tôi chong đèn thức cả đêm không ngủ đọc Genji, tâm trạng này có lẽ sẽ không còn xuất hiện lần thứ hai trong đời"... Ôi, chị hiểu cảm giác này! Chính là cảm giác này!

Ở bên cạnh là một chồng sách cao ngất, vừa mang theo cảm giác hân hoan vừa lật từng trang sách, đọc mãi đọc mãi không ngừng! Niềm sung sướng vô hạn!

"Qua bao chờ đợi"... mỗi lần nhìn thấy bốn chữ này, nỗi niềm hạnh phúc của người con gái ấy lại lan tỏa trên đầu lưỡi.

Tựa như khi hai tay cầm cả miếng sushi bọc trứng và bỏ vào miệng, miếng sushi to không thể một lần nuốt được hết, nhưng vị ngon, cảm giác hạnh phúc, sung sướng đó lại chẳng khác nào đang nằm mơ.

Ôi, chị cũng vậy, nếu phải lựa chọn, chị sẽ chọn niềm hạnh phúc đọc sách thay vì lời cầu hôn của hoàng tử!

Sau khi tuyên bố như vậy xong, chị ấy ôm lấy quyển sách đang ăn dở trước ngực và nhắm mắt lại thở dài một hơi.

- Ngoài ra, quang cảnh trên đường đến kinh đô, những truyền thuyết của các vùng đất, cuộc nói chuyện giữa bà với chị gái và mẹ kế, tất cả đều có hương vị thật thơm ngon!

Chúng tuyệt vời như chất lỏng chảy ra khi cắn miếng nấm hương thượng hạng vậy!

Như miếng cá chình tan ra trong miệng!

Như hạt dẻ thơm ngọt được bao quanh bởi cơm dấm chua chua!

Tất cả hương vị đó được gói gọn lại trong lớp trứng, chỉ chờ người đọc từ từ thưởng thức chúng!

Rồi chị ấy mở mắt ra, giọng điệu trở nên buồn bã.

- Quyển nhật kí này được viết theo hình thức hồi tưởng về quá khứ khi tác giả đã năm mươi tuổi, chứ không phải được viết theo thời gian thực bởi một cô gái tuổi đôi mươi. Thế nên, nó không chỉ bao gồm những mộng tưởng thời con gái, mà còn là hiện thực mà tác giả đã nếm trải... đến cuối cùng, bà mất đi tất cả, chỉ còn lại cô độc một mình...

Tuy nhiên, chị cho rằng, có thể nhìn lại quá khứ đã qua theo một cách ấm áp và thân thương như vậy thì đó không phải là một chuyện bất hạnh.

Chắc hẳn khi ấy tác giả đã như hóa thân thành mình lúc mười, hai mươi tuổi, và trải nghiệm một hương vị hoàn toàn khác biệt, khiến người khác thấy đồng cảm...

Chị Tooko nở nụ cười ấm áp tựa như đang tưởng tượng ra hương vị đó. Không biết mười năm, hai mươi năm sau, chị Tooko sẽ trở thành người như thế nào nhỉ. Đến lúc ấy chị ấy liệu còn tự xưng là "Cô gái văn chương" không nhỉ?

- Đúng rồi đúng rồi, nếu chị là tác giả, thì sau khi đọc tới chương cuối cùng, chị sẽ không cam lòng kết thúc như vậy mà sẽ đọc lại từ đầu một lần nữa!

Như vậy, những kí ức thời trẻ sẽ không ngừng hiện lên, những kí ức rực rỡ xen lẫn chua xót ấy sẽ khiến ta nếm trải được những hương vị khó mà mô tả được thành lời.

Sau khi huyền thoại một hồi, chị ấy lại quay lại chuyện đồ ăn.

Với vẻ mặt hạnh phúc, chị Tooko nhìn về phía tôi với ánh mắt háo hức và nói.

- Nè nè, Konoha, sau món sushi trứng cuộn, chị muốn được ăn tráng miệng bằng bánh pudding cam ngọt.

- Có yêu cầu gì thì chị phải nói sớm chứ.

Tôi giật hai trang bản thảo vừa viết xong ra và đưa cho chị ấy.

- Đây, xong rồi.

- Oa, cảm ơn em.

Chị Tooko ngay lập tức vươn tay ra cầm lấy và bắt đầu ăn.

- Ừm ừm... Ồ, đưa thư tình cho đàn anh lớp trên đang nhảy sào. Hừm, thật đáng yêu~, tựa như ly soda dưa mật bỏ thêm một viên kem vani. Bọt khí sủi lên trong miệng nhột nhột. Ủa? Ơ...? Hả? Khoan đã nào. Tại sao lại ngồi thuyền lá tre đi tu luyện nhảy sào mất tiêu rồi !!!!

Đáng ghét~, vị gì kì cục như đổ tương ớt vào soda dưa mật thế này~. Sặc chết mất~. Thay vì bỏ đá vào thì lại cho sữa nổi lênh bênh~. Konoha thật quá đáng, đến phút cuối còn làm trò này, chẳng chú tâm gì cả!

Sau khi liếc mình nuốt hết câu chuyện, chị Tooko mếu máo trừng mắt nhìn tôi.

- Ừ... từ sáng cứ tưởng hôm nay sẽ là một ngày tốt lành chứ...

Tôi chợt nhớ lại hành động kì lạ của chị Tooko sáng nay.

- Sáng nay có chuyện gì vậy ạ?

- Không nói cho Konoha biết!

Có vẻ như vẫn còn hận tôi vụ bỏ tương ớt vào soda dưa mật, chị Tooko trề môi nói. Rồi ngay lập tức, chị ấy lại nở một nụ cười đáng yêu, thuần khiết, rạng rỡ.

- Chuyện đó rấtttttttt hay ho nhé. Ừ hư hư, thật háo hức quá đi. Chị sắp giống như tác giả của Nhật kí Sarashina, được ăn hết mọi câu chuyện trên đời này.

Trong đầu tôi lại hiện lên cảnh tượng khi vừa bước vào phòng, mùi sơn, những tờ giấy báo bị vứt trong thùng rác, và những vệt đỏ lấm lem.

Nỗi bất an bao trùm tâm trí tôi.

Đến khi tôi biết được chị Tooko đã lén dựng lên một hòm thư bất hợp pháp từ hòm thư cũ bỏ đi ngoài bãi rác thì đã là chuyện của vài ngày sau.

Trên thùng thư được sơn đỏ viết vài dòng chữ.

"Chúng tôi sẽ giúp tình yêu của bạn trở thành hiện thực. Những bạn quan tâm xin hãy gửi thư vào đây.

Ký tên: Toàn thể thành viên của câu lạc bộ Văn học."

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Những Người Lao Động Làm Cách Mạng

"Konoha thuộc về câu lạc bộ Văn học chúng tôi! Tôi sẽ không bao giờ giao em ấy cho anh!"

Khi "Cô gái văn chương" phồng mang trợn má hét lên những lời đó, tôi chỉ biết đỏ bừng mặt, miệng há hốc.

Hai mươi phút sau...

- Chị vừa phải thôi! Từ khi nào em thuộc về chị rồi hả!

Sau khi anh Ushizono òa khóc bỏ chạy, tôi bắt đầu càu nhàu với chị Tooko ở phòng sinh hoạt của câu lạc bộ.

Cái người này lại la lên với anh Ushizono cái gì mà chỉ có chị ấy là hợp với tôi, rồi thì không cho phép cướp tôi đi.

- Thì... Thì vì Konoha là một người rất quan trọng đối với câu lạc bộ Văn học mà.

Có lẽ chị Tooko cũng nhận ra tôi thật sự rất giận. Cho nên chị ấy cẩn thận ngược lên quan sát sắc mặt của tôi rồi mới trả lời.

Trong câu trả lời của chị ấy thì hẳn là phải đảo vị trí chủ ngữ từ "người" sang "Câu lạc bộ văn học" để "rất quan trọng" bổ nghĩa cho nó mới đúng. Giữa tôi và chị Tooko chẳng có chút quan hệ mập mờ nào cả. Nó nhạt phèo tựa như một cái bánh quy không đường. Thế nhưng khi nghe chị

ấy la lên những lời hệt như tỏ tình đó, chẳng hiểu sao tôi lại thấy kinh ngạc, lại còn mắc cỡ nữa.

Chị Tooko nở một nụ cười làm lạnh.

- Thôi nào, Konoha, đừng nhìn chị với khuôn mặt đáng sợ đó nữa mà. Dù sao thì so với câu lạc bộ Nhu đạo, em cũng thích câu lạc bộ Văn học hơn mà đúng không? Em thử nghĩ xem, tội gì mà phải bị quật lên quật xuống, nắm tay vịn chân, cứ ngồi thư thả ở câu lạc bộ viết truyện không phải sướng hơn nhiều sao? Chị biết là Konoha cũng rất yêu câu lạc bộ Văn học mà.

- Em còn chưa M tới mức đi yêu quý một câu lạc bộ mà mình bị một người không quen biết kéo vào phòng, rồi bị cưỡng ép ghi đơn gia nhập đâu.

- Ừ... N-Nhưng mà Konoha biết không, em đang là mục tiêu săn đuổi của gã cục súc, lỗ mũi to như Ngưu ma vương đó đó.

Chị Tooko cúi đầu buồn bã rồi ngay lập tức lại ngẩng lên đầy giận dữ.

- Em có thấy lạ không, ai lại đi mời một người yếu đuối như Konoha vào câu lạc bộ Nhu đạo vào thời điểm này chứ. Chắc hẳn gã đó đang có kế hoạch biến Konoha thành "tiểu đệ" cho riêng mình. Đúng thế, chuyện này làm sao gạt được ánh mắt của "Cô gái văn chương" chứ. Trong Chuyện mưa và trăng và Năm người phụ nữ lãng lơ đều xuất hiện những nhân vật như vậy. Konoha chắc chắn là "thụ". Làm thế sẽ khiến cơ thể chịu gánh nặng rất lớn đây. Lỡ mà rách thì sẽ mệt lắm.

- Chị đang tưởng tượng cái gì vậy hả! Dừng lại! Đây là quấy rối tình dục!

- Nhưng dù sao thì việc bị tấn công ở sân sau như vậy cũng rất hiếm khi xảy ra. Tuy nhiên, nếu em gia nhập vào câu lạc bộ Nhu đạo thì mỗi

ngày gã đó sẽ lấy cố tập luyện để làm đủ thứ chuyện cho mà xem.

Tôi choáng váng khi thấy chị Tooko bĩu môi nhào người ra phía trước nói một cách chắc nịch như vậy.

Đồng thời, tôi cũng thầm bày tỏ niềm tiếc thương vô hạn dành cho anh Ushizono.

Bởi vì người mà anh ta đang theo đuổi không phải tôi, mà là chị Tooko...

Thế nhưng anh ta lại bị người trong mộng của mình hiểu nhầm là một kẻ biến thái, bị khinh bỉ, chà đạp. Có lẽ trên đời này không còn kiểu thất tình nào bi thảm hơn thế này nữa.

Mặc dù bề ngoài trông hơi đáng sợ, nhưng anh Ushizono không phải người xấu, thật tiếc là anh ta lại mang lòng yêu một người cực kì chậm hiểu trong chuyện tình cảm như chị Tooko...

Chị Tooko dường như hiểu nhầm việc tôi cúi đầu chán nản là hành động cảm ơn vì được giúp đỡ, tâm tình của chị ấy ngay lập tức tốt lên, vừa nghiêng đầu cố quan sát nét mặt của tôi, chị ấy vừa cười nói.

- Konoha đừng lo, chị sẽ bảo vệ em.

Bím tóc dài đong đưa như đuôi mèo, đôi mắt đen láy dịu dàng nhìn tôi.

Mỗi lần chị Tooko biểu lộ ra thái độ chân thành và nhìn tôi với ánh mắt như vậy, lòng dạ tôi lại ngứa ngáy, không tài nào bình tĩnh được.

- Chị thôi đi. Mặc mớ gì em lại cần con gái bảo vệ chứ. Mà tại sao chị lại quan tâm tới em như vậy hả?

Nghe tôi hỏi vậy, nét mặt của chị Tooko ngay lập tức lại trở nên mếu máo, rồi chị ấy nhìn chăm chăm vào tôi.

Trong khi tôi còn đang tự hỏi liệu mình có hơi quá đáng không, thì chị Tooko gào lên với giọng bi thảm, hai mắt rưng rưng.

- Ai bảo, ai bảo ngoại trừ chị ra thì câu lạc bộ Văn học chỉ còn duy nhất Konoha chứ~~~~!

Tôi hơi thất vọng.

Đúng vậy. Hiện tại thì câu lạc bộ Văn học chỉ có đúng hai thành viên duy nhất là tôi và chị Tooko Tại sao cái câu lạc bộ quái quỷ này chưa bị dẹp chứ!

Chị Tooko co người trên ghế xụ mặt rì rầm "Thành viên duy nhất trong câu lạc bộ cũng ghét chị rồi, ông trời ơi, thử hỏi trên đời còn ai bất hạnh hơn tôi không".

- ~~~Em biết rồi! Để em đi kiếm thêm thành viên cho chị là được chứ gì!

Với vẻ mặt chán nản, tôi rên rỉ như vậy.

Nếu số thành viên trong câu lạc bộ tăng lên, có lẽ chị ấy sẽ không bầu víu lấy tôi như vậy nữa. Như vậy tôi sẽ có thể sớm rời khỏi câu lạc bộ Văn học, chặt đứt mối duyên oan nghiệt này với chị Tooko.

Hôm sau, tôi thử đánh tiếng với các bạn học.

- Hà, câu lạc bộ Văn học?

- Ừm, vì hiện tại ở đó gần như không có ai cả nên cũng chẳng có hoạt động gì, nhàn lắm, ngồi đó làm bài tập cũng được nữa. Thế nào, cậu muốn gia nhập không?

- Tôi tham gia câu lạc bộ Điền kinh mất rồi.

- Tôi thuộc câu lạc bộ Cờ vây.

- Câu lạc bộ phiền lắm. Với lại chương trình học trường mình cũng nặng nữa. Nếu không học hành nghiêm túc thì dễ bị rớt lại đằng sau lắm.

Nhưng ai cũng tỏ vẻ khó xử.

- Sao sao, câu lạc bộ Văn học tuyển người hả? Tôi gia nhập được không?

- Há! Cậu nói thật chứ, Tanaka!

- Ừ. Nghe nói chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học là một chị rất xinh. Tên chị ấy là gì nhỉ, à đúng rồi, chị Amano Tooko. Chị ấy đúng là một người con gái đoan trang hiền thực. Chắc hẳn chị ấy rất giỏi nữ công gia chánh, nấu ăn cũng ngon nữa. Nếu gia nhập câu lạc bộ Văn học, tôi sẽ có thể tiếp cận chị ấy. Đúng là cơ hội ngàn năm có một!

- Ờ... Tôi không nghĩ là chị Tooko giỏi nấu ăn đâu...

Bởi vì chị ấy là một con yêu quái không biết mùi vị.

Hon nữa cái gì mà đoan trang hiền thực chứ?

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh chị Tooko ngồi ôm đùi trên ghế, tay xé nhỏ những trang sách rồi bỏ vào miệng với vẻ hạnh phúc. Cái tư thế đó cũng có thể gọi là đoan trang sao?

Mặc dù tôi không quan tâm lắm tới việc bộ mặt thật của chị Tooko có bị người ngoài biết được hay không. Tuy nhiên, nếu việc chị ấy ăn sách bị lộ thì sẽ rắc rối to, cho nên... có lẽ việc này không ổn lắm.

Nhìn thế nào đi nữa thì trông Tanaka cũng không giống dạng người có thể giữ mồm giữ miệng. Nếu cậu ta biết được bí mật của chị Tooko, chắc hẳn cả trường chúng tôi cũng sẽ biết chuyện này.

- Vậy cứ đưa đơn xin gia nhập câu lạc bộ cho ông là được phải không, Inoue?

- À, thực ra thì... trước khi gia nhập câu lạc bộ ông còn phải vượt qua một bài kiểm tra nữa. Đó là phải đọc hết 54 quyển trong bộ Truyện Genji và viết cảm tưởng nộp lại.

- Ấc, cái gì mà ghê vậy. Tôi cũng không rảnh đi làm chuyện phiền phức đó. Thế thôi vậy.

- ...Tiếc thật.

Tôi cười gượng.

Xem ra việc này khó hơn tôi tưởng nhiều.

Tan học, khi tôi mang theo tâm trạng rầu rĩ đi tới câu lạc bộ, tôi chợt nghe thấy từ bên trong phát ra tiếng rên rĩ.

- Hau, không được... dừng lại đi...

Như thường lệ, chị Tooko lại đang ngồi xõm trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ với một tư thế thật khiếm nhã, giày vút chổng chơ một bên, vừa lật quyển sách đặt trên đùi, chị ấy vừa xé ra từng miếng nhỏ bỏ vào miệng.

Mỗi lần như vậy, hai hàng lông mày của chị ấy lại nhăn nhúm lại, miệng méo xệch, toàn thân run rẩy. Trông chị ấy hơi khác với mọi khi.

- Chị bị sao thế, táo bón hả?

- A, chào em, Konoha. Thiết tình, sao em có thể nói như vậy với một cô gái chứ.

Chị Tooko xụ mặt nói, nhưng rồi ánh mắt chị ấy lại trở nên dịu dàng.

- Nhưng mà hôm nay không cần chị tới đón thì em vẫn tới câu lạc bộ nhỉ, Konoha giỏi quá.

- Chỉ là vì em rảnh không có việc gì làm thôi.

Tôi tránh không chạm vào ánh mắt chị ấy và bỏ cặp xuống bàn.

- Chị đang đọc cái gì đấy?

- À, là Thuyền bắt cua của Kobayashi Takiji ấy mà.

Chị Tooko vui vẻ trả lời khi nghe tôi hỏi.

- Takiji là một nhà văn sinh ở tỉnh Akita ngày 13 tháng 10 năm 1903. Chỉ cần nhắc tới học vô sản thì người ta sẽ nhớ ngay tới Takiji.

- Văn học vô sản có phải là mấy thứ truyện tâm tối u ám đầu thế kỉ XX không?

- Em đừng võ đoán như vậy, không tốt đâu. Đúng là bản thân những câu chuyện đó hơi nặng nề, nhưng đó là vì phần lớn các tác phẩm đó đều lấy đề tài là những người lao động bị áp bức dưới đáy xã hội. Tuy nhiên, nếu chỉ vì thế mà nhận định rằng Thuyền bắt cua là một câu chuyện u ám tâm tối thì lại hoàn toàn sai!

Chị Tooko ôm quyển sách trước bộ ngực phẳng lì của mình và nói to như vậy.

- Đúng rồi, Thuyền bắt cua giống như một món súp được hầm và chặt lọc từ xương cá, củ gừng bằm, khoai nứa và các loại rau! Trong nồi nước

súp đặc sệt màu trắng ta có thể mơ hồ thấy được đầu cá hồi và cá tráp, trông hơi kinh khủng, nhưng khi đưa vào miệng, vị ngon mãnh liệt của nó sẽ khiến đầu lưỡi ta run rẩy, say trong mùi hương nguyên chất từ bã rượu, toàn thân nóng rực!

Cụm từ Thuyền bắt cua trong tiêu đề là dùng để chỉ những con thuyền là xưởng chế biến đóng hộp cua sau khi bắt được. Mặc dù là thuyền nhưng nó lại không tuân thủ các quy tắc của luật hàng hải, là nhà xưởng nhưng nó lại không có các quy định của một nhà xưởng bình thường... Trên một con thuyền mà chủ lao động có thể tự tung tự tác như vậy, những người lao động nghèo đã phải chịu đựng đủ loại bóc lột, bị đối xử như súc vật với đồng lương chết đói.

Họ phải ngủ ở một nơi mất vệ sinh gọi là "hũ phân", bị đánh đập, nhục mạ, cho dù bị thương cũng không được phép nghỉ ngơi, họ phải làm việc quần quật trong nỗi lo sợ nơm nớp.

Sắc mặt của chị Tooko tái mét như thể đang tận mắt chứng kiến cảnh bi thảm đó.

- Có một người làm thuê vì không chịu nổi hoàn cảnh tàn khốc đó đã trốn vào phòng để lò hơi, nhưng rồi vì quá đói nên đã bị bắt khi thử ra ngoài kiếm đồ ăn, sau đó bị nhốt vào trong nhà vệ sinh. Người bên ngoài có thể nghe được tiếng gào khóc của anh ta... Hai ngày sau, tiếng khóc của anh ta khản dần, chỉ còn lại những thanh âm đứt quãng... Người ta cũng không nghe thấy tiếng đập cửa nữa, cho dù có người thử gọi anh ta thì cũng không có tiếng đáp lại... Đêm hôm đó, khi người ta đưa người làm thuê ngã gục đầu vào thùng giấy vệ sinh ra ngoài, anh ta đã "bờ môi tím tái, chết đến độ không thể chết thêm lần nữa".

Ngay cả bảng điều lệ dán trước cửa ra vào xưởng cũng rất kinh khủng!

Chị Tooko cao giọng đọc lên nội dung bàn điều lệ.

"Phát hiện kẻ nào lừa dối trong giờ làm: Tra tấn.

Kẻ nào kết bè kéo cánh, tham dự thể thao Kamchatka: Trừ lương, giao cảnh sát khi về cảng.

Kẻ nào dám cãi lời cấp trên hoặc có biểu hiện phản kháng: Bắn chết không tha."

Điều hành viên Asakawa

Trưởng giám sát

- Thể thao Kamchatka là cái gì vậy?

Nghe tôi hỏi, chị Tooko nghiêm mặt trả lời.

- Đó là một trong những câu đố lớn nhất của Thuyền bắt cua. Có lẽ nguồn gốc của nó xuất phát từ bán đảo Kamchatka của Nga. Chắc hẳn đó phải là một môn thể thao kinh khủng, cực~~~ kì đáng sợ và đau đớn, đến nỗi không ai dám nói thẳng ra. Chẳng hạn như bị gãy vài khúc xương, hoặc nội tạng vỡ nát...

Rốt cuộc đó là môn thể thao gì vậy!

- Nói tóm lại thì bằng những đoạn đối thoại được viết bằng tiếng địa phương, cùng lối hành văn tả thực trần trụi, hết như đang xem một thước phim kí sự, tác giả đã tái hiện một cách sinh động tình cảnh bi thảm của người lao động qua những trang sách. Sau đó, những người lao động bị ngược đãi đó, những người vẫn mơ về nước Nga, đất nước bình đẳng không có bóc lột, đã cùng nhau đứng lên phát động bãi công! Đọc đến đây, ai cũng nắm chặt tay lo lắng cho số phận của họ. Nhưng rốt cục thì vì sự tham gia của hải quân đế quốc mà cuộc bãi công đã thất bại...

- Vậy là họ không thắng được quyền lực quốc gia sao?

Vừa nghe tôi lầm bầm theo kiểu thế nào cũng được, toàn thân chị Tooko bỗng run rẩy.

- Đáng ghét, ai bảo em nói ra cái từ quyền lực quốc gia vậy. Làm chị nhớ lại cái chết của Kobayashi Takiji. Bị đặc cảnh để mắt, Takiji chết sau khi bị tra tấn dã man. Một người bạn cũng là nhà văn đã mô tả lại tình trạng thi thể của ông, nó cựcccccccccc kì kinh khủng... và tàn bạo... Gân thái dương của ông có khoảng năm, sáu vết đánh to cỡ đồng xu, da xuất huyết đen thẫm, trên cổ có vết hằn sâu như bị siết, khi người ta cởi quần ra thì lại càng kinh khủng, nửa người dưới... Aaaaaaa, chị không nói tiếp được nữa. Mỗi lần nhớ lại cảnh đó là chị lại thấy buồn nôn... A, không muốn, dừng lại đi!

Vẫn ôm sách trước ngực, chị ấy lắc đầu nguầy nguậy. Có lẽ những tiếng rên rỉ tôi nghe được khi tới trước cửa phòng cũng là do chị ấy quá hoảng sợ khi nhớ lại cái chết của Takiji.

Đối với một người không phải cô gái văn chương như tôi, tôi không thể nào lý giải được việc tại sao chị ấy lại có thể đắm chìm vào những câu chuyện và tác giả của chúng như vậy.

- Nghĩa là chị không có tâm trạng đầu mà ăn uống phải không. Thế thôi em về nhé.

Vừa nghe vậy, chị Tooko đã ngẩng phắt đầu lên.

- Em nói cái gì vậy, Konoha. Dạ dày của chị không yếu đuối như vậy đâu. Hơn nữa sau khi ăn một món súp măng liệt như vậy thì phải ăn điểm tâm thật tinh tế, ngọt ngào. Thế nên đề tài của ngày hôm nay sẽ là "Dango sốt tương", "Đám giỗ", "Máy rửa chén". Thời gian là năm mươi phút. Nào, bắt đầu!

Vừa cười tươi rói, chị Tooko vừa bấm chiếc đồng hồ tính giờ màu bạc.

Quý thật, bà chị này lại bắt tôi viết ra một món điểm tâm tinh tế ngọt ngào từ dango xiên nướng!

Tôi chán nản lấy xấp giấy bán thảo ra và bắt đầu dùng bút chì ghi lên những ô trống trên đó. Dĩ nhiên, tôi không hề có ý định viết ra một câu chuyện ngọt ngào...

Chị Tooko lại ngồi xồm trên ghế và đọc sách. Vừa lật sách bằng những ngón tay mảnh khảnh, thỉnh thoảng chị ấy lại nhìn về phía tôi, mắt nheo lại đầy vui vẻ.

Chị ấy đang chờ đợi món điểm tâm mà tôi viết sao...

Hai bím tóc chảy dài qua ngực. Nét mặt của chị ấy lúc này thật dịu dàng, hiền thực, khiến người ta liên tưởng tới một cô gái văn chương tràn ngập khí chất cổ điển.

- Konoha này.

Khi thời gian quy định mới qua được một nửa, chị Tooko khẽ gọi tôi.

- Chị nhớ hôm qua em đã nói vì câu lạc bộ, em sẽ đi kiểm thêm thành viên cho chị phải không?

Không, tôi chắc chắn mình chưa từng nói ra cụm từ "Vì câu lạc bộ".

- Konoha nói thế khiến chị rất vui. Vì Konoha cuối cùng cũng quan tâm tới chuyện của câu lạc bộ rồi. Nói cách khác, em cuối cùng cũng thích câu lạc bộ rồi.

Khi tôi lén nhìn sang bên đó, tôi thấy chị Tooko đã bỏ sách xuống và đang mỉm cười nhìn tôi.

Một nụ cười ngọt ngào, đắm chìm trong chiều tà nhạt nhòa.

Ngực tôi lại trở nên ngứa ngứa, tôi vội quay trở lại với đồng giấy bản thảo.

Không xong.

Tôi có cảm giác như vừa rồi mình vừa lỡ chứng kiến một thứ mà mình không nên nhìn thấy. Tôi không muốn viết tiểu thuyết, cũng chẳng muốn liên quan tới ai nữa cả. Tôi muốn nhanh chóng thoát khỏi cái câu lạc bộ này, nhưng rồi tôi lại bị một "Cô gái văn chương" kì lạ cuốn lấy, và rồi bất tri bất giác, thời gian của tôi ở đây càng lúc càng dài ra.

Không được! Tôi không được phép ở lại đây lâu hơn nữa. Tôi ghét nhất những người nhiều chuyện, không tinh tế. Thế nên tôi phải tìm ra thành viên mới càng sớm càng tốt và trốn khỏi nơi này.

- Em viết xong rồi.

- Cảm ơn em nhiều!

Chị Tooko vui vẻ chìa hai tay ra.

Năm phút sau.

- Khôngggggggggg, trong lúc ăn vụng dango sốt tương trong đám giỗ thì bị máy rửa chén cắn~~~~. Máy rửa chén thật đáng sợ~. Vị kinh khủng quá, cứ như bỏ đậu phụ đông lạnh vào trong soda~~~

Tiếng rên rỉ tựa như bị tra tấn lại vang vọng khắp phòng sinh hoạt câu lạc bộ.

Tôi phải tìm cách nào đó thuyết phục một người ít nói, cho dù thấy chị Tooko gặm sách như dê gặm cỏ cũng không hề dao động, gia nhập câu lạc bộ mới được.

Hôm sau. Tôi gục đầu trên bàn phiền não không thôi.

Mỗi lần nhớ lại bộ dạng chị Tooko vừa khóc sùi sùi vừa cố gắng ăn hết tới mẫu bản thảo cuối cùng, tâm trạng tôi lại trở nên u ám.

Thật không ngờ chị ấy lại có thể ăn hết một câu chuyện kinh khủng như vậy. Ngược tôi nhói lên vì cảm giác tội lỗi đáng lẽ không nên tồn tại.

Dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải nhanh chóng tìm ra một thành viên mới. Như vậy tôi mới có thể thoát khỏi việc viết điểm tâm cho chị Tooko.

- Inoue, có người tìm ông này.

- Hả? Tôi á?

Khi tôi đi ra hành lang, tôi thấy một người xa lạ đang đứng ở đó.

Đồng phục trông còn rất mới, có lẽ cậu ta học lớp mười như tôi?

Cậu ta cao hơn tôi, đầu cạo trọc, ngực và vai trông rất săn chắc, làn da ngăm đen. Tuy nhiên, bầu không khí xung quanh cậu ta lại rất u ám, đầu cúi thấp cứ như người thường xuyên thức trắng đêm không ngủ.

- Ờ... bạn tìm mình có việc gì không?

- Mình là Ishimoku, học lớp 10-G, cho hỏi bạn có phải Inoue của câu lạc bộ Văn học không?

Mặc dù chúng tôi cùng tuổi, nhưng chẳng hiểu sao Ishimoku lại nói chuyện với tôi rất lễ phép.

- Đúng rồi, chính là mình.

Hơn nữa, cậu ta còn nhắc tới câu lạc bộ Văn học.

- Bạn có thể đi với mình một lúc không?

- Cái này...

- Chúng ta không thể nói chuyện ở đây được.

Nói rồi, cậu ta đảo mắt nhìn xung quanh như thể đang trông chừng thứ gì đó.

- Xin bạn đi theo mình, tuy nhiên cứ giả vờ như chúng ta không quen biết nhau.

- Này...

- Suyt. Xin đừng bắt chuyện với mình.

Sau khi bị Ishimoku nhắc nhở bằng giọng trầm thấp, tôi đành đi theo sau. Cậu ta tìm tôi làm gì vậy? Tại sao chúng tôi lại không thể nói chuyện trước phòng học được?

Ishimoku khom vai rón rén bước lên cầu thang, sau khi tới một hành lang vắng người, cậu ta bước vào nhà vệ sinh.

Tôi bất đắc dĩ theo sau cậu ta.

Bên trong rất yên tĩnh. Dường như muốn xác nhận ở đây không có ai khác ngoại trừ chúng tôi, Ishimoku còn cẩn thận mở cửa từng buồng vệ sinh và quan sát bên trong.

- Thế... rốt cuộc bạn có chuyện gì nào?

- Xin bạn quay mặt về phía trước, giả vờ như đang đi vệ sinh.

- Tại sao mình phải làm vậy chứ!?

- Để phòng ngừa bắt trộm.

Vẫn không hiểu đầu cua tai nheo gì, tôi quay mặt về phía bồn vệ sinh.

Đến lúc này, Ishimoku mới chịu thì thầm bằng giọng nhỏ xíu.

- Mình nghe nói câu lạc bộ Văn học đang tuyển người, chuyện này có thật không?

- Hả? À, ừm. Đúng rồi.

- Mình muốn gia nhập câu lạc bộ Văn học, có được không?

- Hả!

Tôi bất giác la lên.

- Không được sao?

- Không phải, chỉ là...

Nếu chỉ vì chuyện này, tại sao cậu ta lại phải đưa tôi tới tận nhà vệ sinh rồi còn lén lén lút lút như thế này chứ?

Tuy nhiên, tôi đúng là đang rất có nhu cầu tuyển thành viên mới, hơn nữa Ishimoku trông cũng không giống loại người nói nhiều.

- Ishimoku, bạn sẽ giữ mồm giữ miệng chứ?

- Có. Cho dù có bị người khác cầm tạ tay đánh vỡ đầu, hay dùng bật lửa hơi đồng xu rồi áp lên da, lấy kèm rút móng tay, dội nước thái, viết lên mặt chữ "heo bị tử hình" đi nữa, mình cũng quyết không nói ra.

- B-Bạn cho ví dụ đáng sợ quá... Nhưng nếu bạn là người có thể giữ bí mật thì mình rất hoan nghênh.

- Vậy sao. Cảm ơn bạn rất nhiều. Cho dù sau này có bị người khác bắt quỳ năm giờ dưới trời mưa to trong bộ dạng trần truồng, hay bị bẻ trật khớp tay 180 độ, bị gửi một ngày năm trăm tin nhắn "Đi chết đi" đi nữa thì mình cũng sẽ giữ im lặng.

- Mình đã nói là ví dụ của bạn đáng sợ quá mà!

- À, ngoài mình ra còn có những người khác muốn gia nhập câu lạc bộ nữa.

- Cũng được thôi...

Nghe cậu ta nói những người khác, vậy thì chắc phải là hai người trở lên? Kể cả Ishimoku, tôi đã có trong tay ba thành viên mới...

- Vậy tan học bạn tới câu lạc bộ Văn học được không? Chỉ cần bạn tới đó điền vào đơn là sẽ có thể gia nhập câu lạc bộ luôn.

- Trước đó thì bạn có thể cùng mình đi gặp những đồng đội của mình không?

- Há? Mình á?

- Mình hi vọng bạn có thể kể cho họ nghe về câu lạc bộ Văn học.

Cái này... gọi là thuyết trình giới thiệu câu lạc bộ nhỉ.

- Chuyện này thì chủ nhiệm câu lạc bộ làm vẫn tốt hơn chứ.

- Không, chị Amano không được. Ai cũng biết việc chị Amano là chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học cho nên nếu chị ấy xuất hiện thì sẽ rất nguy hiểm. So ra, bạn Inoue vừa bình thường, lại không quá thu hút ánh mắt người khác.

Vừa bình thường, lại không quá thu hút ánh mắt người khác... khoan nói chuyện đó, nguy hiểm rốt cục là sao?

- Vì lý do đó, xin bạn giữ bí mật chuyện bọn mình muốn gia nhập câu lạc bộ.

Ánh mắt của cậu ta rất nghiêm túc. Lý do đó rốt cuộc là gì?

- Chỉ cần bạn giữ bí mật cho tới khi bọn mình an toàn gia nhập câu lạc bộ là được, cho tới khi đó, xin bạn đừng tiết lộ chuyện này với ai.

- Này, "an toàn" là sao! Rốt cuộc sẽ có chuyện gì xảy ra vậy!

Ishimoku nghiêm mặt nói.

- Chuyện đó chính mình cũng không biết được.

Cảm giác bất an chạy dọc sống lưng tôi. Tôi có cảm giác như mình đang bị cuốn vào một chuyện cực kì kinh khủng.

- Vậy nhé, tan học mình sẽ tới đón bạn.

- K-Khoan đã! Mình hoàn toàn không hiểu bạn đang nói gì. Trước hết bạn phải giải thích rõ cho mình đã chứ!!!

- Mình chỉ tuân theo mình ước mà thôi.

Minh ước! Tôi choáng váng khi nghe thấy Ishimoku lại nói ra một từ kinh khủng khác. Học sinh cấp ba tại sao lại dùng một từ như minh ước chứ!

- Mình sẽ rời khỏi đây trước, Inoue, xin bạn chờ ba phút nữa rồi hãy đi ra.

Nói xong, Ishimoku quay người bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Rốt cuộc thì minh ước là cái quái gì vậy!

Tan học, ngay khi tiếng chuông vừa vang lên, Ishimoku đã lén lút xuất hiện.

- Xin bạn đi theo mình.

- Ishimoku, mình chợt nhớ ra có chuyện gấp...

- Xin đừng nói chuyện với mình. Chuyện này liên quan tới an toàn của bạn, Inoue.

Nghe vậy, sống lưng tôi lại run lên. An toàn của tôi... nghe kiểu gì thì mấy từ đó cũng không hề bình thường chút nào.

Nơi Ishimoku dẫn tôi tới là dãy phòng tắm gần bể bơi.

Cửa vừa mở tôi đã lại giật mình. Trong căn phòng đầy mùi nước giaven là hơn chục nam sinh đang nhìn về phía tôi chăm chăm.

- !

Tất cả bọn họ đều để đầu trọc, thân hình vạm vỡ, vẻ mặt bất thiện, bầu không khí xung quanh họ thật đáng sợ. Nơi tôi đang đứng bây giờ trông chẳng khác nào sào huyết của lũ thổ phỉ sẵn sàng nhào vào xé xác tôi bất cứ lúc nào. Tim tôi như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Một người trong số đó, người trông có vẻ nguy hiểm nhất... người mà bạn sẽ không bao giờ nghĩ rằng là đang học cấp ba, hướng ánh mắt về phía tôi và nói với giọng trầm thấp.

- Cậu là thành viên của câu lạc bộ Văn học phải không?

- V-Vâng, đúng rồi. I-I-I-Ishimoku, đừng nói với mình tất cả những người này đều muốn gia nhập câu lạc bộ Văn học nhé?

- Vâng.

Nhưng nhìn thế nào thì mấy người này trông cũng chẳng giống loại người thích đọc sách. Rốt cuộc thì tại sao họ lại muốn gia nhập câu lạc bộ Văn học chứ! Lại còn đông người như vậy! Hơn nữa, những người này nhìn thế nào cũng là đàn anh lớp trên chứ không phải mới vào trường!

- Inoue, xin bạn kể cho bọn mình nghe về câu lạc bộ Văn học.

- O, cái này, thực ra thì mình chỉ vừa gia nhập câu lạc bộ nên cũng không rõ lắm... Đại loại thì phần lớn thời gian chủ nhiệm câu lạc bộ sẽ ngồi đọc sách ở phòng sinh hoạt, nói chuyện linh tinh, rồi ăn điểm tâm, ngoài mấy thứ đó ra thì câu lạc bộ gần như...

Đột nhiên, những tiếng gầm thét vang lên.

- Cái gì, đọc tiểu thuyết trong giờ sinh hoạt câu lạc bộ!? Làm vậy sẽ không bị đập bay hả!?

- Mở miệng nói chuyện cũng không bị gậy sắt đánh, cũng không bị ném tạ tay lưng tường sao!?

- Đ-Đ-Đ-Điểm, tâm! Câu lạc bộ văn học ngay cả thời gian ăn điểm tâm cũng có sao!?

Tôi không khỏi bối rối.

Phản ứng này là sao? Tại sao họ lại kích động như vậy? Lại còn nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc và ghen tỵ nữa? Tại sao vậy, sao lại có cả người nước mắt lã chã nữa?!

- Câu lạc bộ Văn học thật là tự do.

- Không hoàn thành nhiệm vụ cũng không bị phạt...

- Cũng không có ai giám sát hành hạ chúng ta...

- Cũng không có thể thao Gotenyama!

- Xin lỗi! Thể thao Gotenyama là cái gì vậy ạ?

Thanh âm yếu ớt của tôi hoàn toàn bị bao phủ trong những tiếng gầm rú của họ.

- Nếu chúng ta gia nhập câu lạc bộ Văn học, chúng ta cũng sẽ có thể sống như một con người! Chúng ta có thể thoải mái nói chuyện, và được ăn điểm tâm.

- Câu lạc bộ Văn học chính là thiên đường!

- Đúng thế! Chúng ta sẽ được lên thiên đường!

- Thời điểm mình ước được thực hiện đã đến rồi!

Trên khuôn mặt u ám của họ bùng lên ánh sáng hi vọng, căn phòng tắm chật hẹp sôi động hẳn lên. Chứng kiến quang cảnh này, trong đầu tôi chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó là... về nhà. Mình ước rốt cuộc là gì? Những người này là ai? Chẳng lẽ trong khi tôi không biết gì, chị Tooko đã làm ra chuyện gì đó cực kì kinh khủng sao...

Đúng lúc này, cửa phòng tắm bị ai đó đẩy mạnh ra.

- Không xong, bị lộ rồi! "Cua" đang tới đây!

"Cua"!? Lần này còn có cả cua nữa?

Người vừa xông vào là một nam sinh có cái cổ xệ trông như lợn lòi, đầu cậu ta cũng cạo trọc, trên trán chảy máu đầm đìa, mắt trợn tròn vì sợ hãi, bả vai lên xuống liên tục để lấy hơi.

Những tiếng thét bi thảm vang lên sau lưng tôi.

- Cái gì! "Cua" biết rồi sao!?

- Shindou đâu... Shindou thế nào rồi?

- Shindou... vì muốn ngăn cản "Cua"... đã...

- Taniguchi!

- Không sao chứ, Taniguchi!

Chúng kiến nam sinh vừa lao vào gục xuống dưới nền, những người xung quanh vội chạy tới.

- Taniguchi, tỉnh lại!

- Ủ... tôi không cứu được nữa rồi. Hãy giúp Shindou...

- Đừng lo, bọn tôi sẽ cứu Shindou!

- Nhưng nếu chúng ta chống lại "Cua"...

- Đúng thế! Nếu kế hoạch đã bại lộ, chúng tốt hơn không nên hành động thiếu suy nghĩ!

- Bọn ngu! Chúng mày định vứt bỏ Shindou sao?

- Nhưng nếu chúng ta chết hết thì sự hi sinh của Shindou sẽ là vô nghĩa!

Oaaaa, tôi hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Từ này tới giờ họ cứ liên tục nhắc tới cua, nhưng làm sao trong trường lại có cua được chứ? Đột nhiên, tôi bỗng nhớ lại câu chuyện Thuyền bắt cua mà chị Tooko vừa kể hôm trước, trước mắt tôi như hiện lên cảnh một con cua khổng lồ màu đỏ rực đang phát cuồng trên mặt biển thổi đầy gió lạnh, đôi mắt nó là các nam sinh.

- Tao phải đi! Tao không thể bỏ mặc đồng đội chết trước mắt mình được!

- Tao cũng đi!
- Tao nữa!
- Tao!
- Bọn mày bình tĩnh lại đi!
- U!
- Taniguchi!
- Đừng chết, Taniguchi!!!!
- Nhanh đưa nó tới phòng y tế!
- Trước đó phải cầm máu đã!
- Ôôôôôô! Taniguchi!!!

Phòng tắm bị chia thành ba phái, một số thì cố lao ra khỏi cửa, một số thì cố gắng cản lại, một số thì ôm lấy người bạn toàn thân nhuộm máu và gào thét.

C-Cảnh tượng này trông chẳng khác nào địa ngục.

- Ê, câu lạc bộ Văn học! Bọn tôi phải đưa Taniguchi tới phòng y tế, cậu ở lại lau dọn vết máu nhé. Còn nữa, từ nay về sau nhớ cẩn thận. Ngoài ra thì không được nói cho ai biết chuyện chúng tôi định gia nhập câu lạc bộ Văn học!

Không chờ tôi trả lời, bọn họ đã lao ra khỏi phòng như một cơn bão.

Tôi lấy bàn chải cọ sạch vết máu trên sàn, sau đó, vì không còn tâm trạng đâu mà viết điểm tâm cho con yêu quái bím tóc, tôi đi thẳng về nhà.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm chị Tooko đã mặt sưng mày sía tới tìm tôi.

- Konoha thiệt là, hôm qua em lại cúp giờ hoạt câu lạc bộ rồi. Làm chị ngồi chờ mãi, đến nỗi ăn hết cả tuyển tập truyện ngắn của Akutagawa Ryuunosuke lúc nào không hay, em thật quá đáng! Đọc đến cảnh cậu bé đi phiêu lưu bị bỏ lại một mình ở một nơi xa lạ, vừa chạy dọc đường ray vừa khóc trong Xe cút kít, chị đã thấy rất cô đơn đây em biết không.

- Hôm qua tự dưng em thấy không khỏe.

- Ủ ư... nghe chẳng thành thật gì cả...

Chị Tooko ngược lên nhìn tôi với ánh mắt soi mói.

Tôi mặc kệ chị ấy và nói tiếp.

- ...Chị Tooko, chị biết môn thể thao gọi là Gotenyama không?

- Cái gì cơ?

- Không có gì.

Ishimoku từng nói tạm thời không được đề cập chuyện này với chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học. Tuy nhiên, tôi có cảm giác là chị Tooko biết gì đó về tập đoàn sư cộ ngày hôm qua.

- Sắp vào học rồi. Chị nhanh về lớp đi.

Khi tôi lạnh lùng nói ra những lời đó và quay lưng định đi vào phòng, chị Tooko vươn tay ra nhẹ nắm lấy ống tay áo của tôi.

- Konoha... em đang gặp chuyện gì khó xử hả?

Tôi quay đầu lại và nhìn thấy cặp mắt đen láy đang ngược lên nhìn mình với ánh mắt lo lắng.

- Không có gì.

- Vậy à...

Nhìn nét mặt buồn bã đó, ngực tôi bỗng thắt lại, tôi tự nhủ có lẽ mình đã hơi quá đáng.

Chị Tooko cúi đầu khẽ nói.

- ...Dạo gần đây, cho dù chị không tới đón thì Konoha vẫn đều đặn tham gia câu lạc bộ, việc đó khiến chị thật sự rất vui.

Có lẽ vì đã quá quen với vẻ ngoài vô tư lự ngày thường của chị ấy, cho nên khi nhìn chị Tooko ủ rũ thế này, tôi lại trở nên không biết phải làm sao.

Chị Tooko ngẩng đầu lên và nở nụ cười.

- Nếu gặp chuyện gì khó khăn thì em cứ nói với chị nhé. Bởi vì đối với chị, Konoha... rất quan trọng. Còn nữa, hôm nay em nhớ đến đúng giờ nhé.

Nói rồi, chị Tooko vẫy tay tạm biệt tôi và rời đi, trở lại vui vẻ và yêu đời như mọi khi.

Có lẽ... tôi nên kể cho chị Tooko chuyện ngày hôm qua...

Khi tôi quay lại chỗ ngồi với tâm trạng ảo não, một đứa bạn cùng lớp chạy tới bắt chuyện.

- Ê Inoue, chị Amano thậm chí không thể chờ tới khi tan học mà phải chạy tới tìm ông hả. Thích thật đấy, cảnh chị ấy nắm nhẹ lấy ống tay áo của ông rồi ngược lên nhìn thật đáng yêu.

Một bạn học khác cũng xen vào.

- Hôm qua sau khi ông về, chị Amano đã tới tận lớp tìm ông đấy. Khi nghe thấy ông không có ở đây, chị ấy đã rất thất vọng.

- Ông sướng thật đấy, được một người dịu dàng xinh đẹp như chị Amano quan tâm đến vậy. Có khi tôi cũng phải cố gắng đọc hết Truyện Genji mới được...

- Này, ông không được khiến chị Amano buồn đâu đấy.

Bị giáp công từ cả hai phía, tôi không biết phải trả lời thế nào cho phải.

- À mà hôm qua có thằng đầu trọc tới tìm ông nhỉ, Inoue? Nó thuộc câu lạc bộ Đua thuyền đúng không? Tôi không ngờ là ông lại có quan hệ với câu lạc bộ Đua thuyền đấy.

- Thôi đừng nói nữa mà, nghe thôi là ghê rồi, cái câu lạc bộ đó giờ chẳng khác nào địa ngục cả.

Tôi vội hỏi lại.

- Hai ông đang nói về Ishimoku hả? Cậu ta ở câu lạc bộ Đua thuyền sao? Còn nữa, địa ngục là ý gì?

- Ông không biết hả? Câu lạc bộ Đua thuyền trường chúng ta hồi xưa mạnh lắm, còn từng nhận giải thưởng ở kì đại hội toàn vùng Kantou nữa. Nhưng bắt đầu từ tháng ba năm ngoái, câu lạc bộ đó có huấn luyện viên mới. Cha huấn luyện viên mới đó cực kì nghiêm khắc, còn tuyên bố là năm nay phải nhắm tới giải toàn quốc rồi đưa ra một lịch trình luyện tập rất chi tiết. Sau đó, để toàn đội có thêm ý chí, ông ta bắt mọi người cạo trọc đầu, mỗi ngày từ năm giờ sáng đã bắt luyện tập thể lực trong sân trường.

Có một lần tôi còn bắt gặp ông ta quát tháo giận dữ dùng gậy bóng chày đánh thành viên trong đội, đánh đến nỗi người kia bị nện bay xa mấy mét luôn. Sau đó ông ta còn tới dẫm chân lên lưng thành viên đó, trông chẳng khác nào ác quỷ cả! Ngoài ra, nghe đồn ông ta còn làm rất nhiều chuyện quá đáng với thành viên câu lạc bộ, như dùng tạ tay đánh, lấy giày đinh đập, hay bắt chạy dưới mưa mà không mặc gì ngoại trừ một cái quần lót, rồi còn hắt nước lau nhà lên người nữa. Thế nên câu lạc bộ đó liên tục có người bị thương, hoặc phải đi bệnh viện.

Q-Quả thật, Ishimoku cũng từng nhắc tới chuyện đó.

Bị người khác cầm tạ tay đánh vỡ đầu, bị bắt quỳ năm giờ đồng hồ dưới trời mưa to trong bộ dạng trần truồng, hay dùng bột lửa hơi đồng xu rồi áp lên da...

- Tôi còn nghe nói nếu ai phạm sai lầm, người đó sẽ bị ông ta lấy bút lông viết lên mặt "Đồ con heo vô dụng" nữa.

- Còn nữa, vụng nước lau nhà thì là không phải bị hắt lên người, mà là bắt uống sạch thì phải?

- Hình như ông ta còn thường xuyên cầm theo một tuýp mù tạt để bôi lên miệng vết thương của người khác nữa.

Câu chuyện càng lúc càng trở nên kinh khủng.

- Nhưng mà đáng sợ nhất vẫn là thể thao Gotenyama.

- Ừ đúng rồi, nghe bảo là bị cái đó thì ba ngày sau cũng dậy không nổi.

- Làm gì có, hình như là một tuần ấy chứ.

- Không đâu, ai mà thể trạng hơi yếu là sẽ chết luôn ấy chứ.

Tôi dùng thanh âm yếu ớt hỏi xen vào.

- Thế thao Gotenyama là cái gì vậy?

Đột nhiên, mọi người quay qua nhìn nhau và cùng run lên bần bật.

- Thứ đó... không thể giải thích rõ ràng được

- Chỉ cần nói ra khỏi miệng là mấy khớp ngón tay của tôi đã muốn đứt lìa rồi.

- Ấc, tôi cũng thấy buồn nôn quá.

- Nó là môn thể thao đáng sợ như vậy sao?

Hai người cùng gật đầu.

- Ừ.

- Đúng thế.

- Đừng nhắc tới thể thao Gotenyama nữa. Nói chung nó là một thứ cực~~~ kì đáng sợ, chắc chắn là như vậy.

- Nhưng mà khi tôi hỏi thì dường như chị Tooko lại không biết nó là gì cả.

- Đương nhiên rồi, đó đâu phải thứ mà ông có thể nói cho con gái biết chứ.

Oa~~~ càng nói tôi lại càng tò mò~~~~

- Nhưng nếu ông ta làm những chuyện quá đáng như vậy thì phải có ai đó nói gì chứ? Như PTA hay ủy ban giáo dục chẳng hạn...

(PTA: Parent - Teacher Association, hội phụ huynh và giáo viên)

- Vô ích thôi, lão huấn luyện viên đó rất có điều kiện.

- Điều kiện?

- Đúng thế! Cha ông ta là giám đốc của một công ty lớn, người thân thì có quan hệ cả trong ngành cảnh sát, lẫn giáo dục, y tế. Kể từ khi còn đi học, bất kể ông ta làm loạn thế nào thì cha của ông ta cũng đều dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa cả.

Hơn nữa, ông ta cũng rất nóng tính, lại hay mang thù, chỉ cần ai đó khiến ông ta phật ý là sẽ bị trả thù rất tàn khốc, cho nên các giáo viên cũng rất sợ ông ta và không dám nói gì cả.

Mồ hôi chảy đầm đìa trên mặt tôi.

Có lẽ nào người mang theo cái đầu đầy máu lao vào phòng tắm hôm qua cũng bị gã huấn luyện viên ác quỷ đó hạ độc thủ không...

"Cua" là chỉ người huấn luyện viên đó sao?

Đúng là nếu phải chịu sự cai trị của một huấn luyện viên đầy bạo lực như vậy thì câu lạc bộ Đua thuyền sẽ chẳng khác nào địa ngục cả. Nó y hệt như thế giới Thuyền bắt cua mà chị Tooko từng kể cho tôi nghe. Chỉ cần lên trên đó là sẽ bị đàn áp dã man, phải làm hết sức để đạt được chỉ tiêu.

Cho nên tôi có thể hiểu được tại sao họ lại không muốn ở lại câu lạc bộ đó nữa.

Nhưng tại sao họ lại lựa chọn câu lạc bộ Văn học chứ?

Từ câu lạc bộ Đua thuyền chuyển qua câu lạc bộ Văn học... loại hình hoạt động của hai bên hoàn toàn khác nhau mà. Hơn nữa, tôi cũng không hiểu tại sao họ lại ngăn không cho tôi đề cập chuyện này với bất kì ai.

- Nhưng mà dù sao thì Inoue cơ thể ẻo lả thế này cũng không hợp với câu lạc bộ Đua thuyền đấu.

- Ừ, nhìn ông rất hợp với câu lạc bộ Văn học. Lại còn được một đàn chị xinh đẹp như vậy tới đón nữa chứ. A, đáng ghét thật, muốn đổi chỗ với ông quá đi.

Nghe vậy tôi chỉ biết cười trừ cho qua chuyện.

Dù sao đi nữa, có lẽ tôi nên từ chối một cách lịch sự việc mấy người Ishimoku muốn gia nhập câu lạc bộ.

Tôi không thích bị cuốn vào mấy trò bạo lực, hơn nữa số người của họ cũng quá đông, phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học không thể chứa hết từng đó người được.

Đúng thế, cứ làm vậy đi. Bằng cách này, tôi sẽ có thể tránh được mọi chuyện phiền toái.

Tuy nhiên...

- Ê! Inoue của câu lạc bộ Văn học là thằng nào!?

Giờ nghỉ trưa, lúc tôi vừa định đưa miếng xiu mại cua mà mẹ tự làm lên miệng, bên tai tôi truyền tới tiếng gầm giận dữ của ai đó.

Khi nhìn về phía âm thanh phát ra, tôi bất giác nín thở.

Một người đàn ông với mái tóc màu đỏ gạch dựng đứng lên như càng cua đang thò đầu vào phòng học và nhìn quanh với ánh mắt đáng sợ.

Tay của ông ta dài một cách bất thường, thân hình cao to như hộ pháp, người mặc bộ đồ thể thao màu nâu sậm, trông ông ta có vẻ khó chịu.

Chẳng lẽ, người này là...!

Tất cả bạn học cùng nhìn về phía tôi.

Cõi lòng lạnh buốt, tôi từ từ đứng dậy, trái tim như sắp đông cứng.

- D... Dạ...

- Là mà y hả?

Người đàn ông nheo mắt lại cúi xuống nhìn tôi. Ánh mắt ông ta sắc lẹm như một con dao.

- Ra đây với tao một chút.

- N-Nhưng... em còn đang ăn cơm ạ...

- Lẽ mà lẽ mề! Tao bảo mà y đi theo thì cứ đi theo!

Cả người tôi cứng đờ trước tiếng hét như hổ gầm đó. Lớp học im phăng phắc, trong ánh mắt ái ngại của các bạn học, tôi bước theo sau người khách vừa đột nhiên xuất hiện. Khung cảnh này hết như khi tác giả của Thuyền bắt cua bị đặc cảnh dẫn độ.

Kobayashi Takiji về sau như thế nào nhỉ?

Khi hai chữ "Tra tấn" hiện lên trong đầu, mặt tôi tái mét lại.

... Một người bạn cũng là nhà văn mô tả lại tình trạng thi thể của ông, nó cựccccccccc kì kinh khủng... và tàn bạo...

... Aaaaaaa, chị không nói được nữa. Mỗi lần nhớ lại cảnh đó là chị lại nôn... a, không muốn, dừng lại đi!

Thanh âm của chị Tooko quanh quẩn bên tai tôi.

Không thể nào đâu! Tôi không phải nhà văn của giai cấp vô sản, cũng chẳng phải người lao động trên con thuyền bắt cua kia! Hơn nữa đây là thời

hiện đại, không thể nào tồn tại một thứ như tra tấn được!

- Ê, đi nhanh lên thẳng kia!

- D-Dạ...

Đúng thế, chỉ cần tôi nói rõ mọi chuyện, chắc chắn ông ta sẽ hiểu.

Cuối cùng, chúng tôi đi tới phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Đua thuyền nằm ở tầng ba. Căn phòng này là một phần của dãy phòng sinh hoạt các câu lạc bộ. Vì là giờ nghỉ trưa nên nơi này chẳng có lấy một bóng người, bốn bề im phăng phắc.

Vừa bước vào bên trong, mùi mồ hôi nồng nặc xộc vào mũi tôi. Bốn phía chất đầy những hộp giấy để ngổn ngang. Trên những hộp giấy đó, tôi mơ hồ nhìn thấy những vết máu đã khô màu đen, tôi không khỏi nuốt nước bọt một cái.

Không, không sao cả, tôi chỉ cần nói rõ mọi chuyện. Chắc chắn ông ta sẽ hiểu thôi.

- D-Dạ... e-e-e-e-em, không biết, tại sao thầy lại, gọi em ra đây... nhưng mà, t-thầy là, huấn luyện viên của câu lạc bộ Đua thuyền, phải không ạ?

- Đúng thế, tao là huấn luyện viên Kanizawa!

Người đàn ông vừa một tay cầm gậy bóng chày gõ gõ lên vai, vừa trả lời.

Tôi không khỏi thầm rên rí.

Aaaaaaa, quả nhiên người này là "Cua"~~~

(Kani có nghĩa là con cua trong tiếng Nhật)

Lối vào đã bị Kanizawa đứng chặn ngang, tôi không có chỗ nào để trốn cả.

- E-Em, chỉ là thành viên mới của câu lạc bộ Văn học... em hoàn toàn, không có quan hệ gì với câu lạc bộ Đua thuyền!

Đột nhiên, Kanizawa vung tay lấy gậy đập vào một thùng giấy.

"Ầm" một tiếng, thùng giấy lung lay như sắp đổ.

- !

- Đừng có mà giả ngu với tao!

Huấn luyện viên Kanizawa trợn mắt hét lớn.

- Tao biết bọn rác rưởi trong câu lạc bộ này đã lén lút gập mào vào ngày hôm qua! Bọn nó đang giấu tao làm chuyện gì đó mờ ám. Còn mào thì là đồng lõa của tụi nó.

- Không phải! Ngày hôm qua là lần đầu tiên bọn em gặp nhau.

Cây gậy bóng chày lại cắt qua không khí và đánh vào hộp giấy.

- Mào biết gì không, tao ghét nhất lũ nói dối, chẳng ra dáng vận động viên thể thao gì cả.

- Em không nói dối. Còn nữa, em chưa từng một lần trở thành vận động viên thể thao.

- Vậy, tại sao bọn nó lại tới tìm mào hả!

- Em không biết. Họ chỉ nói với em là muốn gia nhập câu lạc bộ Văn học thôi.

- Cái gì!!!!!!!

Kanizawa lấy tay túm lấy mái tóc đỏ găm thét.

- Mà nói câu lạc bộ Văn học????????? Máy thằng khốn đó định quay lưng lại với câu lạc bộ Đua thuyền?! Tao tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chúng!!! Lúc trước, khi Hirose nói muốn rời khỏi câu lạc bộ, tao đã đánh cho nó thừa sống thiếu chết rồi treo lên ban công, sau đó tao còn tạo áp lực với ba mẹ nó, mỗi ngày gửi một ngàn tin nhắn, cuối cùng nó cũng hồi tâm chuyển ý! Vậy mà bọn rác rưởi này lại muốn trốn nữa sao???

Treo trên ban công?!

Tôi có cảm giác mình sắp ngất tới nơi rồi.

- Hôm qua cũng thế, khi Shindou xun xoe mời trà đưa hạt dẻ, rồi còn bóp vai cho tao, tao đã thấy khả nghi rồi! Thì ra nó cố tình làm thế để tao không đi tìm đồng bọn của nó. Bị nhét giẻ vào mồm để không phát ra tiếng và bắt chơi thể thao Gotenyama mưa mật như thế mà bọn khốn kiếp này xem ra vẫn chưa biết sợ là gì, vẫn chưa hiểu được sự đáng sợ của tao sao!? Đã thế tao phải cho chúng thấu triệt điều đó mới được!!!

Cây gậy bóng chày khua vù vù trên không.

Mắt ông ta như muốn lồi ra ngoài.

- Oaaa, em chẳng liên quan gì tới chuyện này cả!

- Câm miệng! Mà cũng muốn chơi thể thao Gotenyama phải không!

- Em chẳng muốn chơi cái gì cả, thể thao Gotenyama hay Kamchatka em đều không muốn chơi~~~! Em chỉ là một thành viên của câu lạc bộ Văn học mà thôi~~~

Đúng lúc tôi ôm đầu hét lên như vậy...

- Đúng thế, Konoha là một thành viên quan trọng của câu lạc bộ Văn học.

Cửa mở ra và chị Tooko xuất hiện.

Chị ấy thở hồng hộc như sắp hết hơi, hai bím tóc dài lay động sau lưng. Có lẽ chị ấy vừa chạy vội tới đây.

Tôi kinh ngạc.

Tại sao chị Tooko lại ở đây!

Huân luyện viên Kanizawa nhíu mày.

- Con nhỏ kia, mày là ai?

Sau khi hít thở thật sâu để điều chỉnh hô hấp, chị Tooko đứng chống nạnh, ưỡn bộ ngực phẳng lì ra phía trước và tuyên bố.

- Tôi chính là Amano Tooko, chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học, đàn chị đáng tin cậy của Konoha, người đang ôm đầu đằng kia... Như ông chứng kiến, tôi là một "Cô gái văn chương".

A, không được, cái người này đang nói gì vậy.

Bất giác, hai bàn tay tôi chuyển từ ôm đầu sang che mặt.

Tôi thật sai lầm khi thấy cảm động trước sự xuất hiện của chị ấy. Quả nhiên cái người này chỉ là một người kì cục ham chơi.

- Mày nói cô gái văn chương hả!!!! Mày biết bố mày ghét nhất mấy cái văn học nghệ thuật không hả, chỉ rặt những thứ yếu đuối huyễn hoặc người khác!!!!

Cái trán của Kanizawa đỏ bừng lên như luộc, nước miếng văng tứ tung.

- Chị Tooko, sao chị lại chọc giận ông ta!

- Loại người gì mà lại tức giận khi người khác xưng tên chứ, thật bất lịch sự.

Chị Tooko bĩu môi nói.

- Sao cũng được, chúng ta mau chạy thôi.

- Không được, chúng kiến cảnh câu lạc bộ Đua thuyền bị đàn áp bởi một kẻ man rợ như thế này, thân là bạn đồng minh, câu lạc bộ Văn học sẽ không thể bỏ qua việc này được.

- Cái gì!!!

Kanizawa trợn trừng hai mắt.

Tôi gào lên.

- Chị đang nói cái quái gì vậy! Từ khi nào mà câu lạc bộ Văn học với câu lạc bộ Đua thuyền trở thành bạn đồng minh rồi hả!? Tại sao em lại chưa từng nghe tới chuyện này!

- Ủ đúng rồi. Vì lúc đó Konoha vẫn chưa nhập học mà.

Cho đến trước mùa xuân năm ngoái thì phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Đua thuyền vẫn là thuộc câu lạc bộ Văn học. Nó là căn phòng được truyền qua nhiều đời của câu lạc bộ Văn học chúng ta. Tuy nhiên, theo dòng chảy thời đại, khi chúng ta đưa ra quyết định rời khỏi căn phòng này, câu lạc bộ Văn học đã trao lại nó cho câu lạc bộ Đua thuyền như một minh chứng của tình bạn. Sau đó, giữa hai câu lạc bộ còn kí kết minh ước là sẽ dốc hết sức trợ giúp lẫn nhau mỗi khi có một câu lạc bộ gặp phải nguy hiểm.

Chị Tooko bật chế độ nghiêm túc và nói một cách trang trọng như vậy, tuy nhiên tôi lại không cho là đúng, cái gì mà dòng chảy thời đại... Hơn nữa, giữa các câu lạc bộ của một trường cấp ba mà lại có minh ước quý quá gì chứ.

A, nhưng mà ngày hôm qua mấy người trong câu lạc bộ Đua thuyền cũng từng đề cập tới chuyện này.

Chị Tooko bình tĩnh nhìn về phía huấn luyện viên Kanizawa.

- Căn phòng từng là phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học không được phép bị vấy bẩn bởi một kẻ thống trị hèn nhát tí tiện! Thân là "cô gái văn chương", tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chuyện đó!

- Hừ! Một cái câu lạc bộ nhỏ bé như của mày thì làm được gì chứ.

- Đừng coi thường sức mạnh của câu lạc bộ Văn học. Hồi này ông có nói văn học chỉ toàn những thứ yếu đuối huyễn hoặc người khác, tuy nhiên, cũng có rất nhiều loại văn học đầy nam tính, cộc cằn, mạnh mẽ! Đúng thế! Tựa như Thuyền bắt cua của Kobayashi Takiji, văn học cũng có thể thay đổi xã hội!

Trước khí thế vô căn cứ, không thể hiểu nổi đó, trông Kanizawa hơi chùn chân.

Ngược lại, chị Tooko càng nói càng hăng. Hai mắt chị ấy rực sáng, rồi chị ấy dùng ngón tay mảnh khảnh của mình chỉ vào mũi Kanizawa, ngực ưỡn cao.

- Trong Thuyền bắt cua cũng xuất hiện một người giám sát tàn bạo như ông! Người đàn ông có tên Asekawa, hẳn xem những người lao động như súc vật! Những người làm công vì không chịu nổi ách áp bức của Asekawa nên đã tổ chức bãi công, tuy nhiên, họ đã thất bại trước sự can thiệp của quyền lực quốc gia.

Cho dù vậy! Trong thất bại ê chề, họ đã tỉnh ngộ! Để làm cách mạng thành công, nhất định phải đoàn kết sức mạnh của tất cả mọi người! Khi đó, họ sẽ có thể giành lấy thắng lợi, xã hội sẽ được thay đổi một cách thực sự!

Đúng thế, khoảnh khắc đó, toàn thân họ nóng bừng lên như vừa ăn bã rượu, loại cảm xúc đó đã truyền sang cho các độc giả!

Câu lạc bộ Đua thuyền cũng vậy!

Nếu chỉ có một người, có lẽ họ sẽ phải chịu nhẫn nhục trước sức mạnh của ông.

Nhưng nếu toàn thể thành viên của câu lạc bộ Đua thuyền cùng sát cánh bên nhau, họ chắc chắn sẽ giành thắng lợi!

- Đúng như lời của chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học!

Kèm theo tiếng gầm thét đó, từ phía sau chị Tooko đột nhiên xuất hiện những nam sinh với thân hình to cao như núi.

Ai cũng toàn thân băng bó, có người còn trên mắt đeo bông gạc, thoạt nhìn thật thê thảm. Nhưng tất cả bọn họ đều đứng thẳng người sóng vai bên nhau, trong ánh mắt của họ tỏa ra ánh sáng mãnh liệt. Ngay cả Ishimoku cũng thế, trên má cậu ta dán băng cứu thương, tay cũng quấn băng, nhưng cậu ta lại đang trừng mắt nhìn huấn luyện viên Kanizawa với ánh mắt không chút sợ hãi.

Tôi trợn tròn mắt nhìn quang cảnh mà nếu có thêm một khúc nhạc hùng dũng kèm theo thì sẽ rất hợp.

Thành viên đứng đầu tiên mở miệng nói với giọng cố kìm nén sự sợ hãi.

- Toàn thể mười bảy người trong câu lạc bộ Đua thuyền chúng tôi đã cùng đệ đơn lên nhà trường yêu cầu huấn luyện viên Kanizawa Kazuhiko phải từ chức.

- Cái gì!?

- Ban đầu chúng tôi chỉ định tạm thời lánh nạn tới câu lạc bộ Văn học. Trong suy nghĩ của chúng tôi, nếu toàn bộ thành viên cùng rời khỏi câu lạc bộ, có lẽ nhà trường sẽ không thể ngồi yên được, và ông cũng sẽ phải thay đổi suy nghĩ.

Cân nhắc tới việc nếu hành động quá công khai thì sẽ chỉ kích thích lửa giận của ông và khiến các thành viên gặp nguy hiểm, thậm chí ảnh hưởng tới an toàn của người nhà. Cho nên chúng tôi đã làm việc này trong bí mật.

Tuy nhiên! Chúng tôi đã được bạn đồng minh của mình, chủ nhiệm của câu lạc bộ Văn học khai sáng! Trốn tránh sẽ không thay đổi được gì cả!

Bạn đồng minh đã kể cho chúng tôi nghe sự tuyệt vời của Thuyền bắt cua, khích lệ chúng tôi đoàn kết lại!

Thì ra việc mấy người bọn họ tới tìm tôi mà không phải chị Tooko là để tránh không bị ai chú ý sao...?

Tuy nhiên, loại hành động khả nghi này ngược lại chỉ khiến người khác để ý.

Nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc thì chị Tooko và bọn họ tiếp xúc với nhau khi nào vậy?

Khói trắng bốc lên trên đầu của huấn luyện viên Kanizawa tựa như một ấm nước đang sôi sùng sục.

-Tất cả bọn mày! Toàn bộ! Thể thao Gotenyama!!!

Nói rồi ông ta vung cây gậy trong tay và lao ra hành lang.

Đầu gậy quay tròn trên không trung, đập vào cửa tạo ra những âm thanh chói chói.

Chị Tooko hét lên co người lại núp ra sau lưng tôi.

Thấy Kanizawa phát điên, toàn bộ câu lạc bộ Đua thuyền cùng ồ lên túm chặt tay chân ông ta đè xuống sàn.

Huấn luyện viên Kanizawa găm thét với vẻ mặt nhục nhẽ.

- Bọn khốn kiếp!!!! Tao sẽ cho chúng mày bị đuổi học hết~~~!

- Ông cứ thử xem! Cho dù là ông thì cũng không thể cùng lúc đuổi học mười bảy người chúng tôi được!

Đúng lúc này, nghe thấy tiếng huỳnh náo, những học sinh khác cũng dần tụ tập lại.

Ngay cả các giáo viên cũng vội vã chạy đến.

Dãy hành lang phía trước câu lạc bộ Đua thuyền trở nên đầy huỳnh náo.

Về phần tôi, tôi ngồi phịch xuống sàn, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Chị Tooko đứng đưa hai bím tóc và bước tới gần tôi.

- Em không sao chứ? Có đứng dậy được không?

Nói rồi, chị ấy ngồi xổm xuống nhìn chăm chú vào khuôn mặt của tôi. Cặp mắt đen của chị ấy đầy lo lắng.

Chẳng lẽ tôi lại vừa được chị ấy cứu sao...

- Trưa hôm nay chị có gọi mấy người trong câu lạc bộ Đua thuyền tới phòng sinh hoạt để hỏi chuyện. Vì hôm qua lúc tới lớp của Konoha, chị nghe nói là em đi ra cùng với một thành viên của câu lạc bộ Đua thuyền... thế nên chị đã hơi lo lắng một chút vì không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau một người bạn học của Konoha chạy tới báo tin cho chị là Konoha bị huấn luyện viên của câu lạc bộ Đua thuyền dẫn đi.

Gì chứ, thì ra chị Tooko đã sớm biết chuyện ngày hôm qua. Thế nên sáng nay chị ấy mới cố tình tới lớp tôi hỏi thăm, còn nói là nếu gặp khúc mắc gì thì cứ tìm chị ấy thảo luận.

- Ủm... em có cảm thấy chị rất nhiều chuyện không?

Chị Tooko hơi nhíu mày, khuôn mặt chị ấy trông thật yếu đuối.

Ngực tôi hơi siết lại, không hiểu sao tim tôi lại đập nhanh như vậy.

- ...Không có.

Nghe tôi thấp giọng nói như vậy, chị Tooko nở một nụ cười tựa như đóa tử đinh hương nở rộ.

Trong tích tắc đó, một ý nghĩ bỗng hiện lên trong đầu tôi, rằng nụ cười đó thật đẹp.

- Em thấy chưa, chị rất đáng tin cậy mà phải không.

- Thôi chị đừng có nõ nữa.

- Quả nhiên Konoha rất dễ bị bọn đàn ông nhắm vào. Chị quyết định rồi, kể từ hôm nay mỗi ngày chị đều sẽ tới lớp đón Konoha. Cứ an tâm, chị sẽ bảo vệ em.

- Chị làm ơn thôi đi mà!

Tôi vừa kháng nghị như thế, ánh mắt của chị Tooko đã trở nên thật dịu dàng, sau khi khẽ lấy tay búng một cái vào trán của tôi, chị ấy nói.

- Vậy hôm nay chị sẽ đợi Konoha ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ, em nhớ tới đúng giờ nhé. Không được để chị lo lắng đâu đấy.

Tôi quay mặt đi, không trả lời chị ấy.

Vài ngày sau, tôi nghe được tin huấn luyện viên của câu lạc bộ Đua thuyền đã bị đuổi việc.

- Cho dù chúng ta là bạn đồng minh, nhưng khiến một người mới gia nhập câu lạc bộ bị cuốn vào chuyện này, chúng tôi cảm thấy rất có lỗi. Nếu sau này có việc gì cần tới sức mạnh của câu lạc bộ Đua thuyền, cậu đừng ngại mà cứ nói với chúng tôi!

Chứng kiến cảnh toàn bộ thành viên của câu lạc bộ Đua thuyền cùng tới lớp của tôi để xin lỗi, các bạn học cùng quăng cho tôi ánh mắt hiếu kì, làm tôi hơi lúng túng.

Tan trường, tôi đi tới câu lạc bộ Văn học.

Mặc dù tôi vẫn chưa từ bỏ ý định rời khỏi câu lạc bộ Văn học, tuy nhiên nếu tôi lười biếng thì chị Tooko sẽ tới tận lớp tìm tôi nên cũng không còn cách nào khác...

- Bạn Inoue.

Khi tôi định bước ra khỏi lớp khi giờ sinh hoạt cuối ngày kết thúc, một cô bạn cùng lớp gọi tôi lại.

- Một người bạn của mình nói muốn gia nhập câu lạc bộ Văn học, cậu ấy hiện đang là ủy viên của thư viện. Bạn thấy thế nào? Cần mình giới

thiệt không?

- ...

Tại sao tự dưng tôi lại im lặng chứ?

Tôi nở một nụ cười và nói.

- Cảm ơn bạn. Nhưng mà câu lạc bộ bọn mình hết tuyển người mới rồi.

Dán trên mặt nụ cười xã giao, tôi trả lời một cách nhã nhặn.

Thật vất vả mới tìm ra một người muốn gia nhập câu lạc bộ, rõ ràng đây là cơ hội để tôi được giải phóng khỏi việc viết điểm tâm cho bà chị phiền toái đó, vậy mà sao tôi lại không nắm lấy nó chứ?

Trong khi suy nghĩ lý do, lòng tôi lại quặn thắt một cái...

Thế nên tôi quyết định không suy nghĩ tới nó nữa.

Dù sao thì nếu chỉ có hai người chúng tôi thì tôi có thể than phiền với chị Tooko thoải mái hơn...

Quyết định như vậy xong, tôi tiếp tục bước đi.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Vạn Diệp Tập~

Đây là câu chuyện về mùa đông đầu tiên kể từ khi tôi và chị Tooko gặp nhau.

- Inoue sướng thật đấy. Được nhận sôcôla từ một đàn chị xinh đẹp như vậy.

- Ông đang nói về chị Tooko à?

Tôi tròn mắt hỏi ngược lại.

Hôm nay là lễ tình nhân, khung cảnh trong lớp học có vẻ náo nhiệt hơn mọi khi. Đám con gái ôm trong tay những bịch sôcôla và đùa nghịch, còn đám con trai trông thật căng thẳng.

Còn đối với tôi, một học sinh lớp 10 bình thường, không có bạn gái cũng chẳng có người bạn nào thuộc phái nữ, nguồn sôcôla duy nhất mà tôi có thể nhận được cùng lắm cũng sẽ chỉ là từ mẹ và em gái, cho nên tôi hoàn toàn xem ngày này không liên quan gì tới mình.

À, thì ra là vậy, hôm nay là lễ tình nhân sao... tôi vừa ngăn người nhìn xung quanh vừa nghĩ như vậy. Sau đó, câu nói mà tôi không cách nào bỏ qua đó lọt vào tai tôi.

- Giả vờ giả vịt cái gì nữa. Tôi biết thừa là ông sẽ nhận được sôcôla của chị Amano mà đúng không? Đáng ghét thật~ sớm biết như vậy tôi cũng

gia nhập câu lạc bộ Văn học rồi.

- Đúng rồi đấy~ Cứ tan học là lại được ở chung với một cô gái xinh đẹp dịu dàng, chỉ nghĩ đến việc đó thôi là cũng thấy hạnh phúc rồi.

- Mái tóc đen dài thướt tha, chị ấy đúng là một Yamato Nadeshiko điển hình.

(Yamato Nadeshiko: từ để chỉ một người phụ nữ lý tưởng của Nhật)

Xinh đẹp dịu dàng? Yamato Nadeshiko...?

Tôi bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Mấy người này lại hiểu nhầm rồi... trước kia dường như cũng xảy ra chuyện tương tự...

Đúng là nếu chỉ nhìn từ bề ngoài thì chị Tooko có nét giống một Yamato Nadeshiko dịu dàng xinh đẹp. Lúc nào chị ấy cũng đọc sách, cho nên nếu người xung quanh vì thế mà có ấn tượng rằng chị ấy mà một cô gái văn chương điềm tĩnh thì cũng chẳng có gì là lạ.

Tuy nhiên! Khi ở một chỗ với tôi trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ, chị ấy lại bình thản ngồi ôm chân trên ghế xếp, tay vừa lật sách vừa huyên thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, sau đó còn xé sách ra từng mẩu cho vào mồm nhai rau rầu, đúng thế, chị ấy chính là một con yêu quái như vậy đấy!

Mặc dù bản thân người trong cuộc vẫn luôn phụng phịu cự nự rằng "Chị chỉ là một cô gái văn chương bình thường mà thôi", nhưng tôi biết rõ chị ta chính là yêu quái, tuyệt đối là như vậy.

Thật đáng tiếc là những người khác lại không biết chuyện này.

- Chị Amano trông cũng có vẻ giỏi nấu nướng lắm. Có khi chị ấy còn tự tay làm cho ông ấy chứ.

- Ưôôôô, sôcôla tự làm của chị Amano sao, tôi cũng muốn ăn thử một miếng quá.

- Tôi cũng thế.

- Ôi, Inoue sướng thật đấy!

Bị mấy người đó dùng khuỷu tay chọt và nhìn với ánh mắt đầy ghen tị, dạ dày tôi quặn thắt lại.

Cái chị Tooko đó mà lại tự tay làm sôcôla sao? Khoan nói chuyện ấy, chị ấy từng nấu ăn sao? Tôi dám cá là chị ấy còn chưa từng đổ nước sôi vào một cốc mì ăn liền.

- Ông có đang nghe bọn tôi nói gì không đấy, Inoue?

- Xin lỗi, tôi đi toilet chút.

Trước khi bị bọn họ hỏi thêm chuyện gì nữa, tôi vội đứng dậy và bỏ chạy.

Khi rời khỏi lớp học, tôi bắt gặp một bạn gái đang đứng ở cửa vào. Bạn ấy đứng cúi đầu nên tôi không nhìn rõ mặt của bạn ấy lắm. Nhưng trông bạn gái đó có vẻ căng thẳng, khi tôi đi ngang qua, bạn ấy hơi giật mình, tôi còn nghe được tiếng hít thật sâu.

- Ồ, Nanase. Bờ đến tìm ai à? Để mình gọi cho nhé.

- O, à, cái này... không phải vậy, m-mình chỉ tới mượn sách Toán thôi.

Tôi nghe được cuộc đối thoại như vậy sau lưng.

Khi tôi đang bước đi trên hành lang, tôi nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình.

- O~i, Konoha!

Là chị Tooko.

Vung vẩy hai bím tóc dài như đuôi mèo sau lưng, chị ấy tươi cười chạy về phía tôi.

Khi tới trước mặt tôi, chị ấy dừng lại, vừa thở hển hển vừa vui vẻ nói với khuôn mặt đỏ bừng.

- Chị đang định tới lớp tìm em đây.

- Có chuyện gì cần em à?

Nghe tôi hỏi cụt lùn như vậy, chị Tooko chỉ đem hai tay giấu ra sau lưng và nghiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt đầy thâm ý.

- Konoha nè, hôm nay em cũng tới sinh hoạt câu lạc bộ phải không?

- Ừ.

- Tốt quá!

Chị Tooko cười vui vẻ.

- Em nhất định, nhất~ định phải tới nhé.

- Lúc nào em chẳng tới chứ.

- Hôm nay là ngày đặc biệt. Em không nhớ à, hôm nay là ngày 14 tháng 2 đấy.

Thấy chị ấy cười tươi rói nói ra những lời đó, trái tim tôi không khỏi đập nhanh hơn.

- Vậy hẹn gặp lại em sau giờ học nhé, Konoha.

Tôi đứng đực người trong hành lang nhìn chị Tooko vẫy tay và nhanh chóng rời đi.

... Inoue sướng thật đấy.

... Tôi biết thừa là ông sẽ nhận được sôcôla của chị Amano mà đúng không?

Không thể nào đâu.

Tôi ngay lập tức phủ nhận và tiếp tục bước đi.

Tan học, khi tôi đi tới phòng sinh hoạt của câu lạc bộ, tôi thấy chị Tooko vẫn đang ngồi xồm trên ghế xếp chờ tôi như mọi khi.

- Ồ, Konoha, sao đồ đạc của em ít vậy?

Vẫn ngồi trên ghế, chị Tooko nhồm người dậy nhìn chăm soi vào cặp của tôi.

- Sôcôla đâu?

- Không có.

Tôi vừa lấy hộp bút chì và xấp giấy bản thảo ra đặt lên bàn, vừa trả lời với giọng không quan tâm. Thấy thế, chị Tooko hơi nhếch miệng lên cười, không hiểu sao trông chị ấy có vẻ vui.

- Ồ, một viên nhỏ xíu mà cũng không nhận được sao. Hì hì, là tại vì em lúc nào cũng chọc tức các bạn gái chứ gì.

- Em làm thế bao giờ hả?

- Đấy đấy thấy chưa, chính cái thái độ lạnh lùng đó của em đã khiến các cô gái bị tổn thương đấy.

- Không cần chị quan tâm.

- Thiệt tình, được chị quan tâm đến thế rồi mà còn.

Mặc dù miệng vẫn tiếp tục than phiền, nhưng chị ấy vẫn đang cười tủm tỉm từ nãy tới giờ.

- Không còn cách nào khác, được rồi, để chị thay mặt nhận sôcôla của em vậy.

- Hả?

Hình như ngữ pháp trong câu vừa rồi có gì đó không ổn.

- Chị nói ai nhận sôcôla của ai cơ?

- Chị nhận của em chứ gì nữa.

- Tại sao em lại phải tặng sôcôla cho chị Tooko chứ?

Nghe thế, chị Tooko hăng giọng một cái rồi ưỡn ngực ra nói.

- Bởi vì chị vẫn luôn quan tâm chăm sóc Konoha mà đúng không? Thế nên hôm nay em phải dồn hết lòng biết ơn đó và viết cho chị một câu chuyện tam đề thật ngọt ngào có vị sôcôla.

Aaa, tôi biết ngay thế nào cũng vậy mà. Chính vì việc này nên chị ấy mới cố tình chạy tới lớp của tôi và bắt tôi đi sinh hoạt câu lạc bộ. Thiệt tình, cái người này...

Mà nói cho cùng thì ai mới là người vẫn hay chăm sóc ai chứ.

Tôi sụp vai xuống với vẻ thất vọng. Chẳng hiểu sao tôi lại thấy có chút mệt mỏi.

- Nào Konoha, đề tài hôm nay là "Người tuyết", "Nhấn đính hôn" và "Lộn nhào". Em phải viết cho chị một câu chuyện thật lãng mạn nhé. Thời gian là năm mươi phút, nào, bắt đầu!

Chị Tooko bấm chiếc đồng hồ màu bạc.

Tôi từ bỏ việc chống cự, mở xấp bán thảo ra và bắt đầu viết lên đó bằng ngòi bút chì HB.

Đã vậy thì tôi sẽ viết một câu chuyện ngọt lịm cho chị ấy luôn.

Trong khi tôi âm thầm quyết định như vậy, chị Tooko quay trở lại ngồi ôm chân trên ghế và nhàn nhã lật từng trang sách.

Hôm nay là một quyển sách bìa cứng trông có vẻ nặng, hình như là Vạn diệp tập. Thình thoảng chị ấy lại xé ra một mẫu thơ yêu thích và cho vào miệng, mỗi khi như vậy, chị Tooko lại rên rỉ với giọng thỏa mãn.

- Aaa, ngon quá đi! Vạn diệp tập hết như một bữa tiệc thịnh soạn của các loại rau rừng mùa xuân! Sa lát bông cải xanh, đọt cây tara chiên xù, búp hoa fuki! Quyết lược nước tương, dương xỉ xào! Bài thơ nào trong đó cũng đầy mộc mạc, mạnh mẽ, có chút đấng chất và tỏa ra mùi vị tươi mới của đất!

Chị Tooko nói liến thoảng, tay lại xé ra một mẫu giấy bỏ vào miệng nhai rau rầu, sau đó nuốt xuống với nét mặt hạnh phúc, rồi chị ấy lại tiếp tục kể chuyện.

- Vạn diệp tập là tập thơ cổ nhất của Nhật Bản còn lưu giữ đến ngày nay. Mặc dù nó đã được biên soạn bởi rất nhiều người, tuy nhiên, người đầu tiên biên soạn tập thơ này là Ootomono Yakamochi. Sau khi ông qua đời

785 năm, trải qua nhiều lần biên soạn nữa, nó mới trở thành tập thơ như ngày nay. Tập thơ này tổng cộng có 20 quyển, ghi lại khoảng 4500 món ăn... à không, 4500 bài thơ tuyệt vời!

Về tiêu đề "Vạn diệp" thì có người cho rằng nó mang hàm nghĩa là tập thơ này sẽ được truyền lưu muôn đời, cũng có người nói chữ vạn diệp là vì số bài thơ trong đó nhiều như hàng vạn chiếc lá, dù là cách giải thích nào đi nữa thì nó cũng thật tuyệt~. Về phần chị thì chị cho rằng cả hai cách hiểu đó đều đúng cả.

Điểm khác biệt giữa Vạn diệp tập và Cổ kim hòa ca tập được biên soạn sau đó chủ yếu là, gần một nửa bài thơ trong Vạn diệp tập được sáng tác bởi những nhà thơ vô danh. Ngoài những bài thơ của quý tộc, quan lại, tầng lớp tri thức, thì nó còn ghi lại rất nhiều bài đồng dao địa phương hay thơ của quần chúng nhân dân, nội dung của nó cực kì phong phú!

Không chỉ những bài thơ với kĩ thuật điêu luyện, cũng có rất nhiều bài thơ đầy hào phóng và nhiệt tình, khiến lòng người rung động. Những bài thơ đó có hương vị thật mãnh liệt nhưng cũng đầy tươi mới, mang một vị ngon thật khác biệt!

Chị Tooko cất tiếng ngâm một bài.

"Trên đất Tsukeno thượng

Bụi đay vùng Aso

Ôm thật chặt lấy người

Nhưng sao không thỏa mãn

Ta biết phải làm sao?"

...Tsukeno thượng là một phần của vương quốc Kouzukeno, ngày nay thuộc tỉnh Gunma. So sánh với hành động ôm và thu hoạch những bụi đay của vùng Aso, cho dù chàng trai ôm ấp người yêu bao nhiêu lần thì cũng không cảm thấy chán, cuối cùng là lời bộc bạch "ôi ta yêu nàng đến nhường này, giờ ta phải làm sao".

Khi nghe người con trai bày tỏ đầy thẳng thắn như vậy, chắc hẳn cô gái sẽ ngẩn ngơ không thôi.

Còn đây là bài thơ do một người con gái sáng tác.

"Bờ dương liễu bên sông

Đứng đợi anh tần ngần

Hẹn em sao chẳng đến

Đang ở đâu hỡi chàng?

Dối nhà đi mức nước

Giờ tức mình dậm chân."

...Konoha, em hãy tưởng tượng xem! Một cô gái đang đứng dưới hàng liễu xanh xanh giả vờ mức nước, nhưng thực chất là đang đợi người thương của mình đến. Nhưng mãi mà chàng trai không xuất hiện, thế nên cô gái lo lắng bứt rứt dậm đất dưới chân.

Ôi, cảnh tượng đó thật đáng yêu làm sao. Chị có thể cảm nhận vị của bông cải xanh lan tỏa trên đầu lưỡi. Mùi hương của dương xỉ mới hái thật thơm làm sao. Từ ngàn năm trước, người ta đã yêu nhau say đắm đến thế rồi.

Hai mắt lim dim, chị Tooko vừa lẩm bẫm vừa nuốt xuống mẫu giấy vừa bị xé ra, sau đó chị ấy lại khẽ thở dài.

- Ngoài ra, trong Vạn diệp tập còn có rất nhiều bài thơ đầy lãng mạn khiến trái tim người đọc như siết lại!

Mối quan hệ tay ba giữa hoàng tử Naka no Ooe, hoàng tử Ooama cùng nàng Nukata cũng cực kì nổi tiếng.

"Em qua khu vườn cấm

Rộp hoa tím lung linh

Chàng phất tay áo vẫy

Muốn tỏ muôn ý tình

Nhỡ người canh họ thấy

Lộ hết chuyện đôi mình."

"Lộng lẫy như hoa tím

Hỡi người em gái tôi

Nếu ghét vì em đã

Thành ra vợ của người

Sao lòng ta nóng bỏng

Nhớ nhưng hoài không thôi?"

... Mặc dù bài thơ này được xem là một bài thơ ngâm vui đùa trong yến hội, không mang hàm ý gì sâu xa, tuy nhiên khi nghe nó, ta không khỏi tưởng tượng tới một câu chuyện thật lãng mạn. Dựa trên bài thơ này, người đời sau đã sáng tác nên rất nhiều câu chuyện tình xoay quanh nàng Nukata của Naka no Ooe và Ooama.

À đúng rồi, chúng ta cũng không thể bỏ qua câu chuyện lãng mạn giữa hoàng tử Hodumi và công chúa Tajima được. Hai người là anh em gái cùng cha khác mẹ, Tajima mặc dù đã có chồng là hoàng tử Takechi, một người đáng tuổi cha của nàng, nhưng mối tình cấm kị đó vẫn thiêu đốt không ngừng.

Toàn bộ những bài thơ của công chúa Tajima được ghi lại trong Vạn diệp tập đều là những bài thơ nói lên tình yêu say đắm của nàng dành cho hoàng tử Hodumi. Tình cảm đó nồng cháy tới mức vừa bỏ vào miệng là cổ họng đã nóng bừng cả lên.

"Như bông lúa đông thu

Chỉ nghiêng về một phía

Lòng em anh biết rõ

Chỉ tựa vào anh thôi

Dù cho ai cười cợt

Em cũng mặc tiếng đời."

... Tựa như bông lúa trên cánh đồng mùa thu bị gió thổi tạt về một phía, cho dù nàng có bị người đời nói ra những lời dèm pha khó nghe đến thế nào, thì trái tim của Tajima vẫn hướng về phía Hodumi.

Tajima đã có một tình yêu như vậy đây. Những năm cuối đời, hoàng tử Hodumi thường nói về tình yêu đó như là một thứ không thể che giấu, cũng không thể trốn tránh... một tình yêu mà chàng không biết phải làm thế nào.

Thật tiếc là công chúa Tajima lại mất sớm, trong Vạn diệp tập có ghi lại rất nhiều bài thơ của Hodumi kể về niềm tiếc thương đối với cái chết

của nàng. Em nhất định phải thử đọc, chúng chắc chắn sẽ khiến em rơi lệ đấy!

Giọng nói của chị Tooko tựa như nước suối chảy khắp gian phòng. Hai má đỏ bừng, mát rưng rưng, trông chị ấy bây giờ có chút gợi cảm.

- A, chỉ trong một đoạn thơ ngắn như vậy mà người ta lại có thể chất chứa bao nhiêu tâm nguyện và tình cảm! Hơn nữa những tình cảm đó còn vượt qua khoảng thời gian ngàn năm để đến được với chúng ta, đó đúng là một kì tích. Mỗi lần đọc tập thơ này, chị lại có cảm giác như mình đang được chu du về với kinh đô Nara, Tougoku, Kyuushuu thời cổ. Đằng sau mỗi bài thơ là một câu chuyện thật tuyệt vời, chỉ cần tưởng tượng tới chúng thôi là bụng chị đã no căng rồi.

Mặc dù bài thơ nào cũng thật đáng yêu, cũng thật ngon, nhưng bài thơ mà chị thích nhất quả nhiên vẫn là bài thơ này.

Đột nhiên, chị Tooko nhìn về phía tôi và nở một nụ cười dịu dàng.

Bờ môi khẽ mở như đóa hoa mùa xuân, ánh mắt ngọt ngào của chị ấy khiến trái tim tôi lỡ mất một nhịp, bàn tay của tôi dừng lại.

Vẫn nhìn tôi với ánh mắt lém lỉnh, chị Tooko thì thầm với thanh âm trong vắt.

"Yêu người, yêu cháy bỏng

Thì lâu ngày gặp nhau

Dù thời giờ ngắn ngủi

Chớ tiếc câu ngọt ngào

Lời có say lòng thiếp

Tình mới được bền lâu."

Trái tim tôi đập mạnh một cái.

Thấy tôi mở to mắt ngẩn người, chị Tooko khẽ nở một nụ cười đáng yêu.

- Cho dù chỉ trong khoảnh khắc này, khi em được gặp chàng, chàng hãy dành cho em thật nhiều lời dịu dàng, chỉ mong mối quan hệ của hai ta sẽ có thể kéo dài vĩnh viễn... đó chính là ý nghĩa của bài thơ đó.

Tác giả của bài thơ này là công nương Sakanoue họ Ootomo... bà là cô, đồng thời cũng là mẹ vợ của Ootomo Yakamochi, một trong những người biên soạn nên Vạn diệp tập. Người chồng đầu tiên của bà chính là hoàng tử Hodumi, người đã có tình yêu nồng cháy với công chúa Tajima. Sau khi Tajima qua đời, Hodumi đã cưới bà, lúc đó bà chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi. Hoàng tử Hodumi rất sủng ái bà.

Tuy nhiên, không lâu sau, Hodumi cũng qua đời. Những người đàn ông khác trong đời bà cũng lần lượt ra đi trước bà. Cho dù vậy, bà vẫn tiếp tục viết nên những bài thơ về niềm vui, nỗi buồn và hạnh phúc khi được yêu. Trong số đó, bài thơ Yêu người, yêu cháy bỏng này tựa như một chiếc bánh mochi phủ đầy bột đậu nành và mật đường ngọt ngào! Khi cắn một miếng mochi trong suốt và nóng hổi, nó lướt qua cổ họng ta và trôi xuống bụng.

Chị Tooko lấy khuỷu tay tựa trên ghế rồi nhìn tôi nói.

- Konoha này, em cũng phải dành cho chị thật nhiều "lời ngọt ngào" nhé. Phải khiến bụng của chị no căng bởi những câu chuyện của Konoha.

Tim tôi đập nhanh hơn, ngực hơi nhói.

Nếu bây giờ tôi nhìn chị Tooko, chắc hẳn hai má tôi sẽ đỏ bừng lên... cho nên tôi vội ngoảnh mặt sang một bên, viết xuống dòng chữ cuối cùng. Tôi đưa nó cho chị Tooko.

- ...Xong rồi.

- Oa, cảm ơn em!

Chị Tooko nhận lấy bài điểm tâm với nụ cười thỏa mãn.

- Không biết sẽ là loại sôcôla gì nhỉ? Sôcôla sữa? Hay là sôcôla đắng? Có bỏ thêm quả hạch hay trái cây sấy khô gì không nhỉ?

Với vẻ háo hức, chị ấy xé ra một mẫu giấy bỏ vào miệng bắt đầu ăn, tuy nhiên...

Hai mươi phút sau, những tiếng rên rỉ vang lên trong phòng.

- Không~~~, tại sao, tại sao, "Người tuyết", "Nhấn đính hôn" và "Lộn nhào" mà lại thành ra câu chuyện như thế này chứ!

Cậu người tuyết yêu cô xà đơn lạnh giá, cậu quyết định sẽ trồng cây chuối cả đời để cầu hôn cô? Rồi sau đó, để cả hai không bao giờ rời xa, cậu lấy xích cột cô xà đơn quanh cổ để thay cho nhẫn đính hôn... cái này là chơi SM à? Sau đó, cậu tiếp tục lộn nhào trồng cây chuối và hét lên những lời yêu thương, đáng sợ quá đi. Ôi, đến cuối cùng, cậu người tuyết tan ra thành nước. Thật đáng thương~~~.

Ừ ờ, vị này cứ như áo một lớp đường cát lên thành sô cô la trắng, rồi bỏ thêm kem tươi và mật ong lên bên trên~, ừm, đúng là ngọt thật đấy. Nhưng hương thơm và nồng độ của vị ngọt lại hoàn toàn sai lầm, ngọt tới độ lưỡi tê rần, ngọt như muốn xộc lên não~~~

Trông chị Tooko vừa khóc thút thít vừa tiếp tục ăn câu chuyện tam đề, tôi lạnh lùng nói.

- Không phải chị thích đồ ngọt sao. Cái này vừa đúng ý chị rồi còn gì.

- A ư ư... có cảm giác chị vừa ăn xong lượng đường của suốt phần đời còn lại.

Có lẽ hương vị của nó khá kinh khủng, cho nên sau khi ăn xong chị ấy vẫn nằm vật trên ghế.

- Vậy thôi em về đây.

Tôi cất đồ vào cặp và cầm lấy áo khoác đứng dậy.

- A, đợi chị chút.

Khi tôi quay lại, một gói quà được bọc bởi giấy gói mềm mịn như lụa màu tử đinh hương điểm tuyết ren màu trắng, bên trên còn cột một cái nơ màu vàng và lam nhạt, hiện ra trước mắt tôi.

- Đây, cái này cho Konoha.

Chị Tooko cười rạng rỡ và chìa gói quà lộng lẫy đó về phía tôi.

- Cái này là...

- Thôi nào, hôm nay là lễ Tình nhân mà đúng không.

- Vậy à?

Mặc dù ngoài miệng lầm bầm với vẻ không có hứng thú, nội tâm tôi lại đang dao động. Chẳng lẽ chị Tooko thật sự chuẩn bị sôcôla cho tôi sao! Chị ấy không phải vì muốn ăn truyện tam đề có vị sôcôla nên mới cố tình đến tìm tôi sao?

- Đây là quà của chị.

- ...Em cảm ơn.

Tôi trả lời với giọng lí nhí. Không biết mặt tôi bây giờ đang có biểu cảm gì nữa. Nếu như tôi không viết ra một bài điểm tâm kinh khủng như vậy thì tốt rồi.

- Em mở ra thử đi.

Chị Tooko thúc giục.

Tôi vụng về cởi dải ruy băng ra.

Gói quà lộng lẫy này là do chị Tooko tự mình gói sao? Chẳng lẽ sôcôla bên trong cũng là do chính tay chị ấy làm?

Không xong rồi.

Mặc dù chính tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi biết không xong rồi. Cực kì hỏng bét.

Tôi nín thở và mở gói quà ra, tuy nhiên thứ xuất hiện trước mặt tôi lại là...

Nằm bên trong gói quà lộng lẫy là một gói sôcôla bự rẻ tiền loại 100 yên, với đủ chủng loại như sôcôla sữa, sôcôla đắng, sôcôla hạnh nhân, trông chúng như một mớ hỗn độn thường được in trên những tờ quảng cáo thường thấy trong siêu thị.

- ...Cái này có phải là thứ chị được bạn cùng lớp tặng, gom một hồi thì ra được thế này... sau đó vì không ăn được nên mới đưa cho em xử lý phải không?

Nghe tôi nói như vậy, vẫn đang thì khuỷu tay lên ghế, chị Tooko nở một nụ cười rạng rỡ như mặt trời.

- Vì cái này là sôcôla lễ nghĩa mà ị~

Ngày hôm sau. Các bạn học quây xung quanh tôi hỏi với vẻ hiếu kì.

- Ê Inoue, sôcôla của chị Amano thế nào hả?

- Chẳng thế nào cả...

Mấy ông thích thì tôi cho này, khi tôi định lấy gói sôcôla đang bỏ trong cặp ra cùng ăn với mọi người bỗng nhiên tay của tôi dừng lại. Sau khi im lặng một lúc, tôi nói tiếp, hai má hơi đỏ lên.

- Tôi chẳng nhận được viên sôcôla nào hết.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Thiếu Nữ Bị Ốm

Từ khi tháng Hai bắt đầu tới giờ, ngày nào Tooko cũng mang theo một viên sôcôla nhỏ tới trường.

Sau đó, cứ đến giờ giải lao là cậu ấy lại tới chỗ tôi, hai bím tóc dài như đuôi mèo lay động sau lưng và đặt vào lòng bàn tay tôi khi thì là viên sôcôla hạnh nhân giòn tan, khi thì là viên sôcôla sữa ngọt ngào được bọc trong lớp giấy gói màu vàng.

- Đây, cho cậu này.

- Tooko này dạo gần đây cậu có vẻ thích sôcôla nhỉ.

Nghe tôi hỏi, Tooko nở một nụ cười tựa đóa hoa mới nở buổi sớm mai.

- Sắp tới ngày lễ Tình nhân rồi mà. Mỗi khi nhìn thấy những gói sôcôla được xếp một cách ngay ngắn trong cửa hàng là mình lại thấy háo hức.

- À, đúng rồi, mình hiểu cảm giác của cậu. Bao bì dễ thương, hơn nữa trông cũng rất ngon nữa. Không cần thận lại muốn mua một gói cho bản thân. Mà năm nay Tooko định tặng sôcôla tình nhân cho ai hả?

- Không được, mình đang bị hung tinh ám đường tình duyên.

Tooko nói với vẻ thất vọng.

Đạo trước, vào một ngày tuyết rơi nặng hạt, Tooko đã đi xem bói đường tình duyên ở chỗ một bà thầy bói nghe nói phán rất chuẩn, tuy nhiên...

"Từ khi sinh ra, cô bị hung tinh ám đường tình duyên"

Cậu ấy lại nhận được câu trả lời như vậy.

Có lẽ chuyện này khiến cậu ấy rất sốc, lúc đó Tooko còn bị cảm và phải nghỉ ở nhà một thời gian. Khi tôi gọi điện hỏi thăm, cậu ấy còn than thở với tôi, trong khi mũi vẫn sụt sùi.

"Cậu thấy mình đáng thương không? Sao có ai gặp bi kịch như mình chứ."

- Mặc dù ngày lễ tình nhân là một sự kiện rất quan trọng đối với con gái, nhưng mà... cũng đành vậy. Dù sao bà thầy bói cũng tiên đoán là vào ngày hè bảy năm sau mình sẽ gặp được ý trung nhân của đời mình. Thế nên sôcôla tình nhân sẽ phải đợi đến lúc đó thôi.

Vừa mới ủ rũ thất vọng chưa được mấy giây, cậu ấy đã lại lạc quan trở lại. Mỗi lần có chuyện gì xảy ra là biểu cảm của Tooko lại thay đổi chóng hết cả mặt. Tươi cười, bĩu môi tức giận, mếu máo chực khóc, rồi lại tươi cười. Cậu ấy đúng là người giàu cảm xúc.

Cũng phải thôi, dù sao đi nữa thì Tooko cũng là "Cô gái văn chương".

Tôi còn nhớ vào buổi sinh hoạt đầu giờ đầu tiên của học kì một vừa rồi, khi cậu ấy đứng lên, nở nụ cười, và tự giới thiệu bản thân.

"Mình là Amano Tooko. Như các bạn chứng kiến, mình là một 'Cô gái văn chương'."

Tôi đã nghĩ thầm trong đầu ôi trời ơi, cô bạn này thật kì cục. Dù vậy, đúng là bề ngoài của Tooko thật giống một cô gái văn chương đến từ thời đại Taishou.

(Taishou: một thời đại của Nhật, kéo dài từ năm 1912 tới năm 1926)

Dĩ nhiên, trước khi gặp cậu ấy, tôi không hề quen biết ai là cô gái văn chương đến từ thời đại Taishou, chỉ là, tôi có ấn tượng như vậy... Da dẻ trắng trẻo, dáng người thon thả, đoan trang hiền thực, đôi mắt trong vắt tựa những vì sao trên bầu trời. Từ cậu ấy toát ra một bầu không khí thật đặc biệt.

Còn nữa, Tooko đọc rất nhiều sách, nên tôi hỏi cậu ấy "Hôm nay cậu đọc gì vậy?", chắc chắn Tooko sẽ rất háo hức kể cho tôi nội dung quyển sách và tác giả của nó.

Tác giả George Sand của Yêu tinh tình ái là nữ cải trang nam, bà còn là người yêu của Chopin, Truyện Ise thì có hương vị như những miếng sushi với đủ loại nguyên liệu trên đó, từ lát cá tráp thái mỏng, tới vỏ cam được cắt vụn, và bông cải xanh. Tất cả những điều đó đều là Tooko nói cho tôi biết.

Mặc dù Tooko rất gần gũi, dễ nói chuyện, các bạn cùng lớp cũng rất yêu quý cậu ấy, tuy nhiên chỉ có giờ nghỉ trưa là cậu ấy lại không ăn cơm cùng với bất kì ai, mà tới phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học ăn một mình.

- Bởi vì mình còn rất nhiều sách phải đọc.

Khi được hỏi thì cậu ấy chỉ mỉm cười và trả lời như vậy.

Nếu là tôi, việc ăn cơm một mình chắc hẳn sẽ khiến tôi rất buồn vì có cảm giác như mình là một người cô độc không có bạn bè, tuy nhiên, trông

Tooko có vẻ không quan tâm tới việc này. Điều này cũng là một trong những việc khiến tôi thấy Tooko thật kì lạ.

Ngoài ra, mặc dù thoát nhìn trông Tooko rất vô tư lự, nhưng thực tế thì cậu ấy lại khá nhạy cảm. Hôm nay cũng vậy...

- Còn Kaho thì sao, năm nay cậu có đối tượng để tặng sôcôla tình nhân mà đúng không?

- O! C-Cái này...!

Tôi bỗng trở nên bối rối, nói năng lộn xộn. Đáng ghét, tại sao mặt của tôi lại nóng bừng lên thế này chứ.

Tooko khẽ cười dịu dàng y hệt một người mẹ hiền.

Thế nên tôi mới nói là không được phép chủ quan với Tooko.

- A ha ha, mình cũng giống Tooko thôi mà. Chỉ toàn sôcôla lễ nghĩa mà thôi.

- Ồ, vậy bạn Kio thì sao?

Nhìn ánh mắt lém lỉnh của cậu ấy, tôi bỗng cảm thấy chột dạ.

- K-Kio, chỉ là bạn học từ thời cấp hai thôi, không giống như cậu nghĩ đâu. Giữa mình và cậu ấy không có gì cả. Cậu ấy cũng chẳng phải mẫu người yêu của mình. Sẽ không bao giờ có chuyện mình và Kio hẹn hò đâu, hơn nữa Kio cũng chỉ xem mình như một người bạn thôi.

- Phải vậy không đó?

Tooko nghiêng đầu hỏi.

- Ừm, đúng vậy.

Cảm thấy lo lắng không biết cậu ấy có nghe được tiếng tim tôi đang đập thình thịch hay không, tôi vội tươi cười chuyển chủ đề.

- Không nói chuyện đó nữa, mình đọc xong quyển Emma của Austin mà hôm trước cậu giới thiệu rồi. Nó thú vị lắm, hôm nào lại giới thiệu cho mình quyển khác nhé.

- Ừm, được thôi! Mà nhắc tới Austin thì quyển Công viên Mansfield cũng rất tuyệt đấy!

Tôi thầm thở phào khi Tooko không nhắc tới chuyện của Kio nữa, cho dù vậy, tim tôi vẫn đập thình thịch.

Đối với tôi, Kio Takashi chiếm vị trí như thế nào?

Nói thật là chính tôi cũng không biết câu trả lời.

Hai chúng tôi học cùng trường cấp hai. Mặc dù nói thì nói vậy, nhưng hồi đó chúng tôi cũng chẳng học chung lớp, cũng không hề nói chuyện với nhau lấy một lần.

Lần đầu tiên chúng tôi bắt chuyện là vào ngày nhập học trường cấp ba... khi chúng tôi bắt gặp nhau trong lớp học với tư cách bạn học.

Nhìn thấy tôi, Kio bỗng nhiên trở nên vui vẻ và chạy tới.

- Này này! Cậu ở lớp A phải không? Hồi trước mình ở bên lớp B. Thật tốt quá! Tìm được một người học cùng trường!

Trông cậu ấy rất hưng phấn.

Cứ như thể vừa gặp lại một người bạn cũ, có lẽ bị thái độ thân mật của cậu ấy lây nhiễm, tôi cũng trả lời một cách tự nhiên.

- Mình biết cậu, cậu là Kio bên câu lạc bộ Điền kinh phải không?

Từ đó trở đi, chúng tôi thường xuyên nói chuyện với nhau. Kio rất thẳng thắn, không câu nệ tiểu tiết, lúc nào cũng vui đùa ầm ĩ với đám con trai. Theo góc nhìn của tôi thì cậu ấy có vẻ khoái chơi với đám con trai hơn là con gái, tuy nhiên, đối với tôi, cậu ấy vẫn đối xử như với một người đồng đội.

- Vì Imai cũng học cùng trường cấp hai với mình. Cho nên cậu tạo cho mình cảm giác đặc biệt.

Kio vừa cười vừa nói như vậy.

Tôi cũng cảm thấy rất vui vẻ khi ở bên Kio. Niềm vui đó không giống với niềm vui khi nói chuyện với các bạn nữ, có cảm giác như trong nội tâm tôi có một quả cầu nhỏ màu hồng đang nảy tung tưng.

- Uây, Imai!

Giờ nghỉ trưa. Đúng lúc tôi đang tự hỏi về chuyện của Kio thì cậu ấy tới lớp tìm tôi.

Tôi giật mình, trái tim thiếu chút nữa bay ra khỏi lồng ngực. Quả cầu nhỏ nảy loạn xạ.

Kio đứng ở cửa sau của lớp học, cậu ấy đang lấy tay vẩy tôi với vẻ mặt vô tư lự.

- Có chuyện gì thế Kio?

- Mình nhờ chút, cho mình mượn vở ghi hán văn của cậu đi. Hôm nay tới phiên mình chuẩn bị. Tiến độ bên lớp Imai hơi trước bên mình một chút mà đúng không?

Nói rồi, cậu ấy chắp hai tay lại cầu xin tôi.

- Thiệt tình, hết cách với cậu.

- Thank you! Lát nữa mình sẽ đãi cậu takoyaki.

(Takoyaki: Một loại bánh nướng ăn nhẹ, được làm bằng bột mì, có nhân bạch tuộc)

Kio cầm lấy quyển tập tôi đưa rồi vừa vẫy tay vừa quay lại lớp.

- Này, tại sao lúc nào cũng là takoyaki vậy?

Trên đường về, trong khi bước đi bên cạnh cậu ấy trên con đường với những tia nắng trong vắt ngày đông xuyên qua tán cây, tôi hỏi cậu ấy như vậy. Mặc dù lên cấp ba Kio cũng tham gia vào câu lạc bộ Điền kinh, tuy nhiên hôm nào câu lạc bộ không sinh hoạt thì theo thông lệ, hai chúng tôi lại đi về cùng nhau.

- Cậu nói cái gì vậy, mùa đông thì phải ăn takoyaki chứ gì nữa. Mua một phần takoyaki nóng hổi bên vỉa hè, rồi ra ngồi trong công viên vừa thổi vừa ăn, ngon tuyệt cú mèo ấy chứ.

- Nhưng mà mùa hè cậu cũng ăn takoyaki...

- Dưới trời nắng chang chang mà được ăn takoyaki nóng hổi thì tuyệt nhất quả đất rồi.

- Mình thì thích kem hơn.

- Hâm à, mùa đông ăn kem, cậu không sợ chết cóng à?

- Ai bảo chứ, kiếm cửa hàng nào đó ấm ấm, rồi ăn một cây kem thật~ lạnh, ôi nghe thích quá.

- Không được, con trai là phải takoyaki.

Vừa cãi nhau vụ kem và takoyaki, chúng tôi vừa đi tới phố mua sắm.

Khắp phố đều dán những tấm áp phích quảng cáo ngày lễ Tình nhân, sản phẩm trưng bày trước các tiệm bánh cũng đổi thành đủ loại dành cho ngày lễ tình nhân.

- À mà tuần sau là lễ tình nhân nhỉ?

- Ừ-Ừm, đúng rồi.

Giọng của Kio không có gì khác lạ cả.

Thế nhưng, không hiểu tại sao mà quả cầu màu hồng trong ngực tôi lại bắt đầu nhún nhảy.

- Imai, cậu định tặng ai?

- Ừm, thực ra thì cũng không có ai cả.

Kio thuận miệng hỏi, tôi cũng thuận miệng trả lời. Mỗi lần như vậy, trái tim tôi lại nhảy lên một cái.

Không biết giọng nói của mình có khác thường không nhỉ, biểu cảm của mình có gì lạ không nhỉ, tôi thầm tự hỏi.

- A đúng rồi, năm ngoái ngay cả sôcôla lễ nghĩa cậu cũng không cho mình. Chúng ta là bạn mà, ít nhất cũng phải cho mình một viên chứ.

Kio nhìn tôi vói vẻ bất mãn và nói như vậy.

Quả cầu đập vào tim tôi và bật lên thật cao.

- Gì chứ, Kio, cậu mà cũng muốn nhận sôcôla à?

- Đẳng nào cũng tốt hơn không nhận được gì cả mà.

- Nhưng không phải năm ngoái cậu đã từ chối... sôcôla của chị Miyajima sao.

Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, tôi đã ngay lập tức hối hận. Kio cau mặt nói.

- Cái đó là...

Trông cậu ấy có vẻ khó xử, sau khi do dự một lúc, Kio bĩu môi nói.

- Ai bảo chị ấy tặng mình sôcôla tình nhân rồi còn nói hi vọng mình hẹn hò với chị ấy chứ... sôcôla lễ nghĩa thì không sao cả, còn cái đó thì mình không nhận được.

Cổ họng tôi nóng lên, hơi thở có chút khó khăn. Ngày lễ Tình nhân năm ngoái, tôi từng chuẩn bị sôcôla cho Kio.

Mặc dù chỉ là sôcôla lễ nghĩa, nhưng vì lựa chọn nó, tôi đã phải băn khoăn một hồi lâu trong cửa hàng.

Mình nên đưa cho cậu ấy vào lúc nào nhỉ.

Lúc đưa nên nói gì nhỉ.

Mặc dù nó chỉ là sôcôla lễ nghĩa, hoàn toàn không phải thứ dành cho tình nhân... nhưng mà cho dù thật sự là như vậy đi nữa, thì Kio sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Sẽ cười vô tư và cầm lấy như mọi khi rồi nói "Ồ, cảm ơn cậu nha"? Hay là hơi giật mình và xấu hổ nói "Hâm à, mình cần gì thứ này chứ", hay cậu ấy sẽ vụng về nhận lấy và nói "Không còn cách nào khác, để mình ăn vậy"?

Khi ấy, trên đường tới trường, trong đầu tôi quay mòng mòng những câu hỏi như vậy. Cảm giác đó thật kì lạ, có chút khổ sở, lại có chút chờ mong, vừa ngọt ngào lại xen lẫn chút sợ hãi.

Tuy nhiên, khi đi qua con đường nhỏ gần trường học, tôi bắt gặp cảnh Kio bị tỏ tình.

Đối tượng là chị Miyajima, học trên chúng tôi một lớp, và cũng ở trong câu lạc bộ Điền kinh.

Chị ấy trông rất xinh, tóc cắt ngắn, cơ thể thon thả, sau khi đưa cho Kio cái hộp được bọc cẩn thận, chị Miyajima cúi đầu im lặng.

Cái hộp đó là sôcôla sao?

Ngực tôi bỗng thắt lại, chân như dính chặt lấy mặt đất không thể cử động.

Kio dường như từ chối, tôi nhìn thấy cậu ấy vụng về lắc đầu và cúi đầu thật sâu.

Có lẽ cậu ấy đang nói xin lỗi.

Khuôn mặt của chị Miyajima trở nên buồn bã.

Sau khi chị Miyajima cầm theo sôcôla rời đi, Kio vẫn xụ mặt nhìn xuống đất.

Tôi lấy hết dũng khí bước ra.

- Chào buổi sáng, Kio.

Nghe tiếng tôi, cậu ấy ngẩng đầu lên và lăm băm.

- Ừm...

- Vừa nãy là chị Miyajima phải không? Tại sao cậu lại không nhận sôcôla của chị ấy?

- ...Vì mình thấy chuyện hẹn hò ai đó phiền lắm, với lại mình cũng không biết hẹn hò là phải làm gì...

Sau khi ấp úng nói như vậy xong, cậu ấy quay lưng lại phía tôi rồi bước đi.

Mặc dù được người khác tỏ tình, nhưng trông Kio lại chẳng vui vẻ chút nào cả, ngược lại, cậu ấy còn có vẻ hơi uể oải.

Vì mình thấy chuyện hẹn hò với ai đó phiền lắm...

Cứ như những lời đó là dành cho tôi vậy. Tôi nhớ lại hình ảnh chị Miyajima lúc nãy, quả cầu trong tim đột nhiên dừng lại, tôi cảm thấy thật khó thở.

Thế nên, năm ngoái tôi đã không tặng sôcôla cho Kio.

- Hừm, té ra cứ sôcôla lễ nghĩa là Kio đều ok hết hả.

Tôi trêu chọc cậu ấy để thay đổi bầu không khí bỗng trở nên nặng nề.

- Ủ, ok ok. Chẳng con trai nào mà chẳng hi vọng mở tủ giày ra là thấy sôcôla lấp đầy trong đó chứ. Cho nên là mình muốn một viên sôcôla thật to, nếu mà nhỏ quá thì lại chẳng muốn ăn nữa.

- Mình chỉ tặng sôcôla tình nhân thôi. Cho nên năm nay cũng không có đâu nhé.

- Chậc, cậu đúng là loại có người yêu thì bỏ rơi bạn bè.

- Đúng rồi, bởi vì mình cực kì chung tình mà.

- Mình thì lại không khoái kiểu đó lắm. Nếu đột nhiên có một người bạn gái cứ dính chặt lấy mình thì mình sẽ nổi hết da gà lên cho mà xem. Nhìn Takase là biết, vừa có bạn gái xong là khoe khoang um sùm, làm

người khác chẳng muốn nói chuyện cùng, mình cũng chẳng muốn trở nên giống vậy.

Nghe Kio kể về Takase, một người bạn dạo gần đây vừa bắt đầu hẹn hò, với vẻ khó chịu mà tôi lại thấy khổ sở.

Tôi không biết tình cảm dành cho Kio rốt cuộc là gì.

Trước kia, mỗi khi ở bên Kio tôi lại thấy thật vui vẻ. Nhưng dạo gần đây, chẳng hiểu sao việc này lại khiến tôi cảm thấy khổ sở.

Nếu như năm ngoái, tôi đưa tặng cậu ấy sôcôla với ánh mắt nghiêm túc hệt như chị Miyajima, liệu Kio sẽ trả lời như thế nào nhỉ?

Khuôn mặt cậu ấy sẽ tối sầm lại, cậu ấy sẽ tránh không nhìn vào mắt tôi như lúc đó sao?

Nếu vậy, cậu ấy sẽ không còn tới mượn tập của tôi nữa sao? Chúng tôi sẽ không thể đi về cùng nhau nữa sao...?

- Imai, cậu sao vậy? Nãy giờ chẳng nghe cậu nói gì cả.

- Không có gì. Mình muốn ăn takoyaki với nước sốt truyền thống.

- Mình thì lại thích mayonnaise kèm tương ớt, nhưng mà được rồi. Dù sao đây cũng là để cảm ơn cậu đã cho mình mượn tập.

Kio đi tới tiệm takoyaki và gọi một phần mười viên lớn với nước sốt truyền thống.

Chúng tôi mang theo nó tới một công viên gần đó và ngồi xuống trên ghế dài. Tôi lấy tăm xiên vào viên takoyaki rồi cho vào miệng. Mùi thơm nức nóng hồi kích thích khứu giác của tôi, nếu không thôi cho nguội bớt, chắc hẳn lưỡi tôi sẽ bị bỏng. Ngồi bên cạnh tôi, Kio đã bắt đầu lấy hơi thổi takoyaki cho nguội bớt.

- Nước sốt truyền thống cũng không tệ lắm.

- Mình nói rồi mà. A, sao cậu lại bỏ thêm mayonnaise làm gì vậy.

- Cho thêm vào thì càng ngon chứ sao nữa.

- Hai thứ này không hợp nhau mà. Thiệt tình, sao cậu thích mayonnaise quá vậy? Ngay cả sashimi cũng ăn kèm mayonnaise, thật không tin được.

- Hâm à, sashimi ăn kèm nước tương mayonnaise là tuyệt nhất quả đất đấy.

- Oa, đừng bắt mình liên tưởng tới hình ảnh đó. Nếu cậu muốn ăn kèm mayonnaise thì chỉ được dùng với phần của cậu thôi.

- Thiệt tình, đây, chỗ này của cậu, còn đây là của mình.

Kio vừa lâu bầu vừa nặn mayonnaise ra.

- A cái đó là của mình mà!

Tôi vội lấy tăm xiên vào viên takoyaki và bỏ vào miệng trước khi nó bị nhiễm vị mayonnaise. Tuy nhiên, vì nó còn quá nóng, cho nên tôi đã tự chuốc họa vào thân.

- !!!

- A, cậu làm cái gì vậy!

Lưỡi tôi như bị nướng trên lửa, tôi không tài nào nuốt xuống viên takoyaki được. Nhìn tôi lấy tay bụm miệng, nước mắt ứa ra, Kio vặn nắp chai nước khoáng rồi đưa cho tôi.

-Đây.

Tôi vô ý thức cầm lấy chai nước và tu một ngụm lớn.

Viên takoyaki bị nước ấm làm cho nguội bớt và trôi xuống cổ họng tôi. Dù vậy đầu lưỡi tôi vẫn còn hơi tê.

- Imai đúng là đồ hâm dở mà.

- A-Ai bảo Kio định xịt mayonnaise lên takoyaki của mình làm gì chứ.

Mặc dù trừng mắt nhìn Kio đang ôm bụng cười ha ha, trong lòng tôi lại dao động. Chai nước này không phải là chai nước mà Kio vừa uống sao. Đây chẳng phải nói chúng tôi vừa gián tiếp hôn nhau sao...?

Quả cầu màu hồng trong ngực tôi hơi nảy lên. Kio vẫn còn đang cười. Trông cậu ấy chẳng chút nào bận tâm tới chuyện này. Cảm giác xấu hổ xen lẫn không cam lòng dâng lên trong lòng tôi. Đúng vậy... chuyện này chẳng có gì to tát cả. Bởi vì chúng tôi là bạn bè, nên nó chỉ là việc hết sức bình thường...

- ...Kio này... năm nay cậu cũng không nhận sôcôla tình nhân hả?

- Sao tự dưng cậu lại hỏi vậy?

- Chẳng có gì cả, chỉ là mình hiếu kì thôi.

- Ừm, chắc là vậy. Dù sao thì có vẻ như cũng chẳng có ai sẽ tặng mình cả.

- ...Vậy à.

Nếu như Kio có bạn gái, chắc hẳn mối quan hệ hiện tại giữa chúng tôi sẽ không còn được như trước nữa.

Có lẽ, tôi nên cảm thấy vui vì hiện tại Kio không có một đối tượng như vậy.

Dù vậy, theo mỗi lời Kio nói, quả cầu màu hồng trong ngực tôi lại nảy tung tung. Nhiều lần, nó như sắp vọt ra khỏi cổ họng tôi, kèm theo đó là cảm tình mà ngay cả chính tôi cũng không hiểu rõ.

Có lẽ tôi bị ốm rồi.

Có lẽ cơ thể tôi đang bị gì đó.

Rõ ràng Kio vẫn như trước, chẳng hề thay đổi.

- Cảm ơn cậu vì chai nước.

- Ừ.

Khi tôi cầm chai nước trả lại cho Kio, tay tôi ngẫu nhiên chạm phải bàn tay vươn ra của cậu ấy.

- !

Từ trước đến giờ, việc tay hay bờ vai chúng tôi chạm vào nhau đã xảy ra rất nhiều lần, thế nhưng lần này chẳng hiểu sao bàn tay mà tôi chạm vào lại nóng rực, tựa như có một dòng điện chạy dọc toàn thân tôi.

Kio tỏ ra kinh ngạc khi tôi vô ý thức vung tay ra.

Chai nước rơi xuống bên chân.

C-Cái gì vậy?

Có chuyện gì vừa xảy ra với tôi vậy?

Chính tôi cũng cảm thấy kinh ngạc vì phản ứng của mình, đầu óc tôi trở nên hỗn loạn, mặt đỏ bừng lên.

- Imai?

- X-Xin lỗi, mình cảm thấy không khỏe lắm.

- Cái gì đấy.

- Xin lỗi, mình xin lỗi.

Khi tôi định đứng lên và bỏ chạy vì không chịu nổi tình cảnh này nữa, tay tôi bị nắm chặt. Kio cau mày nói.

- Tự dưng cậu sao vậy, Imai. Cậu cảm thấy không khỏe chỗ nào?

Giọng cậu ấy nghe như đang tức giận.

Bàn tay bị nắm lấy của tôi vừa đau lại vừa nóng, nó khiến tôi cảm thấy sợ, quả cầu trong ngực tôi nảy lên kịch liệt, tôi nhin xuống cảm giác muốn khóc.

Nước mắt ứa ra trên mi mắt của tôi.

- !

Kio mở to mắt với vẻ kinh ngạc.

Nét mặt cậu ấy hoang mang, như thể đang nhìn ai đó không quen biết... Cậu ấy nhìn vào khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt ứa nước của tôi với ánh mắt bối rối không biết phải làm sao.

- X... Xin lỗi, mình thật sự cảm thấy không khỏe.

Tôi cố gắng nói ra những lời đó rồi dùng hết sức vung tay của Kio ra rồi bỏ chạy.

Tôi không dám quay đầu lại mà chỉ cắm đầu chạy. Gió lạnh đập vào mặt tôi. Trái tim tôi đập mạnh như muốn vỡ vụn. Quả cầu màu hồng lăn tròn trong ngực.

Không được!

Quả nhiên tôi đang bị gì đó!

Chính tôi cũng không hiểu mình bị gì. Tôi không tài nào khống chế được tình cảm của mình.

Mình đang bị ốm! Đúng vậy! Mình chắc chắn đang bị ốm!

Tôi không thể nói chuyện bình thường với Kio nữa! Kio chắc hẳn cũng cho rằng tôi thật kì cục! Kio đã nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của tôi! Nhất định cậu ấy sẽ không còn tới tìm tôi như trước kia nữa.

Đối với Kio, tôi không còn đặc biệt nữa!

Tất cả kết thúc rồi!

Ngày hôm sau, tôi đi học với hai mắt đỏ hoe.

Quả cầu trong ngực tôi không còn dao động nữa, nó nằm yên sâu trong một góc của lồng ngực.

Khi tôi vừa mang theo vẻ mặt u ám ngồi xuống Tooko đã đi tới và hỏi với vẻ quan tâm.

- Kaho, cậu làm sao vậy?

Thấy tôi im lặng, trông cậu ấy lại càng lo lắng hơn.

- Hôm qua cậu đi về cùng Kio phải không? Chẳng lẽ cậu với bạn ấy đã cãi nhau à?

Tôi lắc đầu. Cổ họng nghẹn ứ vì nước mắt.

- K... Không có, mình không sao hết.

Sau khi lắc đầu không biết bao nhiêu lần, cuối cùng tôi cũng nói ra những lời đó.

Tooko khẽ đặt tay lên vai tôi.

- Kaho này, trưa nay cậu đi cùng mình tới câu lạc bộ Văn học được không? Chúng ta sẽ ăn cơm cùng nhau.

Tooko không hỏi gì cả.

Phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học chất đầy những quyển sách cũ, sau khi phết mứt cam lên bánh mì nướng, cậu ấy cắn một miếng nhỏ ở góc rồi cầm hộp sữa tươi lên hút.

- Ngọt quá, miếng bánh mì này có vị hết như Cuộc phiêu lưu của nàng công chúa Arete vậy.

Tôi cũng không nói gì và đặt hộp cơm mẹ làm lên mặt bàn gỗ ghè và bắt đầu ăn.

Sau khi ăn xong bánh mì, Tooko cởi giày ra rồi ngồi ôm chân trên ghế.

Cậu ấy lấy ra một quyển sách nhỏ đã ngả màu nâu từ trên giá sách và đặt nó lên đùi. Sau đó, vừa lật từng trang sách, cậu ấy vừa khẽ nói.

- Daphnis và Chloe của Longus có vị tựa như một miếng phô mai được làm từ sữa dê núi tươi sốt. Mùi hương nhẹ nhàng, không có mùi hôi lại còn bỏ thêm thảo mộc và mật ong nữa!

Câu chuyện này được sáng tác vào khoảng nửa cuối thế kỉ II tới đầu thế kỉ III sau công nguyên. Khi đó ở Nhật Bản, Thánh Đức thái tử vẫn còn chưa ra đời, xã hội thì đang bắt đầu chuyển từ thời Yayoi sang thời Kofun.

Từ thời xa xưa đó, cùng với sự phát triển phong phú về văn hóa của các quốc gia vùng Địa Trung Hải, người ta đã sáng tác ra rất nhiều câu

chuyện nổi tiếng để làm vui cho cuộc sống!

Daphnis và Chloe cũng là một trong số những câu chuyện đó.

Một ngày nọ, ó đảo Lesbos thuộc biển Aegean, một người chăn dê tìm thấy một bé trai. Đứa bé đó được bọc trong lớp quần áo rất sang trọng, và được dê cho bú sữa. Người chăn dê mang đứa bé về nhà và đặt tên là Daphnis.

Hai năm sau, một người chăn cừu khác lại tìm thấy một bé gái được nuôi dưỡng bằng sữa cừu. Ở bên cạnh bé gái đó đặt một đôi giày được dát vàng, những đường chỉ cũng thêu bằng chỉ vàng, người chăn cừu mang đứa bé về và đặt tên là Chloe.

Daphnis và Chloe lớn lên như hai người bạn thân.

Daphnis vừa chăn bầy dê vừa thổi sáo, còn Chloe vừa chăn bầy cừu vừa đan rổ, hai người cùng chia sẻ sữa dê cùng rượu nho, và có một cuộc sống vui vẻ trong khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp.

Giọng của Tooko vang lên trong căn phòng chật hẹp. Thanh âm đó trong vắt, dịu dàng tựa như cơn gió thổi trên biển Aegean.

- Khi hai người trở thành thiếu niên và thiếu nữ, Daphnis và Chloe dần ý thức tới sự tồn tại của đối phương. Người đầu tiên nhận ra tình cảm đó là Chloe. Bộ dạng bần khổ trần trọc của người con gái tới tuổi dậy thì khi không biết liệu có phải chỉ riêng mình mới có thứ tình cảm này thật sự rất đáng yêu, khiến người đọc như sinh ra cảm giác đồng cảm.

Với ánh mắt dịu dàng như đang nghĩ về một người đặc biệt nào đó, Tooko nói ra lời thoại của Chloe.

"Ta đang bị ốm, nhưng chính ta cũng không biết mình mắc bệnh gì. Ta có thể cảm nhận nỗi đau, nhưng trên người ta lại không có vết thương nào."

"Dù bao lần bị tầm gai đâm vào tay, ta vẫn chưa từng khóc. Dù bị ong mật đốt bao lần, ta vẫn có thể ăn cơm bình thường."

"Nhưng bây giờ, cơn đau tựa như bị đâm xuyên lồng ngực này lại mạnh mẽ hơn bất kì nỗi đau nào ta từng trải qua."

Tooko cũng có người mà cậu ấy thích sao? Cũng từng cảm thấy hoang mang, do dự, đau đớn vì yêu thương ai đó tựa như Chloe sao?

Những lời của Chloe được kể lại bằng giọng nói của Tooko như hòa với tâm tình của tôi, ngực tôi đau nhức như bị cái gì đó đâm vào.

Tôi vẫn luôn cho rằng mình đang bị ốm. Mỗi lời nói, ánh mắt, động tác của Kio đều khiến trái tim tôi dao động, đến nỗi chính tôi cũng không hiểu mình bị làm sao, tôi vừa cảm thấy thật xấu hổ, vừa muốn khóc.

Thì ra tình cảm mà tôi dành cho Kio được gọi là yêu.

Vốn dĩ tôi vẫn luôn thích Kio.

"Thật tốt biết bao nếu ta có thể trở thành cây sáo, được hô hấp hơi thở của người ấy. Hay trở thành một con dê, để được người ấy chăm sóc..."

"Vì Daphnis mà bây giờ ta không tài nào ngủ được."

Tôi thích Kio.

Tôi không thể là bạn của cậu ấy nữa.

Tôi muốn Kio trở thành người yêu của mình.

Tựa như dòng suối trong suốt chảy xuôi theo khe núi, tôi bỗng tìm ra đáp án của mình.

Tuy nhiên, ngực tôi lại ngay lập tức siết lại, tâm trạng bỗng trở nên u ám.

Bởi vì Kio không hề nghĩ về tôi như tôi nghĩ về cậu ấy.

- Tooko, mặc dù Chloe yêu Daphnis, nhưng Daphnis nghĩ như thế nào về Chloe?

Tooko khẽ nở một nụ cười dịu dàng như đóa hoa mới nở.

- Thường thì con gái sẽ sớm nhận ra tình cảm của mình hơn. Con trai rất chậm chạp, họ sẽ khó mà phát giác ra được tình cảm của mình là gì. Nhưng sẽ không sao cả. Bởi vì Daphnis cũng yêu Chloe.

- Thật sao?

Đây chỉ là một câu chuyện, nó không phải sự thật, dù vậy, tôi vẫn hỏi, mang theo tâm trạng chờ mong.

Phải làm sao thì Daphnis mới nhận ra tình cảm ấy?

Vẫn mỉm cười, Tooko gật đầu.

- Ừ, thật sự. Khi Daphnis nhận nụ hôn vụng về từ Chloe, cậu cũng bắt đầu ý thức được tình cảm của mình dành cho Chloe, như thể đột nhiên nhìn thấy một thứ mà từ trước tới giờ không thể nhìn thấy. "Nụ hôn ấy của Chloe khiến ta bị làm sao vậy?", "Từ trước đến nay ta vẫn cùng những chú cún, nghe con hôn môi, nhưng đó là lần đầu tiên ta có cảm giác như vậy đôi với một nụ hôn"...

Hôn!? KISS!?

Mặt tôi bỗng nóng bừng.

Tôi... hôn... Kio sao? Không! Không được, tôi không làm được chuyện đó!

- Tooko, cậu từng hôn ai chưa?

- Hả?

Hai má của Tooko dần trở nên đỏ ửng. Mới vừa rồi vẫn đang nói chuyện thật bình thản tựa như một người chị cả, nhưng bây giờ cậu ấy lại lấy tay nghịch hai bím tóc với vẻ bối rối.

- Chuyện đó, một lúc nào đó... mình cũng muốn được như vậy... n-nhưng mà, cậu cũng biết mà, mình còn chưa có, đối tượng... cho nên cũng không có cách nào cả... Dù sao mình cũng đang bị hung tinh ám đường tình duyên, cho nên mình đã quyết định sẽ phong ấn tất cả tình cảm không trong sáng... hơn nữa c-cũng phải để tâm tới suy nghĩ, của đối phương nữa...

- Đúng vậy, nếu như không làm cho đối phương thích mình thì căn bản là sẽ không thể hôn môi được.

Nghe thế, Tooko vội nói tiếp, mặt vẫn đỏ bừng.

- Cậu nói đúng, có lẽ hôn môi... hơi khó một chút... Tuy nhiên! Điều quan trọng vẫn là có thể truyền đạt cho đối phương biết tình cảm của bản thân. Về sau thì giữa Daphnis và Chloe đã xảy ra rất nhiều chuyện trắc trở, nhưng đến cuối cùng thì tình cảm của họ cũng trở nên sáng tỏ, nhận được sự chúc phúc của mọi người, hai người sống bên nhau thật hạnh phúc. Đó là một kết thúc có hậu ngọt ngào tựa mặt ong.

- ...Nhưng mà không phải ai cũng được sống hạnh phúc bên người mình yêu...

Nếu là trong truyện, nữ chính và nam chính sẽ luôn dành tình cảm cho nhau, nhưng thực tế thì không phải lúc nào cũng như vậy.

Có lẽ Kio sẽ không yêu ai cả. Có lẽ cậu ấy sẽ yêu một người khác chứ không phải tôi.

Tooko nhào người ra khỏi ghế.

- Ngay cả Chloe và Daphnis cũng từng rất lo lắng vì không biết tình cảm của đối phương là như thế nào. Khi yêu thì ai cũng vậy cả. Cho nên điều quan trọng là phải thử bước ra bước đầu tiên.

Từ 2000 năm về trước, các cô gái vẫn là như vậy. Nếu không dám con trai chậm chạp như Daphnis sẽ không bao giờ nhận ra được.

Thấy tôi vẫn còn bất an, Tooko dùng đôi mắt sáng ngời tựa những ngôi sao trên bầu trời nhìn tôi và nói.

- Ngày hôm nay, trên đất Nhật Bản này có rất nhiều Chloe. Mọi người đều rất nỗ lực để khiến Daphnis hiểu được bản thân.

Nói rồi, Tooko nở nụ cười.

- Tan học cậu có muốn đi gặp Chloe không, Kaho?

Cửa hàng sôcôla dưới nhà ga tàu điện ngầm chật kín các cô gái.

- T-Tooko, cậu đâu rồi?

- Bên này, Kaho!

Tooko vẫy vẫy bàn tay trắng muốt trong biển người.

Chỉ cần bước tới một bước thôi cũng đụng vào ai đó, tình cảnh bây giờ thật chẳng khác nào đi bộ trong một toa xe điện khổng lồ chật ních người.

Có cô gái vẽ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào sôcôla, có cô gái thì tíu tít với bạn bè rồi bỏ một đồng sôcôla vào trong giỏ, cũng có cô gái mặt

đỏ bừng nhận lại sô cô la đã được bỏ vào trong túi giấy.

Ở đây có rất nhiều Chloe.

Tôi có thể nghe thấy rất nhiều câu chuyện ngọt ngào bí mật ở khắp mọi nơi.

- Mình nghĩ Seki thích sôcôla có bỏ thêm quả hạch đấy?

- Oa, anh Aizawa không thích đồ ngọt thì phải, mình phải làm sao bây giờ...

- Xem nè xem nè, gói này trông đẹp ghê, dùng làm sôcôla tình nhân thì hết sảy.

- A~, ông trời ơi làm ơn mà! Hãy giúp con khiến Sakamaki chấp nhận nó!

Ai cũng có một Daphnis của riêng mình.

Mọi người đều nỗ lực để khiến Daphnis hiểu được bản thân.

Không phải tình yêu nào cũng có thể thành công.

Có lẽ Daphnis sẽ không quay lại nhìn Chloe.

Có lẽ Chloe sẽ vừa khóc vừa ăn sôcôla bị trả lại.

Cho dù vậy, tất cả những cô gái đang lựa chọn sôcôla đều trông thật rạng rỡ, đều tràn đầy sức sống.

Tooko cũng nhìn quanh gian hàng trưng bày sôcôla với vẻ thích thú.

- Nhìn này Kaho. Viên sôcôla hình con gấu này trông đáng yêu ghê. Không biết nếu thử ăn một miếng thì nó có vị ngọt ngào, vui vẻ của Con

gấu và bánh pudding không nhỉ. Thế nào, cậu nghĩ bạn Kio có thích loại sôcôla này không?

Viên sôcôla hình nấm truffle này thì có bỏ thêm rượu bên trong nữa, ăn vào chắc sẽ có cảm giác lâng lâng, nóng bỏng tựa như Carmen của Mérimée! Không biết bạn Kio uống được rượu không ta?

Oa, loại sôcôla KISSES đựng trong chén sứ trắng này thật độc đáo! Xem nào, theo như trên này ghi thì màu hồng là mạn việt quất, màu tím là việt quất. Chắc hẳn nó sẽ có vị chua chua ngọt ngọt tựa như bài thơ Tử đình hương của Mother Goose!

Trông cậu ấy háng hái hết như đang lựa sôcôla cho bản thân.

- A, quả nhiên ngày lễ Tình nhân thật khiến người ta háo hức. Lựa chọn ra một món quà cho người mình yêu quý từ vô vàn sôcôla thế này đúng là một điều tuyệt vời!

Bị khí thế của Tooko áp đảo, cuối cùng tôi quyết định mua loại sôcôla KISSES đựng trong chén sứ được cậu ấy đề cử.

Dùng sôcôla KISSES để thay cho nụ hôn sao... Bao bì cũng rất lộng lẫy, sôcôla được đặt trong một cái hộp màu xanh da trời, bên ngoài đính thêm một cái nơ màu vàng, thiếu điều viết lên đó "đây là sôcôla tình nhân" nữa là xong.

Tooko dường như cũng mua vài loại sôcôla dành cho người nhà và người đã giúp đỡ cậu ấy.

- Kaho này, cậu đi cùng mình tới một cửa hàng nữa được không?

Sau khi thanh toán, Tooko khẽ cười và hỏi tôi như vậy.

Nơi chúng tôi đến là tầng có cửa tiệm bán ruy băng và giấy gói quà. Chỗ này cũng rất đông người, mặc dù không đến mức như khu bán sôcôla.

Tooko bắt đầu hào hứng lựa chọn giấy gói quà.

- ...Tooko, cậu định tự làm sôcôla à? Hay là chỉ đổi giấy gói để trông như là tự làm thôi?

- Không, phần sôcôla này là đặc biệt.

- Đặc biệt? Ý cậu là sôcôla tình nhân hả?

Khuôn mặt của Tooko bỗng đỏ bừng lên.

- N-Nói thế nào nhỉ, ý mình k-không phải như vậy... dù sao cũng là ngày lễ tình nhân mà, ít nhất cũng phải có thứ gì đó chứ... cho nên mình có chuẩn bị một ít sôcôla. Tuy nhiên nếu cứ để như vậy mà tặng thì cũng hơi kì... mặc dù món quà này không kèm theo tình cảm gì đặc biệt cả. Nhưng là... mình muốn ít ra vẻ ngoài của món quà, trông cũng phải đáng yêu một chút...

- Cậu đang nói cái gì vậy Tooko, mình nghe chẳng hiểu gì cả.

Sau khi bối rối một lúc, Tooko khẽ mỉm cười với vẻ thẹn thùng và nói.

- Tóm lại thì nó là "Sôcôla lễ nghĩa đặc biệt".

Buổi sáng ngày lễ Tình nhân. Tôi nắm chặt túi giấy đựng sôcôla đứng chờ Kio trên đường tới trường.

Có lẽ cậu ấy sẽ từ chối tôi, giống như khi với chị Miyajima.

Bởi vì chưa muốn có mối quan hệ như vậy.

Có lẽ tôi sẽ lại khiến Kio buồn.

Cho dù là vậy đi chăng nữa...

Từ bên kia màn sương trắng xóa, Kio đi về phía tôi.

Quả cầu màu hồng trong ngực tôi lại bắt đầu nảy tung tung.

Nhìn thấy cậu ấy tiến lại gần mà như đang suy nghĩ tới chuyện gì đó không vui, hai chân tôi như nhũn ra, cổ họng siết lại thật chặt.

Kio nhận ra sự hiện diện của tôi.

Cậu ấy mở to hai mắt kinh ngạc nhìn tôi.

Hai má tôi nóng bừng. Có lẽ cảm xúc của Chloe khi hôn Daphnis cũng giống hệt thế này. Xấu hổ sợ hãi đến mức muốn quay đầu bỏ chạy.

Tuy nhiên, cuộc chiến của tôi bây giờ mới bắt đầu. Phải vậy không, Tooko.

Hai má của Kio cũng hơi đỏ lên.

- Chào buổi sáng.

- À, ừm.

Sau màn chào hỏi đầy gượng gạo, tôi đưa túi giấy đựng thật nhiều nụ hôn của mình về phía Kio.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Đức Vua Và Lúa Mì~

Đó là lúc tôi vẫn còn học lớp 10.

Mùa mưa dầm dề cuối cùng cũng kết thúc, ánh mặt trời nóng nực bắt đầu chiếu rọi vạn vật. Ngày hôm ấy, tôi tới trường sớm hơn mọi khi. Khi đang đi dọc theo bờ tường của trường học để tránh nắng, tôi bắt gặp một đôi giày đặt ngay ngắn bên cạnh một cái cặp sách.

- ?

Bên trong đôi giày đen rất đổi bình thường là đôi tất trắng được gấp lại và nhét vào bên trong. Cặp sách cũng là loại cặp tiêu chuẩn do nhà trường chỉ định.

Tôi dừng chân lại quan sát cẩn thận một lúc rồi ngẩng đầu lên.

Xuất hiện trước mắt tôi là một cái cây to vươn rễ cắm thẳng vào đất.

- ...

Ánh mắt tôi di chuyển lên trên, xuyên qua những tán cây rậm rạp.

Cuối cùng, giữa cành lá xum xuê, tôi bắt gặp hai bím tóc đen dài tựa đuôi mèo.

- !

Nuốt một ngụm nước bọt, tôi tiếp tục ngược lên trên và nhìn thấy một đôi chân trần trắng muốt! Tiếp theo đó là váy đồng phục! Chiếc áo màu trắng cùng cái nơ màu xanh thắm trên ngực! Đôi tay trắng ngần và cái cổ thon dài! Hình ảnh chị Tooko dán người trên cành cây đập vào mắt tôi.

Cái người này đang làm trò gì vậy!

Đã ba tháng kể từ khi tôi bị kéo vào câu lạc bộ Văn học. Mặc dù cũng dần quen với bà chị "kì cục" chuyên gây ra đủ loại rắc rối, vừa nhai sách rau rầu vừa huyền thuyên đủ thứ trên trời dưới đất, nhưng cảnh tượng này vẫn khiến tôi kinh ngạc nói không ra lời.

Chị Tooko chậm rãi bò ra rìa cành cây, ánh mắt chị ấy chăm chú như một người thợ săn đang nhìn thấy con mồi của mình.

Biểu cảm nghiêm túc của chị ấy khiến tôi cũng không tự chủ mà nín thở.

Bàn tay trắng muốt cởi chiếc nơ trên áo đồng phục ra.

Đúng lúc này, chị ấy mất thăng bằng.

- Oa!

- Á!

Tôi vội chạy tới dưới gốc cây.

Chị Tooko ép chặt bộ ngực lép vào cành cây, hai tay bấu chặt với quyết tâm có chết cũng không buông.

Chiếc nơ màu xanh thắm rơi khỏi tay chị ấy và bay phấp phới xuống bên dưới rồi đụng vào đầu mũi tôi.

Mồ hôi vẫn còn đọng trên trán, tôi không khỏi thở phào.

May quá... tạm thời coi như không có gì nguy hiểm.

- Đáng ghét, tại sao Konoha lại xuất hiện ở đây!?

Vẫn đang dính chặt trên cành cây như một con sâu bướm, chị Tooko hỏi tôi với khuôn mặt đỏ ửng.

Tôi nhặt cái lơ lên hỏi lại với vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Hôm nay em phải trực nhật nên tới trường sớm. Còn chị Tooko thì sao, chị đang làm gì trên đó vậy?

- A... Cái này... có con chim con bị rơi xuống đất nên chị mang nó lên đặt lại vào tổ ấy mà!

- Tổ chim? Chim én hay là sơn ca? Sao em chẳng nhìn thấy gì cả?

- C-Cũng đúng thôi, từ chỗ của Konoha nhìn lên chắc hơi khó thấy một chút. Nhưng em có thể nghe thấy tiếng chim non kêu mà đúng không.

Chiếp chiếp, chiếp chiếp... đúng là tôi có thể nghe thấy tiếng chim kêu, tuy nhiên phương hướng lại hoàn toàn ngược lại.

Chị Tooko nhíu mày với vẻ xấu hổ, thấy thế, tôi nhún vai.

- Được rồi, chị cũng giúp chim con về tổ an toàn rồi, mau xuống đi thôi.

- ...Em không được nhìn lên đâu đấy.

- Em không làm vậy đâu, chị cứ yên tâm.

Tôi xoay mặt đi chỗ khác thở dài một cái, trong lúc này, từ phía trên thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng la khiến người ta thót tim của chị Tooko. Sau một lúc, chị ấy cũng tiếp đất an toàn.

- Ư ư, tay chị bị bẩn hết rồi.

- Đồng phục chị dính đầy lá cây rồi kìa, bím tóc cũng sắp bung ra nữa. Lần sau xin chị mới sáng sớm đừng làm ra mấy trò lạ đời như vậy được không. Chị không làm mấy trò đó thì người ta cũng biết chị rất lạ đời rồi.

Tôi vừa đưa trả chị ấy cái nơ vừa nói như vậy, nghe thế, chị Tooko trả lời với vẻ giận dỗi.

- Em thật quá đáng, đó là thái độ dành cho đàn chị hả!

Không để ý tới chị ấy, tôi quay lưng bước về phía trường học.

Cành cây, nơ...

Dường như gần đây tôi có nghe thấy lời đồn nào đó liên quan tới chuyện này...

Mà thôi kệ đi, tôi cũng không muốn can dự vào chuyện của người khác.

Tan học. Vừa bước vào cửa phòng sinh hoạt, tôi đã thấy chiếc nơ màu xanh thẫm đang được phơi cạnh cửa sổ.

Có lẽ vì bị bẩn nên chị ấy đã đem nó đi giặt.

Chiếc nơ được cố định bằng một cái kẹp màu vàng, mỗi lần có gió thổi qua là nó lại đung đưa.

Ngay dưới cửa sổ là cái cây với cành lá xum xuê mà hồi sáng chị Tooko từng co ro ngồi trên đó.

- Xem nè Konoha, "đồ ăn" hôm nay của chị ngon lắm nhé!

Mới hồi sáng còn giận dỗi xụ mặt, nhưng bây giờ chị Tooko lại đang ôm một quyển sách bìa cứng rất dày trước ngực và xoay vòng vòng.

- Nó là Đức vua và lúa mì của Eleanor Farjeon. Quyển sách này tập hợp 27 câu chuyện do chính Farjeon lựa chọn.

Nở nụ cười hạnh phúc, chị ấy đặt một nụ hôn lên quyển sách rồi ngồi xuống cái ghế xếp đặt cạnh cửa sổ.

- A~, sức nặng này, xúc cảm này, thật khiến người ta không thể cưỡng lại. Ngay cả đầu lưỡi cũng trở nên ngứa ngáy.

- Nói vậy tức là hôm nay chị không cần chuyện tam đề đúng không. Thế em về đây, chị cứ từ từ mà ăn nhé.

- Ấy, chuyện này với chuyện đó đâu có liên quan đến nhau đâu.

Chị Tooko thản nhiên nói.

- Đã vào câu lạc bộ là phải tham gia sinh hoạt đầy đủ. Cho nên đề tài hôm nay của em sẽ là "Nơ", "Nhà thờ" và "Xoa bóp chân". Thời gian là năm mươi phút, nào, bắt đầu!

Sau khi bấm chiếc đồng hồ màu bạc vừa rút ra từ trong túi, chị Tooko cởi giày ra ngồi xõm xuống trên ghế đọc sách.

Không còn cách nào khác, tôi đành lôi xấp giấy bản thảo đặt lên bàn rồi dùng bút chì bắt đầu viết.

Trong lúc này, chị Tooko vừa lật từng trang sách với ánh mắt say mê, thỉnh thoảng lại xé ra một mẫu sách cho vào miệng.

Sau khi nhắm nháp như tằm gặm lá dâu, chị ấy nuốt xuống rồi thở dài với vẻ thỏa mãn.

- Aa~ ngon quá đi~~~ Câu chuyện của Farjeon tựa như kẹo bòn bon trong suốt. Cảm giác ấy chẳng khác nào lựa ra một viên từ trong chiếc hộp nhỏ màu vàng những viên kẹo đủ màu sắc tựa như những viên bảo thạch với màu hồng anh đào, lam nhạt, xanh lá cây, trắng bồ công anh, tím tử đinh hương... rồi đưa vào miệng nhai!

Khi cắn vỡ lớp màng mỏng trong suốt làm từ đường, nước sirô với mùi hương thơm ngát của rượu trái cây tràn ra lấp đầy khoang miệng.

Vừa ngậm một mẩu giấy trên miệng, chị Tooko vừa nheo mắt lại với vẻ hưởng thụ, sau đó chị ấy nói tiếp với giọng ngập tràn hạnh phúc.

- Eleanor Farjeon là một nữ nhà văn sinh ở London vào năm 1881. Cha của bà cũng là một nhà văn, cho nên ngay từ thuở nhỏ, Farjeon đã sống trong một căn nhà tràn ngập những quyển sách. Trong lời đề tựa của Đức vua và lúa mì, bà cũng từng đề cập tới chuyện này. Ở căn phòng trên tầng hai dành cho bọn nhỏ hay phòng đọc dưới tầng một của người cha cũng đều ngập tràn sách. Từ bức tường phòng ăn tới phòng khách, lại từ phòng khách lên cầu thang tới phòng ngủ, sách đều lấp đầy!

Trong số đó có một căn phòng gọi là "Phòng nhỏ chứa sách", ở đó có đủ loại sách tựa như cỏ cây mọc lẫn vào nhau, và được xếp chồng lên đến tận trần nhà.

Ôi, cảnh tượng đó mới tuyệt vời làm sao. Chẳng khác nào một giấc mơ cả.

Chị Tooko dùng thanh âm trong vắt đọc lại một phần trong quyển sách.

- "Thứ mở ra cho tôi thấy cánh cửa số ma thuật chính là căn phòng này. Từ khung cửa đó, tôi có thể thấy được những thời đại và thế giới hoàn toàn khác với nơi tôi đang sống."

Theo ý muốn của cha mẹ, Farjeon không đến trường như những đứa trẻ khác. Thay vào đó, bà được cha mẹ dẫn đến nhà của những nhà văn và nhà soạn nhạc là người quen của gia đình, rồi còn được đưa đi xem kịch và các buổi hòa nhạc.

Ngoài thời gian đó, bà vùi đầu trong nhà đọc sách, hoặc cùng anh trai đóng vai những nhân vật xuất hiện trong thế giới mộng tưởng.

Chỉ bằng những câu chữ ghi trong lời đề tựa đó, ta có thể cảm nhận được mỗi ngày của bà đều tràn ngập những điều thú vị.

Bao quanh bởi vô số quyển sách, đắm mình trong những hạt bụi tỏa ánh sáng rực rỡ, Farjeon thời thơ ấu chắc hẳn đã có một chuyến du ngoạn đầy tuyệt vời tới thế giới mộng tưởng.

Đối với bà, mộng tưởng là sự thật, sự thật cũng là mộng tưởng, ranh giới giữa hai thế giới cực kì mơ hồ, chỉ cần một hơi thở là chúng sẽ hoán đổi cho nhau.

Xung quanh chị Tooko đang nở nụ cười, những hạt bụi phản chiếu ánh sáng lấp lánh cũng đang nhảy múa.

Trong căn phòng nhỏ lấp đầy những chồng sách, hình dáng chị Tooko lệt từng trang sách trong ánh nắng dịu dàng trông cũng chẳng khác nào một cư dân của vương quốc mộng tưởng.

Hai mắt sáng lấp lánh, má hơi đỏ ửng, chị ấy tiếp tục kể cho tôi nghe với giọng hào hứng.

- Trong Đức vua và lúa mì do chính tay Farjeon tuyển chọn cũng tràn đầy những thứ mộng tưởng tựa như những viên kẹo bòn bon nhiều màu sắc. Chẳng hạn như câu chuyện Kate bé nhỏ kể về một người hầu gái trẻ.

Cô bé Kate được bà chủ nhắc nhở không được đi tới nông trường, rừng rậm và bờ sông, nhưng khi đến đó, cô đã gặp được tiên nữ màu xanh, vua của các dòng sông và chàng vũ công trẻ tuổi, và có một khoảng thời gian vui vẻ không thể nào quên!

Sau khi lớn lên, khi bản thân trở thành bà chủ, Kate nói cho mọi người.

"Nào, hãy đi đến nông trường, đến rừng rậm, đi đến những con sông! Nếu gặp may, ta sẽ gặp được tiên nữ màu xanh, vua của các dòng sông và những chàng vũ công trẻ tuổi!"

Khu rừng phía Tây và Cún con màu vàng chanh cũng rất đáng đọc.

Cả hai đều là những câu chuyện rất đáng yêu, ngọt ngào và tươi mới.

Khu rừng phía Tây là câu chuyện về bộ đôi nhà vua trẻ tuổi cao ngạo và nàng hầu Shiraina trực tính.

Những đoạn đối thoại giữa hai người họ khiến độc giả không thể nhịn được cười.

"Hãy biết thân phận của cô, Shiraina!", khi nghe nhà vua nói với vẻ không vui như vậy, nàng hầu chỉ trả lời bình thản "À vâng thưa bệ hạ. Ngài tìm tôi chỉ để nói việc này sao?".

Những bài thơ cầu hôn mà nhà vua gửi cho đối phương trên con đường tìm vợ cũng có hương vị rất ngon.

Trong Cún con màu vàng chanh cũng nhắc đến lá thư tình của một chàng tiểu phu trẻ gửi cho công chúa.

"Gửi người ta yêu,

Nàng xinh đẹp tựa như chú cún của nhà ta. Thế nên ta thích nàng.

Jo Jolly"

Sau khi đọc bức thư đó, công chúa vui vẻ tựa như chim sơn ca, rồi nàng đem lá thư cất thật kĩ.

Em có thấy hai người họ tựa như hai cô cậu học trò mới lần đầu biết yêu không?

Hạnh phúc đến độ tế bào toàn thân lay động. Dù mang hương vị của chanh, nhưng không chỉ có vị chua mà còn cả vị ngọt thanh thoát.

San Fairy Anne... câu chuyện này cũng rất cảm động.

Một con búp bê tên là Celestine sinh ra ở Pháp, được người lính nhặt được trong chiến tranh và mang theo tới Anh. Ở đó, nó được đặt tên là San Fairy Anne và được đưa cho một cô bé, sau đó nó tiếp tục truyền qua tay Cathy là con gái của cô bé đó.

Ngay từ thuở bé, Cathy đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, khi cô bé lẻ loi một mình, San Fairy Anne đã mang đến cho cô bé những cuộc gặp gỡ đầy kì diệu!

A, nhưng đoạn cuối của Người địa chủ thân thiết cũng rất dễ lấy nước mắt độc giả, Cô thợ may nhỏ cũng rất đáng yêu, Công chúa thứ bảy cũng rất tuyệt, còn cả Kì tích của hòn đảo nghèo và Pannychis nữa! Cho dù là câu chuyện nào cũng rất đáng đọc!

Nói rồi, chị Tooko xé ra một mẫu sách rồi bỏ vào miệng, tựa như nó là một viên kẹo bòn bon trong suốt bảy màu.

- Ôi, cơ thể chị nhẹ như một đám mây, chị sắp đi lạc vào thế giới mộng tưởng của Farjeon rồi.

- Vậy tức là chị không cần cái này nữa chứ gì.

Tôi lấy ra ba tờ giấy bản thảo đã viết xong câu chuyện tam đề và làm bộ như muốn vứt nó vào sọt rác.

Vừa thấy thế, chị Tooko vội vàng nhảy xuống khỏi ghế, cướp lấy mấy tờ giấy bản thảo từ tay tôi rồi ôm chặt lấy trước ngực.

- Đáng ghét, e-em làm cái gì vậy hả Konoha. Không được đối xử với đồ ăn như vậy.

Sau khi trừng mắt nói như vậy, chị ấy nở một nụ cười trong khi vẫn ngồi xồm trên sàn nhà.

- Dĩ nhiên là chị cũng sẽ ăn điểm tâm của Konoha rồi.

Năm phút sau.

Ăn xong câu chuyện mà trong đó khi chàng thanh niên lấy nơ định thắt cổ tự tử trong thánh đường của nhà thờ thì bị những bàn tay bò ra từ trong phòng nguyện tóm lấy và mát xa chân, chị Tooko nằm vật ra ghế gần người mất ba phút.

- ...Ừ.

Cuối cùng, chị ấy chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt ngấn nước và bắt đầu phàn nàn với vẻ oán hận.

- Em thật quá đáng... Konoha thật quá đáng. Tại sao lúc nào em cũng cho chị ăn những câu chuyện kì cục này vậy. Em cố tình phải không. Thấy chị khóc em vui lắm hả. Đồ xấu xa, ác ma, biến thái.

Vừa thu dọn đồ đạc trên bàn, tôi vừa lạnh lùng trả lời.

- ...Nếu vậy thì đừng có bắt em làm chuyện này nữa.

Tại sao mỗi ngày chị đều bắt em viết truyện tam đề chứ, thật chẳng hiểu nổi.

Theo em thấy thì chị Tooko, người lần nào cũng ăn đến hết những câu chuyện dở tệ đến phát khóc, mới là đồ yêu quái biến thái thì có.

Nói rồi, tôi im lặng chờ lời phản bác như mọi khi của chị ấy "Chị không phải yêu quái. Chị là cô gái văn chương".

Nhưng khi tôi ngẩng đầu lên, những gì tôi chứng kiến là khuôn mặt buồn bã như vừa nhận một cú sốc của chị Tooko.

- ...

Đột nhiên, ngực tôi quặn thắt lại, tôi vội cúi đầu bỏ hộp đựng bút và xấp giấy bản thảo vào cặp.

Khi tôi chuẩn bị bước ra khỏi phòng...

- Konoha.

Chị Tooko gọi tôi lại.

Tôi nín thở và quay đầu lại, chị Tooko đang tươi cười như không có chuyện gì cả.

- Ngày mai em cũng tới sinh hoạt câu lạc bộ nhé.

- ...Em về đây.

Tôi rời khỏi phòng sinh hoạt mang theo cảm giác tội lỗi như bị kim đâm vào da.

Khi đi ngang qua cái cây mà khi sáng chị Tooko nằm bẹp trên đó, một chiếc nơ màu xanh thẫm đung đưa như mộng ảo và rơi xuống trước mặt tôi.

- !

Tôi bắt lấy nó và ngược lên nhìn về phía cửa sổ với vẻ kinh ngạc.

Ở đó không có bóng dáng của chị Tooko.

Chị ấy không nhận ra việc cái nơ của mình đã bị gió cuốn đi sao...

Đúng lúc này...

Tựa như một cơn gió lạnh thổi qua, câu chuyện mà ai đó đã kể cho tôi nghe đột nhiên hiện lên trong đầu tôi.

Có lẽ tôi đã nghe lỏm được nó từ cuộc nói chuyện của đám con gái.

... Nếu buộc nơ lên nhánh cây trong trường mà không bị ai bắt gặp thì nguyện ước của bản thân sẽ trở thành hiện thực.

Cái cây lớn có thể nhìn thấy từ phòng sinh hoạt. Chị Tooko nằm bẹp dí trên cành cây hệt như một con sâu bướm.

Ánh mắt nghiêm túc của chị ấy.

- ...

Tôi cúi xuống nhìn chăm chăm vào cái nơ màu xanh thẫm đang nằm trong tay.

Tan học ngày hôm sau. Tôi tới câu lạc bộ Văn học như thường lệ. Một lúc sau chị Tooko cũng đến.

Vừa nhìn thấy tôi, hai mắt chị ấy mở to, rồi chị ấy nở một nụ cười tươi như hoa.

- Chào em, Konoha.

- ...Chào chị.

Nghe tôi đáp lại cụt lủn như vậy, khuôn mặt chị ấy trông lại càng rạng rỡ hơn, sau đó, tựa như phát hiện cái gì, hai mắt chị ấy mở to với vẻ kinh ngạc.

- Má em làm sao mà bị trầy thế kia?

- ...Trong khăn mặt nhà em có lẫn vài hạt cát.

- Vậy à. Nguy hiểm quá.

- ...

Tôi lảng lạng ngoảnh mặt đi.

Chị Tooko vung vẩy hai bím tóc nhẹ bước về phía cửa sổ.

- A, hôm nay nóng thật đấy~. Mùa hè sắp tới rồi.

Chị ấy mở cửa sổ ra để gió mát thổi vào trong phòng.

- Ồ?

Đột nhiên chị ấy hơi tỏ vẻ kinh ngạc rồi nhào người ra ngoài, mắt nheo lại.

Có lẽ chị ấy đã bắt gặp cái nơ màu xanh đang đung đưa trên ngọn cây...

- Ồ!?!?

Chị Tooko la lên.

- C-Cái nơ của chị...! Là cái ngày hôm qua chị mang phơi ở đây. Chị cứ nghĩ là bị mất rồi chứ, sao giờ nó lại buộc trên cành cây rồi?

Vẫn xoay mặt đi, tôi lầu bầu.

- ...Chắc là bị gió thổi đi chứ gì.

Chị Tooko quay lại nhìn tôi.

Chị ấy nhìn chăm chú vào vết trầy trên má tôi, vào tay tôi, vào phần ngực áo.

Ở đó đang dính một mẩu gì đó màu xanh, nhận ra đó là một mảnh lá cây, tôi vội lấy tay phủi nó đi.

Ánh mắt của chị Tooko trở nên dịu dàng, khóe miệng hé ra thành hình một nụ cười.

Đó là nụ cười rạng rỡ, hạnh phúc nhất mà tôi từng chứng kiến.

Nhìn thấy nụ cười đó, vết trầy trong lòng bàn tay tôi bỗng nóng rực như bị lửa đốt.

Dù sao tôi cũng không biết nguyện vọng của chị Tooko là gì, chuyện này chẳng liên quan gì tới tôi cả...

Tôi lại vội vàng ngoảnh mặt đi, rồi vừa vờ như không có chuyện gì xảy ra, tôi lấy hộp bút và xấp bản thảo ra đặt lên bàn.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Hoàng Tử Im Lặng Và Nàng Tiên Cá Tập Đi

Xưa kia tôi là một chú chim tự do trên bầu trời.

Hôm nay, tôi bước đi khó khăn như nàng tiên cá vừa đặt chân lên đất liền.

- Đừng có đi theo tôi!

Trên con đường buổi sáng nóng hừng hực ánh nắng mùa hè, có hai người đang tranh cãi.

- Dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên cậu đi làm thêm, tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu tôi cũng đến chào hỏi bên đó một chút.

Kazushi trả lời với vẻ mặt thành thật.

- Ý cậu là sao hả, người đi làm thêm là tôi chứ không phải cậu. Tại sao cậu lại muốn đi chào hỏi hả, tôi không phải học sinh tiểu học mà cần cậu quan tâm đến vậy!

- Nhưng mà chị Miyoshi là người quen thời chị gái tôi còn học đại học. Hơn nữa chị ấy cũng là người giới thiệu cho cậu công việc này, từ nay về sau Asakura sẽ làm cùng chị ấy nên tôi nghĩ mình nên gặp chị ấy một lần cho phải phép.

- Tôi nói rồi, tại sao cậu lại phải đến gặp chị ấy hả! Đúng là tôi rất cảm ơn chị của Kazushi vì công việc này... Tuy nhiên, những gì cậu đang làm là

không cần thiết! Cậu đơn thuần chỉ đang khiến tôi cảm thấy phiền toái! Còn nữa, cậu đừng có canh đúng giờ người khác đi làm thêm mà tới đón như vậy, thật buồn nôn! Lúc nhìn cậu đứng đực một chỗ bên đường tôi còn tưởng mình bị tên biến thái nào theo dõi nữa!

- Tôi xin lỗi vì đã khiến cậu giận mình. Nhưng mà tối qua khi tôi gọi điện thoại cho cậu, cậu lại không bắt máy, cho nên tôi đã nhắn tin báo là hôm nay tôi sẽ tới đón cậu.

Đúng là tôi đã đọc tin nhắn đó.

Tôi đọc rồi. Nhưng vì cảm thấy cậu ta thật phiền phức, cho nên tôi đã mặc kệ. Đến sáng hôm nay thì lại quên mất.

- Nếu cậu chưa đọc được tin nhắn thì cho tôi xin lỗi vậy.

Cậu ta nói xin lỗi với vẻ mặt lúng túng. Tuy nhiên bộ dạng như một gã nhà sư ngộ đạo đó lại càng chọc giận tôi. Cho dù tôi nói gì đi nữa thì Kazushi cũng không bao giờ tức giận.

Không hề căng thẳng, lo lắng, cũng không mếu máo chực khóc. Cậu ta chỉ ngậm miệng, duỗi thẳng lưng im lặng nhìn tôi. Mỗi lần nhìn cái bản mặt bình thản đến siêu thực đó, tôi lại muốn lấy chân đạp cậu ta một cái rồi dùng tay cào mặt cậu ta.

- Nếu Asakura không thích thì hôm nay tôi sẽ chỉ đưa cậu đến chỗ làm thôi vậy.

- Tôi không cần cậu đưa đi làm. Cậu đi về cho tôi, ngay lập tức.

- Nhưng mà...

- Ngày đầu đi làm còn phải cần người khác đưa đi, đến lúc bị ai dèm pha sau lưng thì người bị xấu hổ sẽ là tôi. Ít nhất cậu cũng phải hiểu điều

đó chứ!

- Vậy nếu có chuyện gì thì cậu nhớ gọi điện cho tôi nhé.

- Sẽ không có chuyện gì cả, không phiền cậu quan tâm.

- Asakura, đằng trước là bậc thang. Tôi nghĩ cậu nên đi vòng sang con đường bên kia...

- Bậc thang thì sao, nhắm mắt tôi cũng leo lên được!

A a, tức chết thôi.

Cậu ta thật sự bằng tuổi tôi sao? Thật sự chỉ là học sinh cấp ba sao? Tại sao mỗi lời nói, hành động của cậu ta đều như một lão già vậy.

Ánh mặt trời trên đầu chiếu rọi xuống đầu tôi không chút nương tình, tôi vừa nheo mắt lại vừa nắm chặt lấy hai cây nạng bằng nhôm rồi từ từ leo lên từng bậc thang một.

Tôi biết rõ ở dưới kia cậu ta đang ngược lên nhìn với ánh mắt lo lắng, cho nên tôi tuyệt đối sẽ không quay lại.

Từ khi tôi xuất viện vào mùa xuân tới giờ đã được ba tháng.

Bây giờ tôi đang sống một mình ở chung cư cho thuê.

Hai chân của tôi vẫn chưa thể hoạt động một cách tự nhiên, cho nên sinh hoạt hàng ngày vẫn còn gặp một vài điều bất tiện. Dù vậy, tôi vẫn cảm thấy rất vui vì mình có thể thích làm gì thì làm.

Khoảnh khắc tôi thay xong bóng đèn huỳnh quang trên trần nhà sau gần một tiếng đồng hồ loay hoay, cái cảm giác thành tựu khi đó khiến tôi nở nụ cười thật vui vẻ.

- Hừm, cũng chẳng có gì khó cả.

Mặc dù trong nhà không có ai, tôi vẫn không nhịn được tự khoe khoang như vậy.

Tôi vẫn đang chuẩn bị để sang năm có thể theo học một trường cấp ba bán thời gian.

Vốn dĩ, tôi dự định tự mình trang trải chi phí sinh hoạt và cả học phí... nhưng đối với tôi lúc này thì điều đó gần như không thể nên tôi cũng đành từ bỏ ý định.

Tuy nhiên, khi nghe tôi đề cập tới chuyện muốn đi làm cho khuây khỏa, Kazushi đã nhờ chị gái tìm được cho tôi công việc làm thêm ở quầy tiếp tân của nhà trẻ.

Nghe nói trong thời gian nghỉ hè, từ chín giờ sáng tới năm rưỡi chiều, năm ngày một tuần, chỉ cần tôi ngồi ở quầy tiếp tân giám sát để bọn trẻ không làm gì xấu hay bị thương là được. Nếu làm tốt thì một ngày tôi sẽ được nhận 7000 yên, mức đãi ngộ này không tệ chút nào.

Mặc dù rất không cam lòng, nhưng tôi được nhận công việc này là nhờ có Kazushi, về chuyện này thì... chà, tôi nên cảm ơn cậu ta.

Tuy nhiên, cho dù vậy đi nữa, cậu ta cũng không thể đi cùng tôi tới tận chỗ làm thêm để chào hỏi được!

Cũng không biết cậu ta đã giới thiệu tôi với bên đó như thế nào nữa.

Cứ nghĩ tới việc cậu ta nói rằng vì tôi còn chưa hồi phục nên có lẽ sẽ gây ra phiền toái rồi nhờ họ chiếu cố cho tôi mà tôi lại thấy khó chịu.

Thế nên tôi quyết định mình phải hoàn thành thật tốt công việc này, để cậu ta thấy là cho dù chỉ có một mình đi nữa thì tôi cũng có thể làm được

mọi việc.

- Em chào chị, em là Asakura. Rất mong nhận được sự giúp đỡ của chị. Chân của em còn chút bất tiện nhưng mọi việc hàng ngày em đều có thể làm được, nếu có việc gì, xin chị cứ nói cho em biết. Em sẽ làm hết ả.

Tôi giả bộ hiền thực và nở một nụ cười nhẹ.

Chị Miyoshi, người hiện đang công tác ở nhà trẻ này trước kia từng học cùng trường đại học với chị cả của Kazushi, chị ấy trang điểm rất nhạt, khí chất trông khá kín đáo.

Nhân viên ở nhà trẻ này ngoài chị ấy ra thì chỉ còn một người đàn ông có tuổi tên là Kubota mà thôi.

Nhà trẻ rất nhỏ, ngay lối vào có đặt một tủ giày, trước khi đi vào thì phải dừng ở đó thay giày đi trong nhà.

Bên trong là một căn phòng được trang trí như chỗ vui đùa cho trẻ con, trên tường dán đầy những bức tranh vẽ nguệch ngoạc. Có mấy cái bàn thấp, ghế ngồi, giá sách, còn có cả một chiếc hộp đựng mấy miếng xếp gỗ, cà kheo và bóng cao su. Bên này là không gian học tập của bọn trẻ, còn bên trong là nơi cho bọn chúng vận động, ở đó thì lại trống rỗng, không để gì cả.

Quầy tiếp tân đặt ở ngay lối ra vào của khu học tập. Nói là quầy cho sang chứ thực ra nó chỉ bao gồm một cái bàn nhỏ và ghế ngồi.

- Em Asakura thật chịu khó.

Chị Miyoshi mỉm cười.

- Nhưng ở đây cũng không có nhiều việc lắm đâu. Em chỉ cần ngồi ở quầy tiếp tân, nếu có khách tới thì yêu cầu họ ghi tên tuổi vào sổ là được.

- Em hiểu rồi, còn gì không ạ?

- Ngoài ra thì chỉ cần trông chừng lũ trẻ là được. Nói thì nói vậy thôi, ở đây cũng hiếm có đứa nào ngộ nghịch lắm.

- Còn gì không ạ?

- Tạm thời chỉ có vậy thôi. Bọn chị ngồi trong văn phòng, nếu có chuyện gì em cứ gọi chị một tiếng. Công việc cũng rảnh thôi, nếu thích em có thể đọc sách hoặc làm bài tập gì đó cũng được.

Một tiếng đồng hồ sau, tôi rốt cuộc nhận ra những lời đó cũng không phải là khách sáo mà là sự thật.

Không có đứa trẻ nào cả.

Hoàn toàn không có một đứa nào.

Hiện tại thì các trường tiểu học đều đã nghỉ hè rồi, thế nhưng tôi vẫn không nghe thấy âm thanh nào cả. Chung quanh thật yên tĩnh, đến nỗi nó khiến tôi tự hỏi liệu có phải khu này không có trẻ con hay không. Bởi vì chị Miyoshi và bác Kubota đều đi tới văn phòng rồi, cho nên chỉ có một mình tôi ngồi lẻ loi ở quầy tiếp tân.

Hừm, dù sao mình cũng dành hơn hai năm năm bệnh viện rồi, chuyện này chẳng làm khó mình được.

Mặc dù tự làm bầm một cách châm biếm như vậy trong lòng, nhưng khi ngồi suốt hai tiếng đồng hồ mà vẫn không nhìn thấy một bóng người, tôi bắt đầu chán nản ngồi trên chiếc ghế cứng đờ nhìn lơ đãng lên những bức tranh được vẽ nguệch ngoạc bằng bút chì dán trên tường.

Đợi một hồi, khi cuối cùng cũng có một đứa bé trai đi vào, tôi mới vô ý thức thở phào nhẹ nhõm.

- Chào em.

Tôi rất ghét trẻ con, chúng vừa ồn ào vừa tùy hứng, chỉ cần nghe âm thanh the thé của chúng thôi là tôi đã nổi hết da gà, dù vậy, tôi vẫn giả bộ hiền thực.

Nhìn thấy người lạ, bé trai giật mình, rồi nó tròn mắt nhìn chăm chăm vào tôi. Sau đó, như chú ý tới đôi nạng đặt bên cạnh, hai mắt nó sáng lên với vẻ hứng thú.

- Em ghi tên và tuổi của mình vào đây nhé.

- D... Dạ.

Bé trai cầm lấy cây bút chì tôi đưa ra rồi nắm chặt lấy vừa viết tên của mình, thỉnh thoảng lại lé mắt nhìn cây nạng của tôi.

- Cô ơi cho con hỏi, cái này là của cô ạ?

- Ủ, đúng rồi.

Đột nhiên bị gọi như là cô giáo, nội tâm tôi thoáng rung động, vừa cảm thấy ngạc nhiên vì điều này, tôi vừa trả lời.

- Con sờ được không ạ?

- Không được.

Nụ cười vẫn hiện trên khuôn mặt tôi. Nhưng giọng nói của tôi đầy lạnh lùng, tôi từ chối thẳng thừng. Trẻ con là đám được voi đòi tiên, cho nên tôi phải phủ đầu chúng trước.

Bé trai rụt vai lại với vẻ hoảng sợ, rồi vừa tránh nhìn vào mắt tôi vừa hấp tấp đi vào trong phòng.

Ở đó, nó lấy ra một quyển truyện tranh từ giá sách rồi bắt đầu đọc.

Xung quanh lại trở nên im lặng.

A a... rảnh quá đi.

Đến giờ trưa, chị Miyoshi thay tôi trông quầy tiếp tân một tiếng đồng hồ.

Tôi đến văn phòng vừa ngồi ăn cơm nắm chuẩn bị sẵn ở nhà, vừa nghĩ lan man phải chăng buổi chiều tình cảnh cũng tương tự như buổi sáng.

- Bình thường ở đây cũng ít người như vậy ạ?

- Ừ. Gần đây số lượng bọn trẻ đi học thêm vào kì nghỉ hè, hay ở nhà chơi điện tử càng ngày càng tăng, hơn nữa số trẻ em của nước ta cũng đang giảm.

Bác Kubota trả lời thản nhiên.

Sau đó, bác ấy mở tủ lạnh lấy ra một chai mạch trà rồi rót cho tôi một ly. Trong lúc ngồi nói chuyện phiếm với tôi, bác ấy không hề hỏi thăm về chuyện chiếc nạng. Chắc hẳn bác ấy đã biết về nó từ câu chuyện của chị gái Kazushi.

A, chẳng hiểu sao tôi lại bắt đầu thấy khó chịu.

Mặc dù bị người khác hỏi lung tung này nọ khiến tôi thấy rất phiền, nhưng không bị ai hỏi thăm thế này cũng khiến tôi rầu rĩ không kém.

- Cảm ơn bác vì ly trà.

Dù sao đi nữa, tôi vẫn giả bộ làm một đứa bé ngoan.

Rốt cuộc thì ngày hôm đó nhà trẻ chỉ đón được bảy khách.

Phần lớn bọn trẻ đều tới một mình, chủ yếu là đọc truyện tranh và làm bài tập, không có đứa nào quậy phá cả.

Thỉnh thoảng cũng có đứa tỏ vẻ hứng thú với cây nạng của tôi như đứa trẻ đầu tiên, hỏi tôi xem có sờ được không, rồi cô giáo bị thương à, nhưng tôi đều trả lời qua loa cho xong chuyện.

Mặc dù trên mặt tôi lúc nào cũng nở nụ cười, nhưng giọng điệu lại không tốt nên lũ trẻ đều nhanh chóng không lại gần tôi. Mặc dù tôi rất rảnh, nhưng thay vì bị bọn trẻ làm phiền tới chết, tôi thà chọn rảnh rỗi thế này còn hơn.

Sắp tới giờ nhà trẻ đóng cửa, sau khi đem đám nhóc còn nấn ná đọc truyện đuổi về, tôi làm chút vệ sinh đơn giản như lau bàn và sàn nhà, sau khi làm xong, công việc làm thêm hôm nay của tôi cũng kết thúc.

- Cảm ơn em, Asakura. Hẹn gặp em ngày mai.

- Cảm ơn chị. Em về trước ạ.

Đến cuối cùng, tôi vẫn giả trang hiền thực và rời khỏi nhà trẻ.

Vẫn chưa tới sáu giờ.

Bầu trời đã bắt đầu nhá nhem tối. Không khí nóng vẫn còn sót lại. Vừa ra khỏi phòng điều hòa, sự chênh lệch nhiệt độ này càng khiến tâm trạng của tôi trở nên ủ rũ.

- Ha... ăn không ngời rồi thế này đúng là mệt thật đấy.

Có lẽ đi làm lắp ráp dây chuyền sản phẩm còn tốt hơn thế này.

-A...

Khi tới góc đường, tôi nhíu mày lại khi nhìn thấy một người với thân hình cao lớn đang đứng ở đó.

- Cậu lại đang mai phục tôi đấy à?

- Hồi này tôi đang ôn bài ở thư viện phía trước. Vì cũng đúng lúc Asakura kết thúc công việc rồi nên tôi thử tới xem sao. Chỉ là ngẫu nhiên thôi.

- Đây không phải ngẫu nhiên mà là cố ý.

- Vậy à, cho tôi xin lỗi.

- Nếu cậu cảm thấy có lỗi với tôi thì đừng có tới nữa. Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi không phải trẻ con, không cần cậu phải tới đón.

- Nhưng mà thời gian đóng cửa của thư viện và của nhà trẻ cũng gần khớp nhau.

- Vậy thì cậu đi thư viện khác mà học bài.

Tôi nói một cách lạnh lùng rồi đi ngang qua Kazushi.

Kazushi cũng không để ý thái độ lạnh nhạt của tôi và sóng bước đi bên cạnh. Cho dù tôi đi nhanh thế nào thì cũng không bỏ lại cậu ta được, chuyện này khiến tôi rất không cam lòng. Tôi cũng biết là cậu ta đang cố tình đi chậm để phối hợp với tốc độ của tôi, nhưng chuyện này lại càng khiến tôi khó chịu.

- Công việc của cậu thế nào?

- Cũng chẳng có gì cả, rảnh rỗi muốn chết.

- Vậy à, thế thì tốt quá.

Cậu ta trả lời rất ngắn gọn, khiến câu chuyện không triển khai tiếp được. Về phần tôi thì vì cũng không muốn nói chuyện, cho nên rất nhanh, bầu không khí im lặng lại bao phủ chúng tôi.

Những lúc như thế này, Konoha chắc chắn sẽ lo lắng liệu tôi có đang khó chịu điều gì hay không, và cố gắng bắt chuyện với tôi.

Nếu tôi cố tình im lặng để trêu chọc cậu ấy, Konoha sẽ càng ủ rũ, lộ ra bản mặt như đưa đám.

Lúc đó tôi sẽ nghiêng đầu nhìn cậu ấy rồi vừa cười vừa hỏi lại.

"Sao nữa? Sau đó thì sao, Konoha?"

Khi thấy tôi tỏ vẻ quan tâm tới câu chuyện của cậu ấy, Konoha sẽ ngay lập tức vui vẻ trở lại, nụ cười hiện đầy khuôn mặt.

Tựa như một con cún ve vẩy đuôi, cho dù tôi đi đến chỗ nào, Konoha cũng sẽ đi theo tôi, nếu tôi bảo cậu ấy đợi tôi, cho dù phải chờ bao nhiêu tiếng đồng hồ đi nữa, cậu ấy vẫn sẽ đợi.

Để rồi khi tôi thản nhiên xuất hiện, khuôn mặt ủ rũ của cậu ấy sẽ vụt sáng, tràn ngập vui mừng, vừa vẩy đuôi vừa chạy lại phía tôi "Cậu đây rồi, Miu!".

Kazushi cũng bám theo tôi như một con chó.

Nếu tôi bảo cậu ta đợi, cậu ta cũng sẽ kiên nhẫn đợi như Konoha. Nếu tôi gọi cậu ta đến, thì cho dù có đang là nửa đêm đi nữa, cậu ta cũng sẽ lập tức chạy đến.

Tuy nhiên, cho dù cùng là chó, nếu Konoha là một con cún con đáng yêu thì Kazushi lại như một con chó canh nhà bự con, giữa hai người có một sự khác biệt rõ rệt.

Kazushi lúc nào cũng ở bên cạnh tôi, khi tôi vấp ngã, cậu ta sẽ bình thản đưa tay ra đỡ lấy tôi, giúp tôi đi về phía con đường an toàn. Cậu ta sẽ không vẫy đuôi lấy lòng tôi, cho dù bị tôi la mắng, cậu ta cũng sẽ không ủ rũ, không bối rối.

Chắc hẳn Kazushi vẫn luôn tự cho rằng cậu ta thông minh hơn tôi, mạnh mẽ hơn tôi, không gì không làm được, cho nên cậu ta tự cho mình cái nghĩa vụ phải giúp đỡ tôi.

Khi ở bên Konoha, địa vị của tôi luôn cao hơn cậu ấy. Tôi nắm giữ toàn bộ Konoha, mọi việc của Konoha đều do tôi quyết định. Không có tôi, cậu ấy sẽ không làm được gì cả. Tôi đã huấn luyện cậu ấy phải như vậy.

Nhưng khi ở bên Kazushi, vị trí của tôi lại bị đảo ngược, tôi trở thành người được chăm sóc.

Cậu ta không chỉ không phục tùng mệnh lệnh của tôi, mà còn trưng bản mặt nghiêm túc ra phản đối từng chút một, rằng điều này không nên làm, tôi nghĩ thế này sẽ tốt hơn, rồi thì nguy hiểm lắm. Cho dù tôi tức giận thế nào, cào cậu cậu ta thế nào, cậu ta sẽ vẫn dành hàng giờ kiên nhẫn thuyết phục tôi.

Mỗi lần như vậy, tôi lại thấy mình chẳng khác nào một đứa trẻ bốc đồng thích ăn vạ, cảm giác xấu hổ khiến cổ tôi nóng bừng lên.

Ngày hôm nay cũng vậy, Kazushi thản nhiên bước đi bên cạnh trong khi tôi xụ mặt im lặng.

Đến cuối cùng, người trước tiên không thể nào chịu được sự im lặng cũng sẽ luôn là tôi.

- ...Sắp thi rồi mà cậu cũng rảnh rỗi đi quan tâm chuyện người khác quá nhỉ. Căn thận thi rớt đấy.

Kazushi khẽ mỉm cười. Khuôn mặt nghiêm túc cũng hơi lộ ra vẻ dịu dàng.

- Ừ, cậu nói đúng, mặc dù lúc nào cũng được điểm A, nhưng không thể vì vậy mà tôi được phép chủ quan.

- ...Giọng điệu đó của cậu thật đáng ghét. Thỉnh thoảng đi lấy điểm D hay E gì đó đi.

- Nhưng cho dù là thi thử đi nữa thì tôi nghĩ việc cố tình nhận điểm thấp cũng không hay cho lắm.

A, càng nói tôi lại càng bực mình.

- Cậu thật nhàm chán, Kazushi. Nói chuyện với cậu chẳng có gì vui cả.

- Chị của tôi cũng hay nói vậy.

Nhìn cậu ta suy nghĩ về vấn đề này một cách nghiêm túc, tôi không khỏi tức giận.

- Đúng thế, nếu cậu đã tự giác như vậy thì tốt thôi, trước khi tìm được chuyện gì đó thú vị, tôi cấm cậu tới tìm tôi.

Nghe tôi nói thẳng thừng như vậy, trông cậu ta có hơi dao động. Giọng nói cũng trở nên gấp gáp.

- Như vậy sao được. Khu này ít người qua lại lắm, làm sao tôi an tâm để cậu đi về một mình chứ.

- Cậu nghĩ sẽ có gã biến thái nào xuất hiện vào sáu giờ chiều hả? Nghe cho kĩ đây, trước khi tìm được chủ đề gì đó khiến tôi thấy vui vẻ, đừng có chường bản mặt chán đời đó ra gặp tôi. Cũng không được gọi điện nhắn tin gì hết. Nếu lần sau cậu còn mai phục trên đường tôi đi về rồi nói đủ thứ

chuyện nhàm chán như hôm nay, tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu nữa.

Hai hàng lông mày của Kazushi nhíu chặt lại như thể đang đối mặt với vấn đề lớn nhất của đời người.

- A a, rảnh rồi quá đi!

Ngày làm thêm thứ hai.

Hôm nay, ngay từ buổi sáng đã có vài đứa tới nhà trẻ. Có đứa thì đọc truyện tranh ở phòng học tập, có đứa thì chơi cầu lông ở phòng vận động.

Thỉnh thoảng cũng có đứa tới tìm cách bắt chuyện với tôi.

Tuy nhiên mỗi lần như vậy tôi đều mỉm cười và đuổi bọn nó đi.

- Cô còn đang bận việc, con ra đằng kia chơi với bạn đi.

Tôi thật sự rất ghét trẻ con.

Mặt dày, không biết để ý tới xung quanh, được cưng chiều thì tự cho rằng dù chúng làm gì cũng được tha thứ, coi đó là việc đương nhiên, quá thật khiến tôi khó chịu tới phát ói.

Tôi thậm chí muốn đẩy chúng ngã xuống sàn và lạnh lùng nói rằng đừng nghĩ người lớn nào cũng dịu dàng với bọn mày.

Thế nên tôi hoàn toàn không muốn chơi đùa với bọn trẻ con. Nhưng cứ ngồi một mình trên ghế ngấn người thế này mãi thì tôi sẽ phát điên mất.

Hồi còn ở bệnh viện, tôi đã làm gì để xua tan cơn buồn chán nhỉ...

Khi đó, hai chân tôi không thể cử động, tôi chỉ có thể nằm trong căn phòng trắng toát đầy mùi thuốc, vừa nhìn lên trần nhà vừa...

À, đúng rồi, khi ấy, tôi vẫn luôn nghĩ về Konoha.

Tự hỏi Konoha hiện tại đang thế nào.

Có đang nghĩ về tôi không, có đang đau khổ, bi thương, tuyệt vọng không.

Khuôn mặt khóc thút thít của Konoha sẽ hiện lên trong đầu tôi, lòng tôi cũng vì vậy mà đau nhức, tôi hận Konoha, nhưng tôi cũng muốn gặp lại cậu ấy.

Đúng vậy...

Khi còn ở bệnh viện, tôi chẳng có thời gian đâu mà cảm thấy nhàm chán...

Chỉ cần nghĩ tới Konoha, mỗi ngày, mỗi ngày, toàn thân tôi lại nóng rực như bị lửa thiêu đốt.

Ngọn lửa này cả đời cũng sẽ không biến mất.

Tôi đã từng tin như vậy, nhưng vào cái đêm đó ở cung thiên văn, ngọn lửa vẫn bao quanh tôi bỗng dưng mất đi khí thế, nó không còn thiêu đốt tôi nữa.

Ngày hôm nay, nó chỉ còn là một ánh nến leo lét chập chờn trong lòng tôi.

Tâm tình của tôi đã bình tĩnh trở lại, nhưng đồng thời, nó cũng trở nên trống rỗng.

Trong một thời gian dài, tôi vẫn luôn căm hận Konoha. Cho nên, khi cảm xúc đó phai nhạt, tôi bỗng nhận ra mình không biết nên phải làm gì.

Hi vọng Konoha bị tổn thương.

Hi vọng Konoha phải đau đớn.

Nhưng khát khao mãnh liệt đến mức khiến tôi không thể hít thở đó đột nhiên biến mất khỏi lòng tôi, cho dù tôi nằm trên giường bệnh ngược nhìn trần nhà, khuôn mặt khóc nức nở của Konoha cũng không hiện lên trong đầu tôi.

Khi phát giác ra chuyện này, tôi không khỏi kinh ngạc.

Tôi chưa từng nghĩ rằng thứ tình cảm điên cuồng, cháy bỏng, vẫn luôn chiếm giữ trái tim tôi đó sẽ có một ngày bỗng đột nhiên biến mất.

Cảm giác đó tựa như mỗi ngày đều bị giày vò bởi nỗi đau tê tâm liệt phế, để rồi một ngày, nó đột nhiên biến mất, bỏ lại cơ thể xác xơ tàn tạ.

Cảm giác đó thật hư ảo, đến nỗi muốn véo vào cánh tay để xem có phải đang mơ hay không.

Hiện tại, mỗi khi nhớ lại những ngày vui vẻ khi tôi ở bên Konoha, ngực tôi lại trở nên đau đớn.

À... chúng tôi rốt cuộc đã không thể quay lại những ngày xưa ấy rồi...nỗi bi thương đó bóp nghẹt trái tim tôi.

Nhưng tôi đã không còn nghĩ tới việc trả thù Konoha. Từ khi gặp lại Konoha, tôi đã mất đi người bạn thân có tên "thù hận" vẫn luôn ở bên cạnh tôi.

Tôi bắt đầu sống một mình, cũng quyết định sẽ đi học trở lại, có rất nhiều điều tôi nên làm, nhưng khi mọi việc tạm ổn định trở lại, khi tôi có chút thời gian rảnh và muốn làm một điều gì đó mình thích.

Tôi không biết mình nên làm gì...

Tôi ngồi trên thảm ngơ ngác suy nghĩ.

Sau đó, tôi chợt nhận ra.

Rằng vào lúc này, tôi là con số không...

Trước kia, tôi vẫn luôn là số âm, nhưng bây giờ tôi cũng không phải số dương.

Số không...

Thế nên, ngày hôm nay tôi cũng lại ngồi trên cái ghế của nhà trẻ, vừa nhìn ngơ ngác về phía lối ra vào vừa cố tìm kiếm việc gì đó để giết thời gian.

Tôi cứ nghĩ rằng khi mình đi làm, tôi sẽ có thể tập trung vào nó để khiến bản thân phân tâm.

Để khiến bản thân không phải suy nghĩ về những chuyện vô bổ.

Thật nhàm chán...

Tiếng hò hét của bọn trẻ từ phòng vận động đập vào tai tôi nghe thật chói tai.

Chi bằng đọc sách giết thời gian cũng được, vừa nghĩ như vậy, tôi vừa chống nạng đi về trước giá sách.

Trên giá sách hơn phân nửa là truyện tranh, ở một góc là sách tranh và truyện thiếu nhi. Phần lớn đều là những tựa truyện quen thuộc.

Bắt gặp vài quyển sách tranh mà tôi và Konoha từng cùng nhau đọc khi còn học tiểu học, ngực tôi không khỏi thắt lại.

Tôi rút ra một quyển sách tranh rồi quay lại chỗ ngồi bắt đầu đọc.

"Nàng tiên cá không chỉ ở vùng biển phía Nam mà còn xuất hiện ở biển Bắc."

Nàng tiên cá và ngọn nến màu đỏ... Nó là một câu chuyện cổ tích của Ogawa Mimei.

Tôi và Konoha cũng từng cùng nhau đọc quyển sách này... nằm bẹp trên tấm thảm màu xanh cỏ non ở nhà cậu ấy.

... A, khoan lật trang đã Miu. Mình vẫn chưa đọc xong.

... Ai bảo Konoha đọc chậm làm chi.

... Là Miu đọc nhanh quá đấy chứ.

... Thế thì Konoha đọc một mình đi. Mình không chơi với Konoha nữa.

... Mình xin lỗi, mình xin lỗi mà, Miu. Cậu đừng về mà.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của cậu ấy, lòng tôi hòa tan cảm xúc ngọt ngào vì cảm giác chiến thắng.

... Thôi được rồi. Mình không về nữa. Nhưng Konoha không được than nữa đấy.

Konoha gật đầu vui vẻ tựa như một chú cún con đang vẫy đuôi.

Khi chúng tôi đọc xong quyển sách tranh này, Konoha đã khóc mếu máo nói cô bé nàng tiên cá thật đáng thương.

Khi ấy tôi còn trêu chọc cậu ấy rằng con trai mà lại khóc vì đọc sách...

Vừa nhớ lại những kỉ niệm với Konoha, tôi vừa chậm rãi lật ra trang sách. Những bức tranh màu nước quen thuộc mà tôi từng chứng kiến thời

ấu thơ lại hiện lên trước mắt tôi.

"Khung cảnh mới buồn làm sao, nàng tiên cá thầm nghĩ."

"Nghĩ đến việc bao năm nay bản thân chưa từng nói chuyện với một ai, hăng ngưỡng mộ thế giới trên mặt biển đầy rục rờ, nàng tiên cá không thể chịu đựng được."

Nàng tiên cá sống ở vùng biển Bắc âm u vẫn luôn khao khát cuộc sống của thế giới con người.

Trong bụng nàng có một đứa bé.

Nàng thầm nghĩ ít nhất cũng để đứa bé vừa sinh ra đời này không phải chịu nỗi cô đơn như bản thân, thế nên nàng mang đứa con của mình đặt trên lục địa với hi vọng sẽ có ai đó nhặt nó mang về nuôi, để con của nàng có thể được sống chung với những con người dịu dàng, trong một thị trấn xinh đẹp rục rờ.

"Ta nghe nói loài người là sinh vật dịu dàng nhất trên thế gian này. Và bọn họ sẽ không bắt nạt những sinh vật đáng thương, yếu đuối, cũng sẽ không để chúng phải chịu khổ."

"Ta có lẽ sẽ không được gặp con của mình, nhưng con của ta sẽ sống hòa nhập với loài người, và có thể sống một cuộc sống hạnh phúc."

Loài người là sinh vật dịu dàng nhất thế gian sao, đúng là một sự hiểu lầm tai hại. Đã thế nàng tiên cá này lại còn vứt bỏ đứa con mới sinh trên mặt đất, thật ngu ngốc. Từ khi còn nhỏ tôi đã nghĩ như vậy.

Đứa bé ấy được một đôi vợ chồng già bán nển sống dưới chân núi nhặt được và mang về nhà nuôi như con của mình.

Nhưng vì từ eo trở xuống là cá cho nên cô không thể xuất hiện trước mặt người khác, ngay cả khi lớn lên, cô cũng bị giam trong nhà không cho ra ngoài.

Tôi cũng từng rất khó chịu vì tình tiết này.

Cuộc sống giam cầm đó có thể gọi là hạnh phúc sao? Bơi lặn tự do dưới đáy biển không phải vui vẻ hơn nhiều sao?

Không lâu sau, người con gái bắt đầu lấy bút đỏ vẽ lên những cây nến do cha nuôi làm ra họa tiết con cá hay vỏ sò.

Khi những ngọn nến này được bán cho nhà thờ trên đỉnh núi, lời đồn đại rằng nó sẽ khiến tàu thuyền không bị đắm bắt đầu truyền ra. Rất nhiều người kéo đến mua nến, cửa hàng vì vậy cũng ngày càng ăn nên làm ra.

Khi ấy, cặp vợ chồng già vẫn đối xử tốt với tiểu tiên cá, tiểu tiên cá cũng rất biết ơn cặp vợ chồng già.

Tuy nhiên, mối quan hệ yếu ớt đó không kéo dài được lâu.

Cho dù được nhân loại nuôi dưỡng, nhưng kể từ thời khắc sinh ra, cô đã là một sinh vật hoàn toàn khác biệt với loài người.

Hơn nữa, tình cảm của con người sẽ thay đổi theo thời gian. Cặp vợ chồng già cần cù dùi dằm cũng bắt đầu sinh ra dục vọng, họ ham muốn một cuộc sống ngày càng giàu sang, sung túc hơn.

Thế nên, họ đã phản bội tiểu tiên cá.

- !

Đột nhiên, một thứ gì đó mềm mại ấm áp đụng vào tay tôi, tôi không khỏi giật mình.

Khi tôi cúi xuống, một thằng bé tầm bốn, năm tuổi đang thò đầu ra từ dưới tay tôi và nhìn chăm chú vào quyển sách tranh.

Có vẻ như đầu của nó đã chạm vào tay tôi.

Thằng nhóc này làm cái gì vậy?

Tôi cười nói.

- Con sao vậy, có chuyện gì à?

Không có chuyện gì thì mau rút ra đằng kia, trong giọng nói của tôi bao hàm rõ ý tứ như vậy

Nhưng có vẻ như nó không hiểu được suy nghĩ của tôi, đứa bé ngẩng đầu lên nhìn tôi với cặp mắt to tròn màu hạt dẻ.

Trông nó không hề sợ hãi chút nào, tôi vừa cảm thấy khó chịu khi bị nó nhìn thẳng vào, vừa có chút sợ hãi.

- Cô đang bận lắm. Con ra chơi với các bạn khác đi.

Tôi thử trừng mắt nói.

Cho dù vậy nó vẫn không hiểu, vẫn ngược lên nhìn tôi, thằng bé đảo mắt và nói một cách hồn nhiên.

- Cô ơi, bức tranh này, đẹp quá.

- Ừ.

- Nó kể về câu chuyện gì vậy ạ?

- Là câu chuyện về một nàng tiên cá ngu xuẩn bị loài người phản bội, sau đó đi báo thù!

- "Báo chù" là gì ạ?

Tôi ngân người.

A a, thế nên tôi mới ghét nói chuyện với trẻ con. Bọn nó hoàn toàn không biết cõi đời này có bao nhiêu thứ đầy ác ý.

Tôi gập sách lại rồi dúi nó vào tay thằng bé.

- Con muốn biết thì tự đọc đi.

-Dạ.

Thằng bé ngồi xõm xuống sàn và mở quyển sách tranh ra.

- Đây, đừng đọc ở đây. Ra đằng kia ngồi đi.

Nhưng thằng bé không bận tâm tới lời của tôi và bắt đầu đọc ra thành tiếng.

- Ừm... nàng... chiên... cá... không chỉ sống... ở vùng... biển...

Thằng bé nghiêng đầu với vẻ khó hiểu, có vẻ như nó đọc vẫn chưa sôi lắm.

- Cô nói nè, con ngồi đây vương lắm, ra kia chơi đi.

- Cô ơi, nàng, chiên cá là gì vậy ạ?

- Cái này đọc là " Nàng tiên cá".

- Chữ này thì sao ạ?

- Nó là "phía Nam".

- Còn chữ này?

- Con không đọc được chữ "sóng" sao?
- Con chưa học mà, còn chữ này thì sao hả cô?
- Là "mây"! Ôi, thật là, sao chữ nào con cũng hỏi vậy!
- Thế cô đọc cho con đi.
- Hả?

Nhìn tôi tất tiếng, thằng bé mỉm cười. Nụ cười hồn nhiên không chút suy nghĩ đó có vài phần giống với Konoha khi còn nhỏ.

- K-Không được.
- Sao vậy cô, cô đọc đi mà.
- Không.
- Đọc đi, đọc đi, đọc đi cô~
- A a, được rồi! Đừng có kéo tay cô nữa!
- Vậy cô đọc cho con nha?

Thằng bé ngược lên nhìn tôi với khuôn mặt đầy chờ mong.

Thế nên tôi mới nói con nít toàn một đám da mặt dày, vừa tùy hứng lại cứng đầu.

Tôi trả lời với vẻ miễn cưỡng.

- Chỉ một chút thôi nhé.

Tôi nói, thầm nghĩ sẽ chỉ đọc một, hai trang rồi bảo nó rằng hôm nay tới đây thôi.

- Oa~

Thằng bé tươi tỉnh hẳn lên. Nét mặt đó cũng hơi giống với Konoha...

- "Nàng tiên cá không chỉ sống ở vùng biển phía Nam..."

Tôi đặt quyển sách tranh lên đùi và bắt đầu đọc.

Đã bao lâu rồi tôi chưa đọc thành tiếng nhỉ, mặc dù rất không cam lòng, nhưng tôi phải thừa nhận là mình có chút căng thẳng. Thiết tình, mình đang sợ cái gì vậy chứ.

Bé trai quỳ trên sàn nhà nhoài người lên nhìn tranh vẽ. Trên đỉnh đầu nó có một cái xoáy.

- ..."Một đêm nọ, nàng tiên cá vì sinh con nên đã bơi qua những con sóng lạnh lẽo, u ám, gần phía lục địa."

Trước khi tôi kịp nhận ra, bọn trẻ đã bu lại.

Ngoại trừ thằng bé ban đầu, còn có thêm hai đứa nữa cũng đang ngồi trên sàn nhà lắng nghe câu chuyện của tôi.

Cái gì, đáng ghét, bọn nó tới đây lúc nào vậy.

Tôi luống cuống gấp quyển sách lại.

- Được rồi, hôm nay tới đây thôi.

- Không muốnnnnnnnn!

- Cô kể nữa đi cô!

- Nữa đi cô!

Tại tôi ong lại khi bọn trẻ đồng loạt la lên.

Ngay cả đám trẻ đang chơi trong phòng vận động cũng chạy ra xem có chuyện gì.

Ngay cả hai người đang ngồi trong văn phòng cũng đi ra.

- Có chuyện gì vậy, Asakura?

- Không có gì, chỉ là... bọn trẻ muốn em đọc sách cho chúng... nhưng mà em đang làm việc nên đã từ chối.

Vừa nghe tôi nói vậy, vẻ mặt lo lắng của hai người giãn ra.

- Tưởng gì, thì ra là vậy. Không sao đâu, em cứ đọc truyện cho mấy đứa đi.

-Hả!?

- Vừa đọc vừa trông quây vẫn được mà.

- Nhưng mà...

- Em xem, trông bọn trẻ vui chưa kìa, nhờ em nhé.

- ...Dạ.

Không thể nào! Tại sao tôi lại phải làm chuyện phiền phức như vậy chứ!

Vừa thầm hét lên trong lòng như vậy, tôi vừa miễn cưỡng mở sách ra và tiếp tục đọc.

Thính giả của tôi đã tăng lên năm người.

Đáng ghét thật, đã thế tôi sẽ đọc thật nhanh cho mau hết.

- "Căn nhà đó thuộc về một cặp vợ chồng già. Ông lão làm nển, còn bà lão bán nển."

"Hai người quyết định nhận nuôi đứa bé. Đứa bé đó là một bé gái. Bởi vì nửa người dưới của đứa bé không phải của con người mà có hình dạng loài cá, cho nên cả ông lão và bà lão đều cho rằng đứa bé là nàng tiên cá mà họ vẫn thường được nghe kể."

Một cô bé cột tóc hai bím kê lên sợ hãi.

Một bé trai khác trông có vẻ nghịch ngợm thì lăm bằm "Chân giống hệt cá sao? Kinh thật...". Vừa nghe vậy, đám trẻ con xung quanh bắt đầu nhốn nháo, "Tui cũng thấy người cá rồi nè" "Hả, cậu nói xạo vừa thôi" "Có mà, ở công viên thủy sinh ấy "Đó là cá heo thì có".

- Mấy đứa không im lặng là cô không đọc nữa đâu đấy!

Tôi vừa dứt lời, xung quanh bỗng im như tờ.

Có lẽ... nét mặt vừa rồi của tôi... có hơi đáng sợ.

Mặc dù bọn nó ngoan ngoãn là tốt nhưng thấy bọn nó dễ nghe lời như vậy lại khiến mặt tôi hơi nóng lên.

Tôi hắng giọng một tiếng rồi bắt đầu đọc tiếp.

- "Đứa bé này không phải loài người..."

Khi cô gái trưởng thành, cô lấy bút vẽ lên những ngọn nển họa tiết con sò màu đỏ, thế là những ngọn nển trong nháy mắt bỗng bán sạch trơn.

Cô gái cố nhịn cơn đau nơi bàn tay và tiếp tục vẽ lên những ngọn nển.

Không một ai nhận ra cô gái đã rất mệt vì vẽ quá nhiều.

Bọn nhỏ cùng nín thở chờ nghe phần sau của câu chuyện.

Có lẽ chúng đang chờ mong sẽ có những người thiện lương tới cứu giúp nàng tiên cá kiên cường. Tuy nhiên, câu chuyện này lại không tốt đẹp như vậy. Kê thúc của nó rất tàn khốc, không tồn tại sự cứu rỗi.

"Ngày nọ, một ông bầu đến từ vương quốc phía Nam đặt chân tới thị trấn."

- Cô ơi, ông bầu là gì vậy ạ?

- Là chỉ người trưng bày hoặc bán đồ gì đó.

- Trưng bày là sao ạ?

- Đại loại như chủ rạp xiếc ấy.

- Rạp xiếc có phải là chỗ có mấy con sư tử không ạ?

- Ừ, cả gấu trúc và lạc đà nữa.

Tôi không biết ở rạp xiếc có gấu trúc hay không, nhưng tôi cứ trả lời cho qua chuyện và tiếp tục đọc.

- Ông bầu đề nghị với cặp vợ chồng già để họ bán lại nàng tiên cá cho mình. Bị tiền tài che mắt, cặp vợ chồng đã đồng ý sẽ bán người mà họ từng coi là con gái.

Cô gái cố gắng van xin cặp vợ chồng để được ở lại, nhưng cặp vợ chồng giả vờ như không nghe thấy.

Cô gái vừa khóc vừa tiếp tục dùng bút vẽ lên những ngọn nến.

Cuối cùng, ông bầu tới nhà cặp vợ chồng và đưa cô gái đi. Chỉ để lại vài ngọn nến đỏ thắm. Cô gái bị nhốt vào lồng sắt và đưa lên thuyền.

Sắc mặt của lũ trẻ đang nghe truyện dần trở nên âm đạm.

Thấy thế, tôi cố tình kể tiếp.

- Một đêm nọ, có một người phụ nữ tới nhà của cặp vợ chồng tìm mua nến. Tóc của người phụ nữ ướt sũng nước. Sau khi mua những ngọn nến cuối cùng mà tiểu tiên cá để lại, người phụ nữ rời đi. Những đồng tiền mà người phụ nữ để lại sau đó hóa thành vỏ sò.

Cũng trong đêm đó, biển cả nổi lên giông tố, con thuyền chở tiểu tiên cá bị đánh đắm ngoài khơi.

Không lâu sau, thị trấn cũng trở nên tiêu điều và không còn ai sống ở đó nữa.

Đột nhiên, tôi giật mình nghe thấy tiếng khóc nức.

Nhìn những giọt nước mắt lăn trên gò má trắng muốt, tôi lại càng bối rối hơn.

Đứa bé đang khóc là bé trai trông giống Konoha, người ban đầu đã vùi tôi dọc sách.

- Híc... r-rời tiểu tiên cá thế nào ạ? Cô ấy có gặp lại mẹ đẻ của mình không?

- Sao cô biết được. Câu chuyện kết thúc ở đây rồi.

Tôi vừa nói vậy, thằng bé lại càng khóc dữ hơn, làm những đứa bé xung quanh cũng bắt đầu khóc theo.

- Chắc cô ấy chết đuối rồi.

- Thật đáng thương.

Nghe bọn nhỏ khóc thút thít, lòng tôi mềm nhũn lại.

- Bọn con ngốc thật đấy. Cô gái này là nàng tiên cá mà, cho dù gặp phải bão tố trên biển thì cô ấy cũng không thể chết được. Chắc hẳn cô ấy đã thừa cơ hội trốn khỏi lồng sắt và cùng mẹ của mình sống dưới đáy biển rồi.

- Híc, thật không cô?

- Mẹ đã tới đón cô ấy ạ?

Những cặp mắt đẫm nước ngược lên nhìn tôi.

- Đúng rồi, câu chuyện này thật ra còn chưa kết thúc. Khi cô gái được mẹ dẫn tới đáy biển, ở đó cô nhìn thấy một tòa thành thật xinh đẹp được làm từ vỏ sò màu xanh và trắng. Thực ra thì mẹ của cô là nữ hoàng của cả vùng biển, thế nên cô gái cũng trở thành công chúa, và được hải quỳ, cá hề, cá bơn, bạch tuộc nghênh đón.

Khuôn mặt ủ rũ của bọn nhỏ thoáng cái rạng rỡ như những đóa hướng dương hướng về mặt trời.

- Ngoài ra còn có người cá khác không ạ?

- Có, trước khi sinh ra cô gái, vùng biển này chỉ có duy nhất một nàng tiên cá khác là mẹ của cô. Nhưng sau đó đã có rất nhiều người cá khác tới đây sinh sống từ vùng biển phía Nam. Thế nên đáy biển lúc này rất nhộn nhịp, ngoài ra ở đó còn có con người nữa.

- Ồ?

- Có cả con người ạ?

Bọn trẻ nhao nhao nhào người về phía tôi.

- Đúng rồi, người đó trước kia vẫn bị nhốt ở một căn phòng nằm sâu trong tòa thành dưới đáy biển.

- Đó là người xấu ạ?

- Không phải, đó là hoàng tử của một vương quốc xa xôi. Chàng vẫn còn là một cậu thiếu niên, với đôi mắt xanh lam tựa vùng biển phía Nam và mái tóc vàng kim như đồng lúa mạch.

- Tại sao hoàng tử lại có thể thở dưới đáy biển ạ?

- Khi hoàng tử gặp nạn trên biển, chàng đã được người cá cứu, người cá đó đã cho hoàng tử nuốt một chiếc vảy của mình, thế nên chàng cũng có thể thở dưới nước. Về sau, tiểu tiên cá giờ đây đã là công chúa của vương quốc dưới đáy biển dần trở nên thân thiết với hoàng tử, và hai người sống hạnh phúc mãi mãi về sau.

Tôi thuận miệng biên ra một câu chuyện về cuộc sống dưới đáy biển và kể cho bọn trẻ nghe. Rằng đó là một nơi rất xinh đẹp và hòa bình, rằng nàng tiên cá đã hạnh phúc như thế nào.

Bọn trẻ chăm chú lắng nghe câu chuyện của tôi.

Nét mặt của tôi cũng dần trở nên vui vẻ, khóe miệng cũng mỉm cười. Tựa như có một ngọn nến vừa được thắp lên trong lòng tôi.

Bên trên ngọn nến đó, một đốm lửa mờ ảo đang lay động.

Tựa như nàng tiên cá vẽ lên những cây nến trắng họa tiết màu đỏ, tôi cũng dùng ngôn từ thể hiện ra khung cảnh đang hiện lên trong đầu mình.

Đốm lửa tỏa ra hơi ấm chiếu rọi lòng tôi.

Bọn trẻ đều tươi cười và nhìn tôi với ánh mắt tôn kính.

- Hay quá!

- Lần sau cô lại đọc truyện nữa nha cô!

- Cô hứa với con nha cô!

Mặc dù nghe bọn nhỏ mồm năm miệng mười chen nhau nói, tôi cũng không cảm thấy khó chịu.

Ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa, tôi đều đọc sách cho bọn trẻ, sau đó kể cho chúng nghe những câu chuyện do tôi sáng tác.

Cáo Gon không chết và trở thành bạn thân của anh lính, Nello và Patrasche trong Chú chó vùng Flanders được cứu, tranh của Nello đoạt giải nhất trong buổi triển lãm. Quý đồ vừa khóc vừa đi tìm quý xanh, bọn họ rất cuộc gặp lại. Chú lính chì dừng cảm sống hạnh phúc cùng nàng vũ công.

Đứa bé trông giống Konoha đó ngày nào cũng quấn quýt lấy tôi, đòi tôi kể chuyện cho nghe.

Những đứa bé khác cũng ngồi ôm đùi vòng quanh, ngược lên nhìn tôi với vẻ mặt háo hức.

Mỗi lần như vậy tôi lại có cảm giác như mình đang quay lại thời còn học tiểu học, khi tôi kể cho Konoha nghe những câu chuyện, lòng tôi dâng đầy cảm giác ngọt ngào.

Mặc dù tôi từng rất chán ghét trẻ con.

Nhưng khi lũ trẻ lại gần tôi, cất tiếng gọi tôi, tôi lại không hề ghét chúng. Chứng kiến những cảm xúc chân thật của lũ trẻ khi nghe câu chuyện của tôi, tôi bỗng thấy cảm động.

Những đứa bé này đang cảm thấy háo hức, vui vẻ vì câu chuyện của tôi.

Tôi vốn cho rằng mình sẽ không thể sáng tác những câu chuyện nữa. Tôi đã đánh mất nó từ rất lâu về trước, tôi không còn có thể bay lượn tự do vào thế giới mộng tưởng nữa.

Nhưng khi kể chuyện cho những đứa bé này, trong đầu tôi bỗng hiện lên những khung cảnh xinh đẹp. Từ phần trống rỗng sâu nhất trong linh hồn tôi, những câu chuyện bỗng tuôn trào.

- Cô ơi cô, vậy là cô bé bán diêm đã lên thiên đàng rồi ạ?

- Con không biết à? Câu chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu. Để cô kể cho con nghe...

Tôi cảm thấy vui vẻ khi nhìn bọn trẻ chăm chú lắng nghe với ánh mắt háo hức.

- Em Asakura dạo này thành người nổi tiếng rồi nhỉ.

- Không có chuyện đó đâu ạ.

Tôi làm bộ khiêm tốn một chút, nhưng tôi biết chắc là mũi của mình đang vểnh lên với vẻ tự hào, trên mặt cũng mỉm cười.

Cứ như vậy, một tuần trôi qua.

Mặc dù tôi rất muốn khoe khoang với Kazushi về việc tôi đã thực hiện công việc làm thêm đầu tiên của mình giỏi đến thế nào, nhưng trong một tuần này, tôi chưa từng nhìn thấy bóng dáng của cậu ta.

Chẳng lẽ cậu ta thật sự cho rằng lời tôi nói hôm đó là thật sao, rằng trước khi nói ra được điều gì hay ho, cậu ta không được đến gặp tôi?

Chẳng lẽ bây giờ cậu ta đang ở nhà đứng trước gương luyện tập kể chuyện cười sao? Không thể nào đâu. Nhưng rất có thể cậu ta sẽ tìm đọc một tuyển tập truyện hài nào đó, dám lắm...

Đằng nào thì vài ngày nữa cậu ta cũng sẽ xuất hiện trở lại trước mặt tôi, lần nào cũng như vậy cả.

Trên đường về nhà, mỗi khi đi qua một góc đường hay một tán cây, tôi lại vô ý thức tìm kiếm hình bóng của Kazushi. Chỉ âm thanh của một cơn gió thổi qua, một cành cây lay động, hay tiếng lăn long lóc của một cái vỏ lon cũng khiến tôi giật mình.

Tất nhiên là tôi cũng chẳng quan tâm gì tới cậu ta cả, chỉ là đằng nào thì cậu ta chẳng xuất hiện, đã thế thì cứ xuất hiện sớm sớm một chút đi. Ngay cả tin nhắn cũng không thèm gửi, cậu ta đang định làm cái trò gì vậy chứ?

Chờ lần tới cậu ta tới gặp tôi, tôi phải trêu chọc cậu ta một trận mới được. Cái tội dám để tôi đợi lâu. Trừ khi cậu ta có thể kể ra chuyện gì thú vị, còn không tôi sẽ không thèm mở miệng nói chuyện. A... không đúng, mình đâu có đợi Kazushi chứ.

Giờ nghỉ trưa, trong khi tôi đang cầm cái bánh sandwich cá hồi và trái bơ giận hờn vu vơ...

- Xin lỗi, cho hỏi người vừa tới đây làm thêm có phải cô không?

Một người phụ nữ tuổi khoảng ba mươi bước vào phòng.

-À, vâng ạ.

Cô ta là mẹ của một trong những đứa bé từng tới đây sao...?

Cô ta dùng ánh mắt soi mói không thể nói là có thiện ý nhìn tôi từ đầu tới chân, sau đó nhìn vào cặp nạng để bên cạnh ghế, cuối cùng ánh mắt cô ta quay trở lại trên mặt tôi, rồi cô ta hỏi với giọng mỉa mai.

- Tôi nghe nói cô vẫn hay kể chuyện cho bọn trẻ?

- ...Vâng.

Mặc dù trên mặt cô ta vẫn nở nụ cười, nhưng giọng nói và ánh mắt lại như đâm vào da thịt tôi.

Bác Kubota đang ngồi cạnh cái bàn gần cửa sổ liếc trộm về phía chúng tôi với vẻ mặt lo lắng.

- Tôi có thể yêu cầu cô không dạy cho con tôi những điều dối trá không?

- Dối trá?

- Cái gì mà cáo Gon còn sống rồi thì Hansel và Gretel mở cửa tiệm bánh kẹo, buôn bán phát đạt, vì con tôi còn nhỏ nên cô kể gì nó cũng tin. Vừa rồi khi tôi đưa nó về quê, nó đem những chuyện đó kể cho anh chị em ở quê nghe, thế là bị mấy đứa nó chọc là đang nói dối, cuối cùng còn cãi nhau một trận. Làm tôi mất hết mặt mũi với họ hàng.

Cứ như thể máu toàn thân vừa xộc lên não, trái tim tôi trở nên trống rỗng.

Thái dương tôi nhói lên từng cơn, đau quá. Tôi không nghe được từ ngữ gì nữa, trong tai tôi chỉ vang lên những tiếng ù ù. Đến cuối cùng, tôi không biết cô ta đã nói gì, cũng không biết bản thân đã trả lời như thế nào.

Dường như tôi đã lẩm bẫm gì đó, rồi còn cúi đầu nhận lỗi.

Tôi có cảm giác bác Kubota cũng đứng ra nói đỡ, rằng tôi không có ý xấu.

Tôi không biết đến cuối cùng cô ta đã nói gì trước khi ra về. Chỉ có vẻ mặt tươi cười giả tạo đáng buồn nôn đó là vẫn lớn vồn trước mặt tôi.

Chị Miyoshi an ủi tôi, bảo tôi không cần bận tâm đến chuyện này.

Rằng gần đây cũng hay có phụ huynh chỉ vì những chuyện rất nhỏ nhặt cũng tới phàn nàn.

Tuy nhiên, ngày hôm nay trong lòng tôi không còn chút vui vẻ nào cả, cho dù được bọn trẻ năn nỉ đọc sách "Cô ơi, cô đọc truyện cho con đi", tôi cũng chỉ thấp giọng trả lời "Không đọc, cô mệt rồi".

...Tôi có thể yêu cầu cô không dạy cho con tôi những điều dối trá không?

Những lời nói của người phụ nữ đó đâm vào ngực tôi...

Trước kia, tôi từng ăn cắp những câu chuyện của Miyazawa Kenji và biến chúng thành câu chuyện của mình, ghi lên trên giấy, rồi đưa cho Konoha.

... Miu giỏi quá! Miu chắc chắn sẽ trở thành nhà văn!

... Miu, về sau thế nào? Mình muốn đọc tiếp quá.

Tôi đã không thể tự sáng tác những câu chuyện nữa.

Nụ cười ngây thơ của Konoha bào mòn trái tim tôi, để giữ Konoha ở lại bên cạnh mình, tôi tiếp tục viết ra những lời nói dối.

Nhưng câu chuyện mà tôi kể cho bọn trẻ ở nhà trẻ không phải dối trá! Tất cả đều là do tôi sáng tác.

Tựa như khi mới gặp gỡ Konoha, những câu chuyện, cùng ngôn từ tô điểm cho chúng, đều xuất hiện một cách tự nhiên. Tôi cảm thấy thật vui sướng khi kể chúng ra.

Mỗi khi nhìn vào ánh mắt lấp lánh của lũ trẻ, tôi lại thấy háo hức. Tôi muốn khiến chúng kinh ngạc hơn nữa, vui vẻ hơn nữa.

Tuy nhiên, tôi lại bị người khác chỉ trích là đã dạy những điều dối trá cho lũ trẻ.

Toàn thân tôi nóng rát, thái dương nóng bừng.

Hôm nay, trong khi dọn dẹp sau khi nhà trẻ đóng cửa, tôi vẫn luôn cắn chặt răng.

Tôi không cam tâm. Tôi không muốn bị tổn thương chỉ vì một chuyện như vậy, tôi sẽ không bị tổn thương vì chuyện đó.

Thế nhưng, sâu trong mắt tôi, có thứ gì đó lại như muốn trào ra.

Đáng ghét, không được khóc.

Sau khi tôi làm xong mọi việc và đi ra ngoài, bầu trời hiện đầy mây đen như sắp mưa to. Bầu không khí ẩm ướt khiến lòng tôi càng trở nên khó chịu.

Tôi vừa cúi đầu vừa chông nạng đi về phía trước

Đừng khóc.

Đừng khóc.

Đừng khóc.

Khi tôi đang cắn chặt môi cố dẫn lại cảm xúc đang dâng trào...

- Asakura.

Có ai đó khẽ gọi tên tôi.

Từ chỗ tối của một góc đường, Kazushi xuất hiện với vẻ mặt áy náy.

Tại sao cậu ta lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc trạng thái tinh thần của tôi tệ hại nhất chứ, mặt tôi đỏ bừng lên vì cảm giác phẫn nộ và hoang mang.

- C-Cái gì... cậu tìm được chuyện gì thú vị để nói với tôi chưa?

Tôi vốn dự tính trêu chọc cậu ta như mọi khi, nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng, nước mắt tôi lại như sắp trào ra, thế nên tôi vội ngoảnh mặt đi.

- ...Này, nói gì đi chứ, sao cậu lại im lặng vậy hả?

Kazushi thấp giọng nói một cách khó khăn.

- Đạo gần đây... tôi hơi bận nên không tới gặp cậu được. Tôi thật sự rất lo lắng... tôi xin lỗi.

- Tại sao cậu lại xin lỗi tôi hả? Cậu bị khủng à? Nếu không có chuyện gì thú vị thì cậu cũng đừng nói chuyện với tôi. Hơn nữa tôi cũng không nhớ mình đã yêu cầu cậu tới tìm tôi, cho dù cậu không tới đi nữa thì tôi cũng chẳng bận tâm chút nào cả...

Cổ họng tôi nghẹn lại, tầm mắt trở nên mơ hồ.

Một giọt nước ấm áp lăn dài trên má.

Đáng ghét, tôi làm sao vậy. Phải nhanh ngừng lại, nếu không cậu ta sẽ nghĩ là tôi đang khóc. Nhưng tôi không dừng được, mỗi lần tôi chớp mắt lại có một giọt nước trào ra.

Kazushi hơi giật mình, sau đó im lặng trở lại.

Tôi nghiêng đầu, mặc kệ nước mắt chảy ra, bằng giọng nghẹn ngào, tôi cố gắng nói.

- Đ-Đây... không phải... Là do mắt tôi hơi mệt nên nước mắt tự chảy ra... đúng rồi, là do kính áp tròng bị lệch. Chỉ có thể thôi.

Tôi có thể cảm nhận Kazushi đang lại gần.

Mùi keo vuốt tóc xen lẫn chút mùi mồ hôi... đột nhiên, tôi bị một đôi tay cứng rắn ôm lấy.

Với một sức mạnh vừa đủ, đôi tay ấy giữ tôi lại.

Gò má tôi chạm vào lồng ngực của Kazushi.

- ...Asakura không làm gì sai cả. Cậu không cần để ý tới chuyện đó.

Giọng nói khàn khàn vang lên trên đầu tôi.

Chẳng lẽ cậu ta đã biết chuyện tôi bị người phụ nữ đó trách mắng ở nhà trẻ sao?

- Tại sao cậu lại biết chuyện đó?

- Chị Miyoshi gọi cho tôi. Bởi vì tôi đã nhờ chị ấy nếu Asakura gặp chuyện gì thì hãy báo cho tôi biết.

Cơ thể tôi bỗng trở nên lạnh lẽo, ngực căng phồng lên như sắp nứt ra, tôi lấy tay chống nạng rồi dùng hết sức đẩy Kazushi ra.

Cơn giận xộc lên đầu tôi.

Cổ họng tôi như bị siết lại, tôi không tài nào đè nén cơn giận của mình.

Trên con đường mờ mờ tối, Kazushi nhíu mày cúi đầu nhìn tôi với ánh mắt khổ sở.

- Cậu vẫn luôn giám sát tôi sao!? Trong mắt cậu, tôi là một kẻ yếu đuối, không đáng tin tưởng đến vậy sao!?

Kazushi im lặng không nói tiếng nào. Như mọi khi, cậu ta lại đang kiên nhẫn đợi cho đến khi cơn giận của tôi qua đi. Cứ như thể cậu ta tự xem mình là người bảo hộ của tôi.

Tôi vung nạng lên đánh vào đầu của Kazushi.

Âm thanh trầm đục vang lên, tay tôi tê rần vì phản chấn.

Kazushi... không né.

Cậu ta chắc hẳn đã đoán được bản thân sẽ bị đánh, thế nhưng cậu ta vẫn nhìn tôi với ánh mắt có lỗi, khoảnh khắc tôi vung nạng lên, cậu ta vẫn đứng thẳng lưng không hề nhúc nhích.

Ngược lại thì tôi, người vừa vung ra cú đánh đó, lại bị mất thăng bằng.

- ...Tôi xin lỗi.

Nghe thấy lời xin lỗi của cậu ta, lòng tôi lại càng khó chịu...

- Tôi ghét cậu! Đừng để tôi phải nhìn thấy mặt cậu nữa!

Sau khi hét lên như vậy với giọng nghẹn ngào, tôi cúi đầu bỏ đi.

Đáng ghét, đáng ghét.

Sau khi trở về chung cư, tôi quăng người xuống giường, hai tay nắm chặt lấy nệm.

Đáng ghét, đáng ghét.

Tôi không cần ai bảo vệ mình, tôi không cần một người giám hộ dịu dàng, cho dù tôi làm gì đi nữa thì cũng không tức giận. "Tôi muốn giúp đỡ

cậu", nhưng lời này chỉ là vì cậu ta cảm thấy mình ở vị trí cao hơn tôi nên mới nói như vậy.

Cho dù vậy, tôi cũng không muốn nói ra những lời như "đừng để tôi nhìn thấy mặt cậu lần nào nữa".

Cho dù thái độ già dặn và nét mặt nghiêm túc của cậu ta vẫn luôn khiến tôi khó chịu, khiến tôi muốn trêu chọc cậu ta, nhưng tôi lại chưa từng nghĩ tới việc khiến cậu ta bị tổn thương.

Tôi vẫn luôn hi vọng mình có thể trở thành một người mang đến hạnh phúc cho người khác.

Trong một thế giới xinh đẹp, hòa bình, ấm áp, tôi muốn làm việc vì một người nào đó, có thể cảm thấy vui vẻ vì điều đó.

Tôi muốn trở thành một con người dịu dàng, xinh đẹp như vậy

Tựa như nàng tiên cá sống cô độc ở vùng biển Bắc lạnh lẽo và khát khao thế giới loài người.

... Thị trấn mà loài người sinh sống mới xinh đẹp làm sao.

...Ta nghe nói loài người dịu dàng hơn bất kì con thú, con cá nào.

Thật hi vọng được đến thế giới loài người, được con người yêu mến, được yêu mến con người, được sống trong vòng tay của con người. Từ đáy biển sâu, nàng tiên cá vẫn luôn cầu nguyện như vậy.

Nhưng tâm nguyện của nàng tiên cá đã tan vỡ.

Con người không hề xinh đẹp. Cũng không hề dịu dàng.

Căm hận, ghen ghét, nguyên rủa... đau đớn, khổ sở, sụp đổ, những tình cảm tựa như bão tố đó quay cuồng trong lồng ngực họ.

Làm tổn thương nhau, cự tuyệt, chửi rủa... mặc dù họ không hề muốn làm như vậy, nhưng họ vẫn làm ra những điều kinh khủng đó. Loài người chính là một sinh vật xấu xí và yếu đuối như vậy.

Phải làm sao mới có thể lắng lại cơn bão trong lòng?

Phải làm sao mới có thể trở nên dịu dàng?

Phải như thế nào mới có thể khiến cho người khác trở nên hạnh phúc?

Tôi nhắm chặt hai mắt, trong đầu lần lượt hiện lên vẻ mặt lúng túng của Kazushi, khuôn mặt thất vọng của bọn trẻ, còn có nụ cười của Konoha khi còn nhỏ, ngực tôi quặn thắt lại.

Tôi nằm rên rỉ trên giường cả đêm, đầu nóng hầm hập, hơi thở khó khăn như bị cảm nặng.

Không biết mình đã ngủ được một tiếng đồng hồ chưa nữa.

Cảm giác mệt mỏi không hề giảm bớt.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức tôi.

Ai vậy chứ, mới sáng sớm mà đã...

Tôi khó chịu cầm điện thoại mở ra xem, sau đó tôi không khỏi nín thở.

Konoha!

Tôi vội vàng bật dậy khỏi giường, vừa cố kìm nén trái tim đang đập thình thịch vừa nhấn nút nghe.

- A-Alô...

- Miu đây à?

Là giọng của Konoha.

Nhưng cậu ấy làm sao vậy. Nghe giọng cậu ấy không được khỏe. Đường như cậu ấy đang gặp chuyện buồn.

Tôi nín thở nghiêng tai lắng nghe, Konoha gọi điện cho tôi là để báo tang cho một người quen.

- Mẹ của Akutagawa vừa mất tối qua rồi.

Tang lễ được cử hành hai ngày sau ở một nhà tang lễ lớn.

Konoha mặc đồng phục tới đón tôi cùng đi tiễn mẹ của Kazushi.

Người phụ nữ phải nằm trên giường bệnh suốt nhiều năm không mở mắt thoát nhìn trông rất trẻ, vẻ mặt của cô ấy lúc này trông thật bình thản.

Nụ cười trên di ảnh cũng rất đẹp, rất có khí chất, tràn đầy sự dịu dàng.

Kazushi đứng bên cạnh cha và hai người chị gái để gửi lời cảm ơn những người tới viếng. Dáng người của cậu ta vẫn thẳng tắp như mọi khi, nét mặt thành thật, trưởng thành. Tuy nhiên, có lẽ vì cố kìm nén nỗi bi thương và đau đớn, trong suốt tang lễ, nét mặt ấy cứng đờ không chút thay đổi.

Theo lời của Konoha thì một tuần vừa rồi bệnh tình của mẹ cậu ta đột nhiên chuyển biến xấu, cho nên Kazushi vẫn luôn trực ở bệnh viện để chăm sóc.

Ngày hôm qua, khi cậu ta tới tìm tôi, chắc hẳn cũng là đi thẳng từ bệnh viện tới. Những lúc như vậy đáng lẽ cậu ta có thể mặc kệ tôi, nhưng khi biết tôi cảm thấy suy sụp, cậu ta vẫn tới...

Thế nhưng tôi lại lấy nạng đánh cậu ta, rồi còn nói ra những lời thật quá đáng.

Cảm giác hối hận khiến tôi không thở nổi. Tôi không còn mặt mũi nào gặp Kazushi nữa.

- Miu, bọn mình cùng đi gặp Akutagawa đi.

Tôi cảm thấy sợ.

Bàn tay đang nắm chặt lấy nạng của tôi thấm đầy mồ hôi... hai chân của tôi như đông cứng lại, cuối cùng, dưới sự thúc giục của Konoha, tôi miễn cưỡng đi về phía Kazushi.

- Akutagawa.

Nghe Konoha khẽ gọi, Kazushi rời khỏi bên cạnh người nhà và đi về phía chúng tôi, trên mặt cậu ta nở một nụ cười gượng gạo.

- Inoue, còn cả Asakura nữa... cảm ơn hai người đã tới.

- Đừng nói vậy, ông cũng vất vả rồi, Akutagawa.

Trong khi hai người nói chuyện với nhau, tôi chỉ có thể đứng một bên lắng nghe với cảm giác khổ sở. Tôi không tài nào nhìn về phía Kazushi được.

- Vậy thôi, hẹn gặp lại ông sau, Akutagawa.

- Ừ. Tôi sẽ liên lạc với ông.

Đến cuối cùng, tôi vẫn đứng núp sau Konoha. Giọng nói của tôi tắc lại ở cổ họng, tôi không thể phát ra thanh âm nào, cho dù là lời an ủi, hay xin lỗi.

- Akutagawa... có lẽ không ngủ được. Trông cậu ấy rất mệt, hi vọng cậu ấy đừng gượng gượng quá.

Trong khi bước đi trên hành lang của nhà tang lễ, Konoha khẽ nói với vẻ lo lắng.

- Dù sao thì đối với Akutagawa, mẹ cậu ấy cũng là người rất quan trọng... chắc hẳn việc này khiến cậu ấy rất đau khổ...

Tôi bỗng nhiên quay người.

- Konoha về trước đi.

- Cậu đi đâu vậy?

- Đừng đi theo mình.

Tôi nói một cách thô bạo rồi chống gậy quay lại đường cũ.

Trên đường đi tới phòng đợi của gia đình, tôi thấy Kazushi đang đứng một mình trên hành lang.

Cậu ta quay lưng về phía tôi, hai tay nắm lấy một vách tường, đầu rũ xuống.

Khi chứng kiến bả vai run run của cậu ta, tôi bất giác nín thở.

Cậu ta đang khóc...?

Làm sao bây giờ. Kazushi vẫn chưa phát hiện ra tôi.

Có lẽ tôi nên quay về.

Nhưng cuối cùng thì tôi vẫn tiếp cận Kazushi, cố gắng không tạo ra tiếng động lớn.

Bả vai của Kazushi vẫn đang run rẩy. Bàn tay đang ghì chặt lấy bức tường của cậu ấy cũng đang run rẩy.

Khi tôi đến rất gần cậu ta, Kazushi cũng không quay lại.

Và rồi, khi cậu ta quay lại, trên khuôn mặt trưởng thành của cậu ta không hề có lấy một giọt nước mắt nào.

Lông mày của cậu ta nhíu chặt, mắt đỏ hoe, răng cắn chặt, trông cậu ta cực kì đau đớn, thế nhưng gò má cậu ta lại khô ráo, cậu ta đang gắng gượng để không khóc.

Nhìn vẻ mặt này, tôi còn sốc hơn khi thấy cậu ấy khóc, lòng tôi tràn ngập cảm giác khó chịu.

Cho tới bây giờ, tôi chưa từng thấy một nỗi đau đớn, thất lạc nào khắc sâu như vậy.

Khi còn bé, mỗi lần Konoha khóc sụt mướt, tôi lại sáng tác một câu chuyện và kể cho cậu ấy để dỗ dành. Mặc dù nguyên nhân khiến cậu ấy khóc hầu như đều là do tôi, nhưng tôi hoàn toàn không để ý tới chuyện đó, bởi vì chỉ cần tôi kể ra một câu chuyện xinh đẹp, thú vị, là Konoha sẽ không còn buồn nữa.

Thế nhưng, bây giờ, khi đứng trước Kazushi đang khóc thảm thiết không thành lời, không một giọt nước mắt vì mất đi người quan trọng, tôi lại chẳng thể tìm ra câu nói nào phù hợp.

Tôi có thể loại bỏ nỗi buồn của Konoha một cách đơn giản.

Nhưng Kazushi... nỗi buồn này của cậu ta khắc rất sâu trong tâm khảm, rất đau đớn... rất khổ sở. Tôi không biết mình nên làm gì cả.

Mang theo tâm trạng bối rối, do dự, tôi lại bước một bước lại gần Kazushi.

Kazushi nhíu mày với vẻ khổ sở.

Bờ môi mím chặt của cậu ta tái xanh, cậu ta nhìn tôi như đang cầu cứu.

Tôi vươn tay ra ôm lấy Kazushi.

Gần như đồng thời, cậu ta cũng ôm lấy tôi, với một sức mạnh khiến tôi không tài nào thở nổi.

Mắt tôi hoa lên.

Xương cốt, và cả cái nặng của tôi như muốn đập nát.

Kazushi tựa đầu trên vai tôi khóc nức nò.

Bàn tay to lớn của cậu ta... từng ngón, từng ngón một níu thật chặt vào lưng tôi. Đau quá.

Cái ôm này hoàn toàn khác với cái ôm ngày hôm qua khi tôi đang trên đường từ nhà trẻ về. Giờ khắc này, khi cậu ta ôm lấy tôi, mặc cho tình cảm mãnh liệt tuôn trào, tôi mới phát hiện thì ra đôi tay của cậu ấy mạnh mẽ, cường tráng như vậy.

Đồng thời, tôi cũng biết khi nhẹ vòng tay qua lưng tôi, trong nội tâm Kazushi trân trọng tôi đến dường nào.

Tấm lưng của Kazushi mà tay tôi đang ôm lấy cứng rắn, nóng bỏng như nham thạch bị nung nóng.

Tôi cũng ôm thật chặt lấy cậu ta.

Ngoài điều đó ra, tôi không thể làm gì khác.

Mang theo tâm trạng như muốn bật khóc, tôi ôm thật chặt lấy cơ thể run rẩy của Kazushi cho đến khi cậu ta buông tay ra.

Không biết cậu ta đã khóc bao lâu.

Khi cậu ta buông tay ra và nhìn tôi, trên khuôn mặt của cậu ta hiện lên vẻ hoảng hốt, lo sợ.

- ...Tôi, tôi xin lỗi.

- Không có gì. Nhưng nếu là bình thường tôi sẽ đánh cho cậu một cái.

Tôi ngoảnh mặt đi và nói như vậy.

- Tôi thật sự, không biết nên nói gì.

- Vậy thì... gọi điện thoại cho tôi.

- ...Asakura.

Tôi trừng mắt nhìn về mặt bối rối của cậu ta.

- Vậy thì tin nhắn cũng được. Cậu ít nhất cũng có thể cho tôi một lời giải thích đúng không.

Kazushi nheo mắt, trông cậu ta lại như sắp bật khóc. Sau khi thấp giọng nói; "Tôi hiểu rồi", cậu ta hướng về phía tôi cúi thấp đầu, sau đó đứng thẳng lưng quay lại phòng chờ.

Khuôn mặt tôi đột nhiên trở nên nóng bỏng, khi tôi đang đứng hít thở thật sâu trên hành lang, sau lưng tôi vang lên giọng của một cô gái khẽ.

- Cảm ơn em, Asakura.

Tôi giật mình quay đầu lại. Một cô gái xinh đẹp, vóc dáng cao gầy mặc đồ tang đang đứng ở đó. Đây là chị cả của Kazushi! Chị ấy từng học cùng trường đại học với chị Miyoshi, tôi nhớ hiện tại chị ấy đang làm cho một công ty nước ngoài. Tôi từng gặp chị ấy một lần ở nhà của Kazushi.

Chẳng lẽ cảnh tượng vừa nãy đã bị chị ấy nhìn thấy hết sao!!!

Nhìn tôi bối rối, chị của Kazushi nói thẳng.

- Chị xin lỗi. Lúc nãy chị đang định về phòng thì thấy em và Kazushi đang ôm nhau, cho nên chị không đi vào được.

- A, chuyện đó là vì...

- Cảm ơn em vì đã giúp Kazushi khóc.

- ...

Tôi im lặng khi nghe thấy những lời đó.

- Thằng bé đó từ hôm qua đến giờ đều chưa khóc một lần nào. Người đau khổ nhất khi mẹ qua đời lẽ ra là nó, nhưng mà...

Tôi từng nghe kể mẹ của Kazushi vì sinh cậu ta nên mới mắc bệnh.

Cho nên ngay từ khi còn nhỏ, Kazushi vẫn luôn nỗ lực để trở thành một người thật giỏi, để không khiến mẹ của mình phiền lòng...

- Từ trước tới nay, thằng bé đó lúc nào cũng rất ưu tú, trong cả học hành lẫn thể thao, đến mức khiến người khác chán ghét, dễ bị hiểu nhầm. Nhưng thực sự thì nó chỉ là một thằng nhóc vụng về, nghiêm túc quá mức mà thôi. Nó không thể thỏa hiệp để phối hợp với hoàn cảnh xung quanh. Lúc nào cũng đè nén cảm xúc, cố gắng chịu đựng. Nhưng em đã có thể giúp nó khóc lên, Asakura.

- Em... em chỉ là...

Trông thấy ánh mắt cảm kích của chị ấy, tôi bỗng trở nên luống cuống.

- À đúng rồi, Asakura này, lần trước khi em tới ở tạm nhà bọn chị, em đã gọi thẳng tên của Kazushi, rồi còn sai bảo nó làm việc đúng không? Chị còn nghe em lớn tiếng gọi từ tầng hai "Cậu đang làm cái gì vậy hả Kazushi! Nhanh lên đây!"

Hai má tôi nóng bừng lên.

Đó là lúc tôi ngồi chờ Konoha cùng với Kotobuki. Bởi vì Kazushi cứ đứng nói chuyện suốt với Konoha ở dưới lầu mãi không chịu lên nên tôi đã đứng ở cầu thang lầu hai gọi vọng xuống.

Chắc hẳn khi đó người nhà của Kazushi đã nghĩ tôi đúng là một đứa con gái không có lễ phép.

Mặc dù khi ấy tôi chẳng hề bận tâm tới việc này, nhưng giờ nhớ lại, nó lại khiến tôi xấu hổ tới mức muốn tìm cái lỗ nào đó để chui vào.

- Chuyện đó... bởi vì lúc đó...

Chị gái của Kazushi khẽ mỉm cười.

- Không sao cả. Khi nghe em gọi thế, chị cũng nghĩ phải thế này mới được.

- Há?

Thấy tôi tắt tiếng, chị ấy lại mỉm cười. Vừa nãy tới giờ chị ấy còn cho tôi ấn tượng là một người rất dịu dàng hiền thực, nhưng đột nhiên vẻ mặt của chị ấy lại thay đổi 180 độ thành vẻ hoạt bát, lộc lỏi.

- Em biết không, ở nhà bọn chị thì đám đàn ông đều rất ngoan cố, nghiêm túc. Còn cánh đàn bà thì bình thường đều giả bộ ngoan hiền, nhưng trên thực tế ai cũng không dễ chọc. Cả chị và em gái chị cũng thế, khi ở bên

ngoài đều giả bộ là những tiểu thư dịu dàng. Nhưng trên thực tế thì tính cách của bọn chị lại hoàn toàn không phải như vậy. Cả mẹ cũng vậy.

Người phụ nữ trông rất dịu dàng trong di ảnh đó trên thực tế lại là một người không dễ chọc, giả bộ hiền thực sao?

Chị của Kazushi mỉm cười nói tiếp.

- Mặc dù bề ngoài nhìn mẹ rất điềm đạm nhu nhược, nhưng thực tế lại rất mạnh mẽ, tùy hứng. Chỉ cần mẹ quyết định điều gì là sẽ không ai có thể khiến mẹ nhượng bộ được. Thế nên, cho dù bị mọi người xung quanh phản đối, mẹ vẫn quyết định sinh ra Kazushi. Mẹ chị chưa từng hối hận vì điều này. Khi ở bên Kazushi, mẹ lúc nào cũng cười cả.

Đầu óc tôi bắt đầu trở nên hỗn loạn, một người phụ nữ mạnh mẽ, kiên cường như vậy thật sự không có chút liên quan nào với người trong di ảnh cả... Thế nhưng, trong lòng tôi lại như có một dòng suối ấm áp chảy qua...

- Lần sau em lại tới nhà bọn chị chơi nhé, Asakura.

Nghe chị của Kazushi nói vậy, tôi mỉm cười gật đầu.

Ngày hôm sau.

Khi tôi đang ngồi sau quầy tiếp tân của nhà trẻ thì bé trai trông giống Konoha đó ôm một quyển sách tranh do dự lại gần.

Nó ngược lên nhìn tôi như muốn tôi đọc sách cho nó nghe, nhưng vì lần trước bị tôi lạnh lùng từ chối nên nó có vẻ không dám mở miệng.

- Con muốn cô đọc sách hả?

- ...Dạ.

- Được thôi.

- Thật không ạ!

Vẻ mặt của nó ngay lập tức sáng rực lên.

- Vậy... cô có kể chuyện cho con nữa không ạ?

- Cũng được, nhưng con phải giữ bí mật nhé

-Dạ!

Thằng bé gật đầu thật mạnh.

Tôi đặt quyển sách tranh lên đùi và mở nó ra.

Cho dù bị phụ huynh than phiền cũng không có gì lớn lao cả.

Nếu chuyện hôm trước lại lặp lại, tôi sẽ thuyết phục bọn họ.

Đúng thế, tôi cũng chẳng dễ trêu chút nào đâu, tôi sẽ trở nên kiên cường hơn nữa.

Cho dù đốm lửa trong lòng tôi rất yếu đuối, nhỏ bé như ánh sáng leo lét của một ngọn nến, cho dù chỉ một cơn gió cũng có thể dập tắt nó.

Cho dù là vậy đi chăng nữa, tôi cũng sẽ lại thắp sáng nó.

Lần này, tôi sẽ kể tiếp câu chuyện của hoàng tử và con gái nàng tiên cá cho bọn trẻ nghe.

Sau khi lớn lên, con gái nàng tiên cá và hoàng tử rời khỏi vương quốc dưới đáy biển và đi tới vương quốc trên bờ rực rỡ ánh mặt trời.

Ở đó, họ phải chịu tổn thương, gặp những điều phiến nhiễu, cùng chia sẻ niềm vui, nhấm nháp hạnh phúc, nhưng họ nhất định sẽ dũng cảm sống tiếp.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Nàng Công Chúa Phía Bên Này Cánh Cửa

Đã bao lâu trôi qua kể từ khi "Cô gái chương" đó biến mất sau khi để lại một bức tranh chân dung duy nhất rồi nhỉ.

Lần đầu tiên tôi nói chuyện với cậu ấy là vào mùa xuân của năm lớp 10.

Trước đó, tôi chưa một lần tin rằng trên đời tồn tại cái gọi là cánh cửa dẫn đến mùa hè.

Trong dinh thự nơi tôi sinh ra, mặc dù có rất nhiều cánh cửa, nhưng tôi cảm thấy việc mở ra từng cánh cửa đó và thưởng thức cảnh sắc ngoài kia thật là một điều vô bổ.

Bởi vì chỉ cần tôi còn ở trong dinh thự này, mùa đông rét lạnh sẽ vẫn tiếp tục, tôi không thể bước chân ra bên ngoài được...

Thế nên, ngay từ khi bắt đầu, tôi chưa từng có ý định mở ra cánh cửa nào cả.

Chỉ có rời khỏi nơi này, tôi mới có thể mở cửa, cho nên trước khi cái ngày đó đến, tôi sẽ vẫn phải kiên trì chịu đựng cuộc sống như trong lao tù này.

Đó chính là khoảng thời gian tôi gặp gỡ Amano Tooko.

Ngày đầu tiên nhập học.

Tôi bắt gặp một cô gái thắt bím tóc đang ngược lên háo hức nhìn danh sách lớp học được dán trong hành lang.

Trên bờ môi sắc anh đào hiển hiện nụ cười dịu dàng, ánh mắt trong vắt rạng ngời cẩn thận dõi theo từng cái tên của bạn cùng lớp.

Mái tóc đen tự nhiên rủ xuống trên cái trán trắng muốt, tóc bím dài tới eo khe khẽ lay động.

Toàn thân mảnh khảnh, bộ ngực nằm dưới cái nơ đồng phục cũng phẳng lì đến mức khiến tôi muốn vỗ tay tán thưởng.

Thật tuyệt vời làm sao!

Đây đúng là một tạo vật của tự nhiên!

Tôi dừng bước lại, cõi lòng rung động.

Một người con gái xinh đẹp mang khí chất cổ điển như vậy không dễ gì mà bắt gặp được lúc bình thường.

Vì mang trong mình dòng máu lai, cho nên ngoại hình và nét mặt của tôi đều có nét khác biệt rõ rệt với những người khác, cộng thêm mái tóc màu nâu bông bành nữa, có lẽ vì vậy mà từ trước đến giờ tôi vẫn rất yêu thích những cô gái dịu dàng sở hữu dáng người nhỏ nhắn.

So với những bộ ngực nhô lên như muốn khoe mẽ hay cái eo bị bó lại tới nghẹt thở, một bộ ngực đầm đạm như thế này mới khiến người ta cảm nhận được hứng thú và lãng mạn.

Ôi, thật muôn lộn trần cô ấy ra...

Tôi muốn vẽ người con gái này.

Cơ thể ẩn dưới lớp đồng phục thủy thủ đó đến tột cùng sẽ như thế nào nhỉ?

Màu da? Đường cong thì sao?

Chỉ sau khi lột bỏ những thứ trang trí dư thừa kia, vẻ đẹp thanh thoát mới được lột tả một cách chân thực nhất.

Mái tóc đen tuyền chảy dài trên làn da trắng muốt tạo nên một sự đối lập tuyệt diệu, trong đầu vừa suy nghĩ tới cảnh tượng đó, tôi vừa di chuyển lại gần cô gái.

Cho dù tôi tiến sát tới khoảng cách bờ vai chúng tôi gần như chạm vào nhau, cô gái vẫn không phát hiện, cô ấy vẫn đang ngược lên nhìn danh sách với ánh mắt vui vẻ.

Đường nét khuôn mặt của cậu ấy cũng thật xinh đẹp. Không biết giọng nói thì thế nào nhỉ.

Khi tôi đang đứng cười nham nhở bên cạnh và ngắm nghía cô gái, đột nhiên cậu ấy rùng mình một cái.

Có lẽ cậu ấy đã phát hiện có một ánh mắt gian tà đang nhìn mình. Cô gái chậm rãi xoay mặt sang một bên như chuẩn bị nhìn thấy một thứ gì đó đáng sợ, khi phát hiện tôi đứng ở cự ly gần đến vậy, hai bả vai của cậu ấy giật bắn lên.

- !

Hai mắt mở to thật đáng yêu, vừa nghĩ thầm như vậy, tôi vừa nở một nụ cười đầy thiện ý.

Thấy vậy, biểu cảm trên mặt cô gái cũng hòa hoãn trở lại, cậu ấy hỏi tôi.

- Bạn cũng học lớp 10-H à?

Mặc dù nghe có chút căng thẳng, nhưng giọng nói trong vắt đó quả thật rất hợp với vẻ ngoài của cậu ấy.

Ôi, ngay cả thanh âm cũng xinh đẹp đến vậy.

- Không, mình là lớp 10-A.

- Vậy tại sao bạn lại nhìn danh sách của lớp 10-H làm gì?

- Mình không nhìn danh sách, mình đang nhìn bạn.

-Hả?

Hai mắt cậu ấy lại tròn tròn.

- Mình là Himekura Maki.

- M-Mình là Amano Tooko. Cái này... bạn nói bạn nhìn mình... là có ý gì?

- Mình đang muốn tìm một người mẫu cho bức tranh của mình. Bạn có thể giúp mình được không, bạn Amano?

- Mình á!?

- Từ cái nhìn đầu tiên, mình đã yêu bạn mất rồi.

Tôi nheo mắt lại nhìn cậu ấy với ánh mắt ngọt ngào cháy bỏng, hai má cậu ấy dần đỏ ửng. Trông thấy phản ứng này, tôi không khỏi mừng thầm.

- Chuyện này, mình... làm người mẫu sao. Đáng ghét, mình phải làm sao bây giờ. A, nhưng mà, nhưng mà nếu chỉ một chút thôi...

- Làm ơn đi mà, mình muốn vẽ tranh khóa thân của bạn!

- !

Đang còn bối rối lo lắng, Tooko đột nhiên cứng đờ, cậu ấy ngược lên nhìn tôi với ánh mắt như đang nhìn một sinh vật đến từ hành tinh khác.

Tôi lấy ngón tay khẽ vuốt ve cái cằm của Tooko và mỉm cười.

- Được không. Hãy cho mình thấy hình dáng như khi mới sinh ra của bạn. Mình nhất định sẽ miêu tả lại kĩ càng từng góc ngách trên cơ thể bạn.

Mới vừa rồi còn đỏ bừng hai má, nhưng bây giờ khuôn mặt của Tooko đã tái nhợt, trông cậu ấy vừa sợ hãi, vừa hoang mang.

- M-M-M-Mình từ chối!!!

Cậu ấy dùng hết sức lực hét lên rồi đẩy tôi ra, sau đó cậu ấy ba chân bốn cẳng trốn vào lớp học, hai bím tóc dài như đuôi mèo tung bay trên không trung.

Ây dà, tình cảm chân thật của tôi có lẽ đã khiến cậu ấy hơi sốc. Có lẽ bây giờ tôi đã bị coi như một kẻ biến thái rồi cũng nên.

Tuy nhiên, vẻ mặt bối rối của cậu ấy lại mang một sức hấp dẫn khó cưỡng đối với tôi.

Cơ hội sau này còn nhiều. Chinh phục một cô gái, để cô ấy làm điều bản thân không thích chắc hẳn sẽ là một việc rất thú vị.

Sau khi về nhà, nhớ lại chuyện của Tooko, tôi lại thầm cười trộm khi đang đi trên hành lang. Nhưng thật không may, đúng lúc này ông nội lại xuất hiện và bắt gặp tôi.

- Vẻ mặt thô lỗ đó là sao. Con gái nhà Himekura không có loại đứng ở trước cửa cười trộm như vậy.

-Ồ, cháu chào ông, ông vừa về ạ.

Tôi duỗi thẳng lưng và nở một nụ cười tao nhã theo lời của ông ấy.

Với tư cách thủ lĩnh của tập đoàn Himekura, cho dù có bị giết một trăm lần thì cũng không chết, ông nội tôi mang theo một tròng kính bên mắt trái, mắt phải của ông ấy đang nhíu lại nhìn mái tóc của tôi với vẻ khó chịu.

- Ta hẳn đã nói với cháu phải cắt ngắn và nhuộm đen mái tóc đó trước ngày nhập học.

Ông ấy đang nhắc tới mái tóc màu nâu bồng bênh gọn sóng dài quá lưng này của tôi. Ông nội tôi rất ghét mái tóc này.

Bởi vì đây là mái tóc do người mẹ mang dòng máu lai của tôi truyền lại.

Mẹ của tôi từ khi về làm dâu nhà này vẫn luôn bị ông nội chì chiết vì không phù hợp với gia phong nhà Himekura, thế nên từ rất nhiều năm về trước, mẹ đã bỏ lại tôi và ba để quay lại nhà mẹ đẻ ở Iceland.

- Bây giờ mà cháu nhuộm lại thì càng khiến người khác để ý chứ ạ? Dù sao về mái tóc này của cháu thì cho dù là họ hàng nhà Himekura hay người có quan hệ với công ty cũng đều biết cả rồi. Ông đừng lo, cháu sẽ không làm tổn hại danh dự của ông đâu, thưa hiệu trưởng. Hôm nay cháu cũng nộp đơn xin gia nhập câu lạc bộ Nhạc giao hưởng rồi.

Ông nội vẫn đang trừng mắt nhìn tôi với vẻ bất mãn. Ông già này từ trước tới giờ vẫn cứng đầu như vậy.

Thế nên tôi bỏ lại một câu "Cháu phải đi học bài đây" rồi nhanh chóng rút lui. Trước khi rời đi, tôi không quên vung vẩy mái tóc dài uốn lượn như gọn sóng để chọc tức ông nội.

Ở nhà Himekura, không ai được phép đi ngược lại ý của ông nội.

Thực ra tôi muốn gia nhập câu lạc bộ Mỹ thuật, tuy nhiên, ông nội lại hi vọng tôi sẽ vào câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

Bởi vì cả ông nội và con trai của ông đều từng chỉ huy dàn nhạc ở câu lạc bộ Nhạc giao hưởng cho nên thân là người thừa kế gia tộc, tôi cũng phải như vậy. Ông nội sẽ không cho phép tôi vẽ tranh, chuyện tôi muốn trở thành một họa sĩ sẽ không bao giờ được ông chấp nhận.

Thay vào đó, tôi được đền bù một căn phòng ở tầng cao nhất của sảnh âm nhạc.

Chỉ có ở trường học, tôi mới được phép vẽ tranh.

Mặc dù là chuyện của tôi, nhưng tôi lại không thể quyết định bằng ý chí của mình.

Tất cả mọi việc tôi đều phải làm theo ý của ông nội, cuộc sống như vậy khiến tôi như nghẹt thở. Ngay cả phòng tranh được tặng như một phần thưởng vì là bé ngoan đó cũng không hề khiến tôi vui vẻ, đối với tôi, nó chẳng khác nào một cái nhà tù xinh đẹp.

Tôi muốn được tự do.

Tôi muốn dùng hết sức hét lên như vậy.

Tại sao tôi lại chỉ có mười lăm tuổi chứ. Tôi muốn trở thành người lớn, dù chỉ sớm hơn một ngày một phút cũng tốt. Tôi muốn đạt được sức mạnh tựa như bão tố để phá vỡ sự kìm kẹp tuyệt đối của ông nội. Tôi không muốn là một học sinh không có chút sức lực nào.

Cứ nghĩ tới khoảng thời gian ba năm ròng rã bị nhốt trong lồng, phải nhồi vào đầu những con chữ trên sách giáo khoa mà tôi lại thấy cuộc sống

này thật vô nghĩa.

Tôi muốn học nhiều thứ khác, ở một thế giới rộng lớn hơn.

Trong ngực tôi như có một cục gì đó đầy gai đang va chạm, cọ xát, tôi không cách nào ức chế được cảm xúc của mình.

Thế nhưng...

Khi trong đầu hiện lên hình ảnh cô gái với hai bím tóc mà tôi vừa gặp hôm nay, lòng tôi bỗng trở nên thanh thản một cách khó tin.

Cô gái ấy có một đôi mắt thật rạng rỡ.

Với khuôn mặt ngập tràn hi vọng, cậu ấy háo hức ngược lên nhìn tên của những bạn học, như thể cậu ấy tin chắc bản thân sắp bắt đầu một khoảng thời gian cấp ba tràn ngập ánh sáng chói lọi...

Chỉ cần ở bên cậu ấy, tôi lại như có cảm giác bầu không khí lại trở nên dịu dàng, trong suốt.

Ôi, tôi thật sự muốn vẽ cô gái ấy... cô gái có tên Amano Tooko.

Lần thứ hai gặp lại Tooko là vào khoảng một tuần sau.

Tan học, khi tôi đang đi ngang qua hành lang để ra cửa chính, tôi nhìn thấy cậu ấy đang cùng một đám con trai có vóc dáng cục súc tranh cãi.

- Đây là do câu lạc bộ Đua thuyền làm có phải không? Đừng tưởng có thể lừa được ánh mắt của "Cô gái văn chương" này!

- Đã nói là bọn tôi không biết mà!

- Đúng thế! Bọn tôi nói bao nhiêu lần rồi! Chuyện này chẳng liên quan gì tới câu lạc bộ Đua thuyền cả!

- Nói dối! Không phải lần trước mấy người cũng tới quấy rối sao!

- Đó là do câu lạc bộ Văn học không chịu dời đi đấy chứ!

- Bây giờ mới tháng Tư. Vẫn có khả năng sẽ có thêm thành viên, có khi phòng sinh hoạt của bọn tôi còn chật kín người thì sao!

- Oa ha ha ha, đừng chọc cười bọn tôi! Ai mà lại có hứng thú với loại câu lạc bộ đang ngắc ngoải như câu lạc bộ Văn học chứ!

- Anh nói cái gì!??

Đối phương dường như là học sinh lớp trên.

Cũng không biết nên gọi là dũng cảm hay là vô mưu, cậu ấy nắm chặt nắm đấm nhào người về phía đám con trai hung ác có cân nặng gấp mấy lần bản thân.

Cảnh tượng đó trông chẳng khác nào một con mèo con dựng thẳng đuôi gầm gừ với đám chó hoang hung dữ.

- Mấy người nhao nhao cái gì vậy?

Vừa lên tiếng, tất cả ánh mắt đã đổ dồn về phía tôi.

Tooko kêu khẽ một tiếng với vẻ mặt chán ghét.

- Cô là ai?

Đám con trai nhú mày hỏi.

- Tôi là chủ nhân của cô gái đằng kia.

Tôi khoanh tay trước ngực tuyên bố đồng dục như vậy.

- Không phải!

Tooko ngay lập tức phản bác.

- Vậy thì người yêu?

- Không đúng! Tôi không hề quen biết người này!

Đám con trai ngẩn người xem chúng tôi cãi lộn.

- À đúng rồi, mình chưa nói cho bạn biết tên của mình nhỉ. Mình tên là Himekura Maki, nhớ nhé bạn Amano.

Đám con trai vừa mới lúc này còn uy phong tám hướng bỗng nhiên mặt mày tái mét, bọn họ thấp giọng trao đổi với nhau.

- Ê, Himekura có phải là họ của hiệu trưởng không mà?

- Hồng rồi... mau đi thôi.

Có vẻ như việc cháu gái của Himekura Mitsukuni vừa nhập học đã lan rộng trong giới học sinh.

Trước khi tôi nhận thức được thì mọi chuyện đã thành ra như vậy.

Từ trước đến nay, cho dù tôi đi đến đâu, những người xung quanh cũng đều vì tôi là người nhà Himekura mà xì xầm, sợ hãi, nịnh nọt sau lưng tôi.

Bây giờ thì tôi cũng không còn cảm thấy chuyện này có gì hiểm lạ. Chỉ là trong đầu sẽ suy nghĩ "Thiệt tình, lại nữa rồi".

Tooko dường như muốn đuổi theo đám con trai đang cúp đuôi chạy đi khi thấy tình hình không ổn.

- A! Tôi vẫn chưa xong chuyện với mấy người! Trả lại sách cho tôi~~~!

Tôi vươn tay ra nắm lấy bím tóc của cậu ấy, Tooko hét lên và quay đầu lại.

- Cậu làm cái trò gì vậy haaa...

Một tay xoa đầu, cậu ấy trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt ngấn lệ.

Tôi nghiêng người về phía cậu ấy và nở một nụ cười mà tôi cho là cực kì dịu dàng.

- Cậu nói cho mình nghe đã có chuyện gì xảy ra được không? Có thể mình sẽ giúp được cho cậu.

- Không cần.

Tooko vẫy tay rồi quay lưng lại.

- Ồ, mình thì nghĩ mình sẽ có tác dụng lắm đấy.

Trong ngôi trường này, không có việc gì mà tôi không làm được.

Chỉ riêng cái việc tôi mang họ "Himekura" cũng đủ để khiến tôi có thể làm bất kì chuyện gì mà cũng được tha thứ. Tôi có thể đạt được bất cứ thứ gì. Đi đến bất kì đâu.

Điều duy nhất mà tôi không thể làm được có lẽ cũng chỉ có việc khiến cho bản thân không còn mang họ "Himekura" nữa.

Dù sao thì cuộc sống học sinh cũng rất nhàm chán. Thịnh thoảng cần tìm một chút gì đó vui vẻ để giải trí.

Cho nên, bán chút ân tình cho Tooko vào lúc này cũng không tệ chút nào cả.

Sớm muộn tôi cũng sẽ khiến cậu ấy trở thành người mẫu của mình, đưa cậu ấy tới phòng tranh, và thể hiện cho tôi thấy hình dáng khi mới lọt lòng mẹ.

- Cậu lạc bộ Văn học đang gặp nguy hiểm. Tôi không rảnh nói chuyện với một người kì cục như cậu.

- Cậu gia nhập câu lạc bộ Văn học à? Trường mình cũng có cái câu lạc bộ này sao?

- Cậu thật mất lịch sự, từ khi sáng lập tới giờ trường chúng ta vẫn luôn có câu lạc bộ Văn học!

- Ồ, vậy thì cho mình xin lỗi. Thế nguy cơ của câu lạc bộ Văn học là gì?

Tôi ráng bước bắt kịp Tooko và tiếp tục hỏi, thấy vậy, cậu ấy đành bất đắc dĩ trả lời với vẻ khó chịu.

- Sách biến mất hết rồi, đây là một vụ án cực kì nghiêm trọng.

- Chỉ có vậy thôi à?

- Ý cậu là sao hả! Đó đều là những quyển sách rất quan trọng!

- Nhưng mà nó cũng chỉ là sách thôi mà? Ra tiệm sách mua thiếu gì.

- Đó là những quyển sách có tiền cũng không mua được.

- Là sách cổ dát bạc kim hả?

Tooko thở hồng hộc gào lên.

- Đúng vậy! Đó là bảo bối của câu lạc bộ Văn học, được truyền từ đời này sang đời khác bởi các thế hệ, chúng là những quyển sách vô giá,

cực~~~ kì, cực~~~~~ kì quan trọng!

- Hả! Sách cổ truyền qua nhiều đời!? Tài sản văn hóa quan trọng, mang giá trị thiên văn học! Ồ, làm sao có thể như vậy? Amano đã nói vậy sao? K-Không, chúng cũng không ghê gớm như vậy, mấy quyển bị mất chỉ là sách cũ mà thôi.

Kominami Yuu, lớp 12, nói vậy với vẻ hoảng hốt.

Anh ta dường như là chủ nhiệm của câu lạc bộ Văn học. Tóc rối bù xù, đeo mắt kính, dáng người nhỏ thó, thoạt nhìn trông có vẻ nghiêm túc.

Nếu so sánh với động vật thì anh ta khiến người ta có ấn tượng là một con sóc nhát gan, lúc nào cũng đứng ngồi không yên.

Chúng tôi đang ngồi nói chuyện ở phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học. Căn phòng này nằm ở phía Đông Nam của tầng ba, ánh mặt trời ngập tràn khắp phòng.

Nói cho đúng ra thì ở đây chẳng có một thứ gì dư thừa để ngăn ánh mặt trời.

Một cái bàn cũ với mặt bàn gỗ ghe, một cái ghế xếp, một giá sách lớn, tuy nhiên trên giá sách đó lại không có lấy một quyển sách nào cả.

Cứ như thế chúng vừa thực hiện một cuộc đào tẩu tập thể.

- Chẳng lẽ không chỉ có một quyển sách bị trộm mất sao?

Nghe tôi hỏi, Tooko la lên với vẻ không cam lòng.

- Đúng thế, toàn bộ sách trong phòng sinh hoạt đều bị lấy đi! Trên giá sách này, bên góc tường này, dưới cửa sổ đó! Cả dưới cái bàn này nữa! Đằng kia, đằng kia nữa, trước kia những chỗ đó đều chập kín sách! Chúng đều là những quyển sách được các thế hệ câu lạc bộ Văn học nâng niu lật

từng trang, cùng khóc cùng cười, có Souseki đầy cảm động, gợi nhớ tuổi thanh xuân, có Ougai, Dickens, Mansfield, Chekhov! Thật quá đáng! Không thể tha thứ!

Thì ra là vậy, căn phòng vốn dĩ cũng không phải là bộ dạng này.

Trong không gian trống rỗng này vốn chất đầy những chồng sách.

- Rốt cuộc có khoảng bao nhiêu quyển sách bị trộm đi?

- Ờ... anh cũng không đếm nhưng chắc là khoảng 5000 quyển gì đó...

Nghe Kominami lầm bầm một cách mơ hồ, ngồi bên cạnh anh ta, Tooko xen vào nói một cách kiên quyết.

- Không đúng! Là 10000 quyển!

Cho dù chỉ có một nửa số sách mà cậu ấy nói thì việc mấy ngàn quyển sách đột nhiên biến mất thế này đúng là không hề bình thường chút nào.

- Sách bị mất khi nào?

- Khi mình tới phòng sinh hoạt vào giờ nghỉ trưa thì đã thấy phòng trống rỗng rồi. Tuần trước, sau khi tan học ngày thứ Sáu chúng vẫn có ở đây.

Hôm nay là thứ Hai.

Nói như vậy thì khả năng cao là hung thủ đã lợi dụng ngày thứ Bảy và Chủ Nhật để chuyển sách đi.

Nhưng rốt cuộc là vì sao?

Tôi không tài nào nghĩ ra được lý do để khiến ai đó tốn hơi sức mang đi một đống sách không có giá trị như vậy.

- Câu lạc bộ Đua thuyền vẫn đáng nghi nhất! Nhìn tay chân bọn họ lực lưỡng thế kia thì việc vận chuyển 10000 quyển sách cũng chẳng có gì khó cả.

-Tại sao cậu lại cho rằng họ rất khả nghi?

- Bởi vì câu lạc bộ bọn họ đang nhắm nhe căn phòng này!

Trong tiếng thở phì phò, Tooko giải thích cho tôi nghe, thì ra năm nay do câu lạc bộ Văn học không đạt đủ số người quy định nên nhà trường đang cân nhắc sẽ giáng cấp câu lạc bộ thành hội những người chung sở thích. Nếu có quyết định, chi phí của câu lạc bộ cũng bị cắt giảm, phòng sinh hoạt cũng phải trả lại cho nhà trường.

Ngược lại, năm nay câu lạc bộ Đua thuyền vừa thăng cấp từ hội lên câu lạc bộ, cho nên họ đang cần một phòng trống để chuyển vào.

- Câu lạc bộ Đua thuyền bình thường không cần phòng sinh hoạt cũng chẳng sao cả! Thế nhưng ngày nào bọn họ cũng chạy tới hỏi "Khi nào thì mấy người dọn ra hả?" "Thật phiền toái, nhanh chút ra ngoài đi!" Lại còn lấy chân đá chõng sách trên sàn nói "Cả đống rác rưởi này nữa, nhớ dọn dẹp trước khi đi đấy", thật chẳng khác nào một đám đòi nợ thuê!

Tooko tức giận nói.

- Nói tóm lại, câu lạc bộ chèo thuyền vì muốn đuổi các cậu đi nên mới ăn trộm toàn bộ sách?

- Đúng vậy. Chỉ có bọn họ mới làm chuyện đó. Ngoài ra còn ai có thể làm vậy được chứ!

Chà, ngẫm lại thì cũng đúng, mấy người đó trông ai cũng như mấy vai phản diện trong phim truyền hình.

- Nhưng mà nói vậy thì cũng là trong cái rủi có cái may mà? Tự dưng có người thay mình làm công việc cực nhọc là chuyển sách đi chỗ khác.

- Nói như cậu... cũng không phải là sai...

Thấy khí thế của Tooko yếu hẳn đi, Kominami vỗ tay nói.

- Nói cũng đúng, nếu chỉ có mỗi anh và Amano mà phải chuyển hết từng đống sách thì đúng là mệt thật. Ngẫm lại thì chuyện này cũng không tệ chút nào, ừm, đúng vậy.

- Anh đừng có gật đầu như vậy! Chủ nhiệm!

Tooko la lên.

- Chuyện này chẳng có gì tốt đẹp cả! Tất cả những quyển sách quan trọng đều biến mất rồi! Ngay cả Kết thúc thời ấu thơ của Clarke, hay Ngân Hà của Tiptree, Biên niên kí sao Hỏa của Bradbury mà chủ nhiệm yêu thích cũng biến mất rồi! Cánh cửa mùa hạ của Heinlein mà em yêu thích cũng không còn!

Sách của Heinlein hay Bradbury thì cứ ra hiệu sách hay thư viện là tìm được ngay chứ gì...

Kominami cũng ghen ngào.

- E-Em nói đúng, Amano. Cánh cửa mùa hạ đúng là một danh tác. Anh đã đọc đi đọc lại nó biết bao lần. Sẽ không còn kết thúc nào có hậu hơn nó nữa.

Thế nhưng câu lạc bộ Văn học ngoại trừ ba thành viên trên giấy tờ đó ra thì chỉ còn lại hai người chúng ta thôi, không phải sao? Hơn nữa, cũng chẳng có ai muốn gia nhập câu lạc bộ của chúng ta...

Anh cũng cảm thấy rất có lỗi khi em chỉ mới gia nhập câu lạc bộ, chưa kịp tham gia hoạt động nào thì đã thành ra như thế này. Nhưng sang năm anh phải thi đại học rồi, cũng đến lúc anh phải rời khỏi câu lạc bộ.

- Chủ nhiệm...

Hai mắt của Tooko ngân ngấn nước, trông cậu ấy hết như một chú mèo con bị vớt bỏ.

Kominami bối rối không biết nên nói gì.

- X-X-Xin lỗi. Đẳng nào thì anh cũng dự định đem những quyển sách đó đưa đến tầng hầm của thư viện rồi, cho nên việc này xảy ra cũng coi như đúng lúc...

- Em hiểu rồi.

Tooko ủ rũ cúi đầu. Khi khuôn mặt của Kominami hiện lên vẻ an tâm thì cậu ấy đột nhiên ngẩng đầu lên.

- Em sẽ thay anh Kominami canh giữ câu lạc bộ Văn học! Em nhất định sẽ tìm ra những quyển sách bị mất, tăng số người lên, giữ lại căn phòng này. Xin anh cứ an tâm!

- Hả, c-chờ đã... Amano!

Kominami bối rối định nói gì đó, nhưng Tooko đã ưỡn bộ ngực phẳng lì của cậu ấy lên và nở một nụ cười rạng rỡ, đáng yêu đến độ khiến người khác vừa nhìn đã yêu.

- Anh đừng lo! "Cô gái văn chương" nhất định sẽ giải quyết được vụ án này!

- Thế rốt cuộc cậu định làm gì mà lại ngồi chồm hổm ở một góc sân trường vậy?

- C-Cậu ồn quá, người không liên quan thì ra kia chơi đi.
- Trên cổ còn đeo cả ống nhòm nữa.
- Đi điều tra thì ống nhòm là phụ kiện không thể thiếu được.
- Loại này cũ lắm rồi, không ngờ đến bây giờ vẫn còn bán.
- Đừng nói chuyện với tôi, cậu sẽ làm lộ vị trí của tôi mất.

Tooko mặt mày nghiêm túc dùng ống nhòm quan sát. Thực ra, cho dù không sử dụng ống nhòm thì tôi vẫn có thể chứng kiến rõ ràng quang cảnh câu lạc bộ Đua thuyền đang vừa hô to vừa luyện tập.

Quả nhiên Tooko vẫn đang nghi ngờ câu lạc bộ Đua thuyền.

- Chỉ cần quan sát bọn họ không rời nửa bước, tôi sẽ có thể nắm bắt được manh mối quan trọng nào đó.

Cậu ấy nói ra một câu nghe đầy kiên trì như vậy.

Chỉ cần cậu ấy nhờ tôi, tôi có thể vận dụng mạng lưới điều tra của nhà Himekura để điều tra một cách nhanh chóng, tuy nhiên Tooko lại rất cứng đầu.

- Mình nói này, rình xem một đám đàn ông cơ bắp đầy mình như vậy có gì hay chứ. Hay là cậu thích thể loại cục súc như bọn họ?

- Cậu đừng có đồn bậy đồn bạ. Tôi đang điều tra, không phải rình xem.

- Thay vì ngồi xõm ở đây, sao cậu không tới phòng tranh của mình cùng uống trà nói chuyện nhỉ?

- Không muốn, nhất định cậu sẽ lại nói chuyện người mẫu nuy gì đó.

- Ấy dà, ở trần thì có gì xấu đâu nào, cậu không thấy bức tranh thần Vệ Nữ của Botticelli hay Maja của Goya đều ở trần đấy sao.

- Tôi thà cắn lưỡi tự tử còn hơn là đứng tào đàng trần truồng trên võ sò. Còn nữa, đừng có thừa cơ hội lại gần tôi.

Khi Tooko đang cố lấy khuỷu tay đẩy tôi ra, đột nhiên những tiếng gầm thét bỗng phát ra từ phía đám người của câu lạc bộ chèo thuyền.

- Ôôôôôôôô!

Tôi nhìn về phía đó thì thấy bọn họ đang quây thành một vòng tròn, thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh kì quái, chân dẫm dẫm mặt đất, trông có vẻ rất náo nhiệt.

- ...Tôi nghe được tiếng lật sách.

Đột nhiên, Tooko nói như vậy với ánh mắt sắc lẹm.

- Hả? Mình có nghe thấy gì đâu.

- Không, đây là kĩ năng mà chỉ có "Cô gái văn chương" mới có. Những quyển sách đang gọi tôi.

- Này!

Tooko đứng bật dậy và lao về phía câu lạc bộ Đua thuyền.

- Bắt quả tang tại trận rồi nhé! Nào, đưa quyển sách đó cho tôi!

Đám người của câu lạc bộ Đua thuyền cùng giật mình quay đầu lại. Tooko vươn tay cướp lấy thứ mà bọn họ đang chuyền tay nhau.

Tuy nhiên, khi cậu ấy vừa mở nó ra, khuôn mặt cậu ấy bỗng đỏ bừng.

Đó là bộ ảnh nuy của một cô diễn viên ngực bự mới xuất bản gần đây, tôi nghe nói nó được đánh giá là khá táo bạo.

Đột nhiên bị cướp mất hàng, toàn bộ câu lạc bộ Đua thuyền cùng mở to hai mắt, miệng há hốc đứng đực như trời trồng.

Tooko nhìn chăm chăm vào trang ảnh vừa mở ra, toàn thân run lẩy bẩy, từ cổ tới mang tai đều đỏ bừng, cuối cùng cậu ấy hét lên.

- Khôngggggggggggg!!!

- Thật dơ bẩn, thật dơ bẩn. Bộ dạng đó, tư thế đó... thật chẳng biết xấu hổ là gì. N-Ngực cũng, quá to, trông thật mất tự nhiên...

Sau khi ném trả sách ảnh vào mặt của câu lạc bộ Đua thuyền và quay đầu bỏ chạy, Tooko lều bều, mặt vẫn đỏ ửng.

- Đúng rồi. Ngực to quá sẽ khiến vai rất mỏi, thế nên mình thích ngực phẳng hơn. Cậu đừng để tâm đến chuyện này làm gì.

Tooko ngay lập tức xoay người lại.

- Tại sao cậu lại đi theo tôi hả! C-Còn nữa, tôi chẳng thèm quan tâm tới chuyện bộ ngực! Từ giờ trở đi nó sẽ phát triển từ từ, tới khi tốt nghiệp nó sẽ nở ra thành quả cam cho mà xem!

- Ấy dà, tiếc thật đấy.

Tôi bật cười.

Tooko xụ mặt ngoảnh sang một bên.

- Lần này cậu định đi chỗ nào?

- Tôi sẽ đi thám thính một vòng những câu lạc bộ có hoạt động vào thứ Bảy vừa rồi. Cậu mau đi về đi.

Xem ra Tooko kiên cường hơn nhiều vẻ bề ngoài, cậu ấy rất nhanh khôi phục khỏi sự kiện cô diễn viên ngực bự và bắt đầu đi thám thính tình báo.

- Hôm thứ Bảy bạn có nhìn thấy ai mang theo một lượng lớn sách vở không?

- Hừm, tôi cũng không biết nữa.

- Có vẻ là không thì phải...

- Nếu nhớ ra có chuyện gì không đúng diễn ra vào hôm thứ Bảy, nhờ bạn nói cho mình biết.

- Ủ~m, câu lạc bộ của tôi ở tầng một nên tôi cũng không rõ chuyện ở tầng ba lắm... A, đúng rồi.

- Chuyện gì vậy!

- Tôi nghe một cô bạn cùng lớp kể lại rằng cậu ấy đã gặp ma hôm Chủ Nhật.

- M-Ma...!

Khuôn mặt của Tooko nhăn lại.

Ngày hôm sau, vào giờ nghỉ trưa, cậu ấy lại đi hỏi chuyện cô bạn đó.

- Cũng không phải nói là gặp, chỉ là mình đã nghe thấy vài tiếng động kì lạ.

Theo lời cô bạn này thì ngày hôm đó cậu ấy đến trường để lấy đồ để quên. Khi đang đi từ lầu ba xuống lầu hai, đột nhiên cậu ấy nghe thấy tiếng thứ gì đó ma sát vào sàn nhà ở trên đỉnh đầu.

- ...Âm thanh đó có cảm giác rất nặng. Sau đó, khi mình nghiêng tai để nghe kĩ xem nó là gì thì phát hiện nó dường như là tiếng nguyên rủa. "... Tối quá... tối quá... tối thật đấy... lạnh thật đấy", "Một chút nữa thôi... một chút nữa thôi...". Câu cuối cùng hình như là "Không thể đưa bọn mày tới mùa hạ" thì phải...? Bởi vì khi đó mình sợ quá nên vội chạy xuống dưới cầu thang luôn.

Trong khi nghe cô bạn đó kể chuyện, toàn thân Tooko cứng đờ, sắc mặt cậu ấy tái nhợt như xác chết.

- ...T-Trên đời này, làm gì c-có ma chứ.

- Đúng vậy, một thứ phi khoa học như hồn ma không tồn tại trên đời. Đó tuyệt đối là sự thật. Mình hoàn toàn không tin vào chuyện hồn ma bóng quế.

Tan học, trong khi chúng tôi lần theo cầu thang hình xoắn ốc đi xuống kho sách dưới tầng hầm, Tooko một mực tự lẩm bẩm như vậy.

Khi tôi hỏi cậu ấy cầm theo một lọ muối ăn làm gì, Tooko trả lời với giọng bối rối.

- H-H-Hôm nay lớp tôi có tiết nấu ăn, cái này là tôi lỡ tay cầm theo.

- Lỡ tay cầm theo muối ăn á?

- Đ-Đúng vậy. Tôi định lát nữa trả lại, ai ngờ lại quên luôn rồi cầm theo thế này.

Lúc trước cậu ấy viện lý do tôi không liên quan tới chuyện này để đuổi tôi về, nhưng lần này cậu ấy lại cho phép tôi đi theo "Nếu cậu muốn đi theo thì c-c-cứ đi cùng cũng được". Đây có lẽ là bằng chứng cậu ấy đã mở lòng với tôi, hoặc cũng có thể là vì một lý do nào đó khác.

Khi tôi mở cửa căn phòng dưới tầng hầm, bên trong tối thui, một cơn gió lạnh phả vào mặt tôi.

Mùi sách cũ và tro bụi kích thích mũi tôi.

Trong phòng có một cái bàn, bên trên có một cái đèn, tôi giật sợi dây công tắc để bật đèn lên.

Khung cảnh hiện lên trong bóng tối mờ mờ trông rất ấn tượng. Vô số giá sách màu xám cao tới độ tôi phải ngước lên nhìn, ở trên mỗi giá sách đó đều chật kín sách. Không chỉ vậy, trên sàn nhà cũng có vô số sách.

Nơi này chẳng khác nào một phế tích.

- Cho dù sách của cậu có ở đây đi nữa thì cũng khó mà tìm ra chúng được. Có lẽ trước tiên chúng ta nên đến bãi rác tìm sẽ tốt hơn.

- Khi phát hiện sách biến mất, tôi đã chạy thẳng tới đó để xem rồi.

Tooko đảo mắt xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó, rồi cậu ấy rón rén tiến vào trong phòng.

Những quyển sách đó đã biến đi đâu được nhỉ? Muốn chuyển ra ngoài trường sẽ tốn rất nhiều công sức, hơn nữa mở sách cũ đó chắc cũng chẳng bán được bao nhiêu đồng, hoàn toàn không đáng để làm vậy.

Như vậy chúng vẫn còn ở trong trường học sao?

Nếu chúng nằm ở kho sách thì cho dù có bao nhiêu quyển cũng không có vấn đề gì cả. Dù sao thì ngay từ đầu bên phía câu lạc bộ cũng dự định là

sẽ chuyển chúng xuống đây rồi, cho nên nếu tìm được chúng ở đây thì coi như mọi chuyện đã được giải quyết.

Tooko toàn thân cứng đờ nhìn ngó những chồng sách nằm dưới sàn nhà.

Thình thoảng bả vai cậu ấy lại giật nảy lên, sau đó cậu ấy sẽ đứng yên quay đầu lại với vẻ mặt mếu máo. Mỗi lần như vậy, cậu ấy lại siết chặt bàn tay đang nắm lọ muối ăn hơn.

Nhìn thế nào thì trông động tác của cậu ấy cũng thật vụng về.

Thế nên tôi thử thì thầm để trêu chọc cậu ấy.

- A, đằng sau cậu có một cái bóng màu trắng.

- Kya!

Tooko nhảy dựng lên hét chói tai.

- Trên trần nhà có máu nhỏ xuống kia.

- Khônggggg!!!

- Sàn nhà mọc ra bàn tay kia.

- Dừng lại đi!!!

Mỗi lần tôi nói gì đó, Tooko đều la lên, cơ thể run lấy bầy.

Sau khi tôi ngừng trò đùa dai lại, cậu ấy vừa thở, vừa thút thít, miệng lặp đi lặp lại "T-Trên đời này k-không có ma, không có, không có...", cho dù vậy, cậu ấy vẫn tiếp tục tìm sách.

- Ừ... mình sẽ không chịu thua. Vì câu lạc bộ Văn học, vì các anh chị khóa trên, vì Ougai, vì Rohan, vì Tonstoy, vì Lindgren, vì Heinlein...

- Vì Heinlein sao...

Nghe vậy tôi cũng lăm bằm.

- Hình như bóng ma cũng từng nói "Không thể đưa bọn mày tới mùa hạ~~~" thì phải. Có khi quyển sách bị mất là Cánh cửa mùa hạ đã bị linh hồn của Heinlein ám cũng nên.

- Không thể có chuyện đó! Lời của cậu là sự phỉ báng đối với Heinlein!

Mới vừa nãy còn đang thút thít, Tooko đột nhiên ngừng đầu lên.

- Robert A. Heinlein là nhà văn khoa học viễn tưởng người Mỹ sinh vào ngày 7 tháng 7 năm 1907. Ông từng theo học trường hải quân và trở thành một sĩ quan, nhưng sau đó vì mắc bệnh nên phải rời quân ngũ, sau đó, ông theo học ở một trường đào tạo sau đại học, ông từng đứng ra tranh cử nhưng lại không trúng tuyển, sau đó ông còn đổi khá nhiều nghề khác nhau.

Tác phẩm đầu tay của ông là Đường sinh mệnh xuất bản vào năm 1939, nghe nói ông chỉ mất bốn ngày để viết xong tác phẩm này.

Trong thế chiến thứ 2, ông quay lại hải quân, việc này là nguyên nhân trong một thời gian dài không có tác phẩm nào của ông được xuất bản.

Tuy nhiên, sau khi chiến tranh kết thúc, ông chính thức bắt đầu sự nghiệp sáng tác. Cư dân dải ngân hà, Người đàn ông bán mặt trăng, Vị khách đến từ sao khác, Mặt trăng là vị nữ hoàng bóng đêm tàn nhẫn,... tất cả đều là những danh tác mà chỉ nhìn tiêu đề cũng đủ để khiến bụng sôi lên sùng sục!

Nét mặt sợ hãi của Tooko dần trở nên tươi sáng, tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy tiếp tục nói bằng giọng nhiệt tình.

- Tác phẩm xuất sắc nhất của Heinlein mà tôi đề cử chắc chắn sẽ là Cánh cửa mùa hạ. Nam nhân vật chính Daniel mặc dù ngốc, nhưng anh ta là một kỹ sư có tài năng. Sau khi bị vị hôn thê và người bạn đồng thời là cộng sự phản bội, anh ta bị đóng băng 30 năm, sau khi tỉnh dậy, anh ta quyết tâm trở về quá khứ bằng cỗ máy thời gian để giành lại những thứ đã mất.

Lối kể chuyện nhẹ nhàng ấy chẳng khác nào lấy nĩa quăn mì pasta rau củ mùa hè mát lạnh. Xúc cảm trơn tuột qua cổ họng xuống bao tử đó thật thoải mái, khiến bàn tay lật sách không cách nào dừng lại!

Bên trên đó còn có cà tím và bí ngòi chiên giòn, còn có cả khoai tây, tất cả đều mang theo hơi thở thanh xuân đầy màu sắc tuyệt vời.

Mỗi khi một bí mật được tiết lộ, cảm giác khoan khoái lại lan tỏa trong miệng, vị chanh thanh thanh, cùng hương húng quế nhân nhân đắng như thổi bay cái nóng mùa hè, khiến người ta trở nên khoan khoái!

Nói tóm lại, dư vị mà nó mang đến rất tuyệt vời, đó là danh tác tràn ngập niềm hi vọng dành cho tương lai mà ai cũng nên đọc một lần! Đúng thế, tôi phải nỗ lực tìm kiếm nó vì tương lai của các thành viên sau này của câu lạc bộ.

Nghe Tooko kể chuyện với vẻ hạnh phúc, trong lòng tôi bỗng dâng lên cảm giác khó chịu, tôi nói.

- Cậu hăng hái thật đấy. Dù sao thì nó cũng chỉ là hoạt động câu lạc bộ của trường thôi mà.

Tooko ngay lập tức phản đối.

- Sinh hoạt câu lạc bộ rất quan trọng. Nó là thứ giúp cho đời học sinh trở nên vui vẻ hơn.

- Bản thân trường học cũng chẳng phải thứ gì vui vẻ đến vậy cả.

- Không đúng. Chỉ cần chúng ta chịu đi tìm niềm vui, chắc chắn ta sẽ tìm được chúng.

Mặc dù tôi đang cười, thế nhưng lòng tôi lại dần trở nên lạnh lẽo, cổ họng khát khô.

- Cậu thật giống con mèo xuất hiện trong Khung cửa mùa hạ.

Vì nó sợ mùa đông nên khi mùa đông đến nó tin tưởng sẽ có một cánh cửa dẫn tới mùa hè, và thúc giục nhân vật chính mở ra cánh cửa đó. Sau khi mở ra một cánh cửa, sẽ lại có một cánh cửa khác xuất hiện, sau đó lại một cánh cửa khác, cứ lặp đi lặp lại như vậy. Khi đến cánh cửa thứ mười hai, hé mắt nhìn ra ngoài thì ở đó vẫn là khung cảnh mùa đông, cuối cùng thì nó vẫn bị nhốt trong phòng.

Mỗi lần mùa đông tới, sự việc tương tự lại lặp lại.

Cho dù có mở ra bao nhiêu cánh cửa đi chăng nữa thì nếu không bước chân ra bên ngoài, cảnh vật mà ta nhìn thấy đằng sau cánh cửa đó sẽ không thay đổi.

Khuôn mặt của Tooko trở nên nghiêm túc.

- Khi mùa thay đổi, cảnh sắc cũng sẽ thay đổi theo.

- Đúng vậy. Thế nên chúng ta chỉ cần chậm rãi ngồi đợi một cách nhàm chán, để thời gian trôi qua vô ích trong căn nhà an toàn là được.

Trường học cũng tương tự như vậy.

Dù bây giờ muốn đi ra ngoài thì cũng không thể đi được. Chúng ta chỉ có thể mở ra cánh cửa và nhìn ngắm tương lai. Tương lai đó chỉ sợ là cũng

bị bao phủ bởi làn tuyết màu xám dày đặc, không cách nào khiến ta thấy rõ nó được.

Bị ép mặc cùng một bộ đồng phục, tuân theo cùng một điều lệ, bị nhồi vào cùng một căn phòng, cậu không thấy chúng ta trông chẳng khác nào những tù nhân sao?

Một cảm giác đầy khó chịu dâng trào trong lòng tôi.

Nhân vật chính trong mùa hạ sau khi trở về quá khứ nhờ cỗ máy thời gian đã có thể đạt được mọi thứ. Đó là một kết thúc có hậu đầy hoàn mỹ.

Tuy nhiên, trong hiện thực sẽ không tồn tại cánh cửa đi về thế giới lý tưởng.

Đối với tôi, một con bé mười lăm tuổi, tôi không có cách nào để trốn thoát khỏi "hiện tại".

Sự thật này khắc sâu vào lồng ngực tôi, thiêu đốt tôi bằng cảm giác không cam lòng... tôi cảm thấy hối hận vì đã nói ra những điều nhảm chán, không chút tác dụng nào như vậy, cuối cùng tôi nói một cách lạnh nhạt.

- Cũng đến giờ mình phải đi sinh hoạt câu lạc bộ rồi... mặc dù đó không phải thứ mình cảm thấy thích thú gì, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác cả.

Tôi tự hỏi khi mình nói ra những lời ấy, Tooko đã có vẻ mặt như thế nào.

Bởi vì quay lưng lại kho sách, tôi không cách nào biết được.

Sau khi giờ sinh hoạt câu lạc bộ nhảm chán kết thúc, tôi đi ra ngoài sảnh âm nhạc, bầu trời bên ngoài đã mờ mờ tối. Trong thế giới mà mặt trời

vừa lặn này, có một bầu không khí kì lạ phiêu đảng. Gió lạnh khẽ mơn trớn cổ của tôi.

Có lẽ tôi không nên tiếp cận cô gái tên là Amano Tooko này quá.

Một mặt, cậu ấy sở hữu sự ngay thẳng thành thật chỉ những cô gái trẻ mới có, nhưng một mặt, đôi mắt trong vắt đến kì lạ cùng những từ ngữ đầy ngây thơ của cậu ấy lại động chạm đến phần sâu nhất trong trái tim tôi, nơi tôi không muốn ai chạm vào.

Con mèo nhỏ thơ ngây không biết được trên đời này còn rất nhiều chuyện bất đắc dĩ.

Mang theo tâm trạng nặng nề, tôi bước đi về phía bãi đỗ xe nơi tài xế tư của tôi đang đợi.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy âm thanh sắc nhọn như thể đang có thứ gì đó cạ lên nền bê tông.

Cái gì vậy nhỉ?

Tôi dừng bước và nheo mắt nhìn qua bóng tối mờ mờ.

Âm thanh dần tiến gần về phía tôi.

Cuối cùng, trong bóng tối mịt mờ hiện lên một cái bóng màu bạc.

Đó là một cái xe đẩy chất đầy những chậu cây.

Tôi nổi hết cả da gà.

Đằng sau chiếc xe đẩy là một khuôn mặt tái nhợt, trống rỗng đang lung lay trên không trung!

Tuy nhiên tôi rất nhanh nhận ra bộ đồng phục màu đen lẫn trong bóng tối, chỉ là hơi khó nhận ra một chút, nhưng đây vẫn là một nam sinh bình thường.

Tôi thở phào, và lại mở to mắt một lần nữa.

Không đúng... là người quen.

Đối phương dường như cũng nhận ra tôi, chiếc xe đẩy dừng lại.

- ...Himekura.

Kominami Yuu, chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học nhìn tôi với ánh mắt âm ỉm.

Trông thấy ánh mắt u ám lạnh lẽo đó, tôi không khỏi rùng mình, dù vậy, tôi vẫn giả bộ bình thản hỏi anh ta.

- Giờ này rồi mà anh còn làm gì vậy?

- ...Anh được thầy giáo nhờ di chuyển chậu cây

- Anh kiêm luôn chức ủy viên chăm sóc vườn trường à?

- Không... chỉ là anh thường xuyên được người khác nhờ làm việc. Dù sao anh cũng không có lý do gì để từ chối cả...

Anh ta co ro sợ sệt như một con thú nhỏ và trả lời như vậy.

- Vậy sao, anh vất vả rồi.

- ...Himekura này, hôm nay em cũng đi tìm sách cùng với Amano sao?

Nghe anh ta hỏi với vẻ do dự, ngực tôi trở nên lạnh buốt.

- Ừ. Nhưng được nửa chừng thì tôi phải đi sinh hoạt câu lạc bộ rồi.

- Vậy à...

Kominami cúi đầu.

- Amano mãi mà không quay lại câu lạc bộ... có lẽ em ấy vẫn đang đi tìm một mình...

Anh ta nhìn chăm chăm xuống dưới chân và nói bằng giọng khàn khàn.

- ...Anh đã làm chuyện có lỗi với Amano... bởi vì, thật ra chính anh...

Lời nói của anh ta bị ngắt quãng.

Hơi thở đầy khó khăn của anh ta tan biến vào bóng tối.

- Xin lỗi... anh phải đi rồi. Anh phải về chuẩn bị cơm tối.

Kominami lăm băm với vẻ bối rối rồi quay người rời đi.

Tôi đứng nguyên một chỗ dõi theo bóng lưng dần rời xa của anh ta với ánh mắt sắc nhọn.

Tan học ngày hôm sau, ở phòng tranh, tôi nhận được báo cáo liên quan đến Kominami Yuu.

Theo những gì ghi trên đó, nhà Kominami cực kì bình thường.

Thế nhưng trong lòng tôi bắt đầu tích tụ một khối bùn màu đen.

Tâm trạng tôi trở nên sâu muện, như đang nhìn thấy một con cá bị mắc vào lưới đang giãy chết, miệng mở ra đóng lại.

Bất lực.

Con cái không có quyền lựa chọn người sẽ sinh ra mình. Phận làm con không thể làm trái ý cha mẹ... Cảm giác khó chịu không tìm thấy lối thoát ngọ nguậy trong cơ thể tôi.

Cho dù tôi tiếp tục mở ra những cánh cửa, phía bên kia cũng sẽ không xuất hiện mùa hè. Chỉ có khung cảnh mùa đông khắc nghiệt đang đợi tôi.

Tôi muốn tiến vào trong cơn bão tuyết đó, nhưng rồi lại không đủ sức lực.

Hữu dũng vô mưu sẽ chỉ khiến tôi vứt bỏ tính mạng của mình.

Thế nên tôi chỉ có thể dần xuống khát vọng đang thiêu đốt cơ thể và thành thật ngồi chờ trong nhà cho đến khi giao mùa. Đó chính là vận mệnh của trẻ con.

Bất lực.

Bất lực.

Trong nội tâm rất rõ ràng. Thế nhưng chính điều đó lại càng khiến tôi không cam tâm.

Tôi buộc phải chấp nhận điều mình không cách nào tiếp thu, nội tâm tôi tràn ngập cảm giác nôn nóng.

Tất cả đều vô ích.

Sẽ không có thứ gì bắt đầu cả.

Trên đời này không tồn tại cánh cửa ma thuật dẫn đến vùng đất lý tưởng!

Phòng tranh rộng lớn tựa như lao tù, tôi có cảm giác dường như ngay cả bộ dạng khố sở của mình cũng đang bị giám sát, không chịu đựng được

nữa, tôi chạy ra ngoài.

Vẫn còn một lúc nữa mới tới hoàng hôn.

Tôi hướng về phía trường học bị chiếu rọi bởi ánh trời Tây, vừa bước đi trong vô định, vừa thầm nghĩ liệu cuộc tìm kiếm vô vọng của Tooko sẽ kéo dài đến lúc nào.

Hành động của cậu ấy không hề có chút ý nghĩa nào.

Nó hoàn toàn vô dụng, cho dù cậu ấy kiên định làm điều đó, nó cũng sẽ chỉ khiến vết thương của cậu ấy rộng thêm.

Bởi vì người mang đi những quyển sách trong phòng sinh hoạt chính là...

- Bạn Himekura!

Tiếng nói vui vẻ vang lên bên tai, trái tim tôi như ngừng đập.

Trong ánh nắng nhạt, Tooko vừa thở vừa chạy tới phía tôi. Hai bím tóc đen dài như đuôi mèo của cậu ấy tung lên trong gió.

Hai mắt của Tooko lấp lánh ánh sáng, khóe miệng cậu ấy nở một nụ cười rạng rỡ.

- Tôi tìm bạn từ nãy tới giờ. Đây, bạn nhìn cái này đi, Himekura.

Thứ mà cậu ấy đưa cho tôi là một mảnh giấy.

Bên trên là một thứ gì đó trông như một bài thơ được viết bằng những hàng chữ ngay ngắn.

"Vương quốc ấy nơi cư dân là con người mùa thu

Vương quốc ấy nơi hầm ngầm, bãi đổ than, tú chén, nóc nhà và nhà bếp không thấy ánh mặt trời

Tiếng bước chân trống vắng

Còn màn đêm yên lặng

Chúng tôi đang ở nơi đó."

Tôi quay sang nhìn Tooko, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu ấy đang hiển hiện một nụ cười.

Tôi nhíu mày hỏi.

- Cái này là sao?

Tooko vui vẻ trả lời.

- Nó là một lá thư của những quyển sách.

- Của những quyển sách?

Thấy tôi càng cau mày chặt hơn, Tooko nói tiếp không chút do dự.

- Đúng thế! Khi tôi đi tới phòng sinh hoạt thì thấy nó nằm trên bàn. Sau khi đọc xong tôi ngay lập tức hiểu ra. Đây là lời nhắn do những quyển sách bị mất gửi cho tôi.

- Cậu có vừa nhận được sóng điện kì quái nào không vậy?

Lời nhắn từ những quyển sách?

Muốn kể chuyện cổ tích thì cũng có mức độ thôi. Ngây thơ hay đáng yêu mà đi quá mức độ thì sẽ thành bị điên.

Nhưng Tooko lại gật đầu.

- Ừ, tôi đã nhận được tình cảm bao hàm trong những câu chữ này.

- Mình không hiểu lắm, mảnh giấy này rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ?

Trong ánh nắng nhạt trước khi mặt trời lặn, Tooko nở một nụ cười tươi như hoa.

- Bạn đã đọc tác phẩm của Ray Bradbury chưa?

- Đó là nhà văn khoa học viễn tưởng của Mỹ giống như Heinlein chứ gì. Nếu là Biên niên sử sao Hỏa hay Thứ gì đó đang đến thì mình có biết.

- Trong số tác phẩm của Bradbury có một tuyển tập truyện ngắn tên Tháng Mười là vương quốc hoàng hôn. Tựa gốc của nó là The October Country. Tiêu đề này không thuộc về bất kì truyện ngắn nào, mà là một bài thơ trong phần mở đầu.

Rồi cậu ấy đọc lên bài thơ bằng giọng nhu hòa.

"... Vương quốc ấy nơi năm tháng tới trễ. Vương quốc ấy nơi ngọn đồi là sương còn dòng sông là mây mù. Nơi ban ngày rảo bước, hoàng hôn và bình minh nán lại, còn màn đêm lặng yên."

"Vương quốc ấy nơi hầm ngầm, bãi đổ than, tú chén, nóc nhà và nhà bếp không thấy ánh mặt trời."

"Vương quốc ấy nơi cư dân là con người mùa thu, suy nghĩ ý nghĩ mùa thu. Những con người bước đi trong đêm trống vắng tựa tiếng mưa..."

Nội dung của nó hơi đượm buồn.

Tuy nhiên, qua giọng đọc của Tooko, nó nghe thật ấm áp, mang theo tiếng vọng dịu dàng như câu chuyện cổ tích thuở ấu thơ.

Tooko nhìn tôi với ánh mắt háo hức.

- "Hoàng hôn" là thời khắc ma thuật nơi hiện thực và những điều không tưởng gặp nhau. Không còn thứ gì thích hợp cho một lời mở đầu hơn bài thơ này. Còn nữa, tin nhắn trong mẫu giấy đang trích dẫn từng phần của bài thơ Tháng Mười là vương quốc hoàng hôn! Còn câu "Chúng tôi đang ở nơi đó" có nghĩa là những quyển sách đang đợi chúng ta ở vương quốc hoàng hôn tháng Mười.

Hiện tại đang là hoàng hôn.

Tooko quay lại nhìn về phía trường học.

- Vương quốc hoàng hôn là vương quốc của trời chiều... nơi được ánh nắng trời Tây chiếu rọi... vương quốc nơi chứng kiến mặt trời lặn... đó chính là góc phía Tây của trường học.

Tôi cũng ngẩng đầu lên nhìn theo hướng cậu ấy chỉ.

Ngôi trường đứng sừng sững.

Cửa sổ hướng về phía Tây.

Những tia nắng đâm vào mắt tôi.

Tôi bất giác nheo mắt lại, chỉ thấy ở đó dường như đang có một tấm vải được nhuộm màu vàng kim đang tung bay như một cánh chim lớn.

- Nhìn kia! Đẳng kia!

Tooko lấy tay chỉ thẳng về phía trước.

Một cánh cửa sổ để mở.

Rèm che tung bay trong gió!

- Chúng ta đi thôi!

Bàn tay mềm mại nắm lấy tay tôi.

Bím tóc nảy lên trong gió, Tooko tựa như một chú mèo con nghịch ngợm chạy về phía trường học.

Bị cậu ấy lôi kéo, tôi cũng sải bước chạy theo.

Tôi biết rõ ai là người đã mang sách từ phòng sinh hoạt đi.

Kết thúc lần tương lai mà tôi nhìn thấy từ sau cánh cửa không hề dịu dàng, nó khắc nghiệt, lạnh lẽo tựa mùa đông.

Thế nhưng, khi Tooko vung vẩy bím tóc như đuôi mèo nắm lấy tay tôi chạy đi, trong lòng tôi cũng tràn ngập sự hưng phấn tựa như nhân vật chính khi trèo lên cổ máy thời gian.

Trái tim tôi đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chúng tôi xuyên qua hành lang, trèo lên cầu thang và cuối cùng cũng đặt chân tới căn phòng nằm ở góc sâu nhất của phía Tây tại lầu ba.

Tooko mở cửa ra.

Trong căn phòng nhỏ ngập tràn ánh nắng vàng rực hắt vào từ cửa sổ.

Có lẽ đây là phòng chứa tài liệu hoặc thiết bị không dùng đến. Những chiếc ghế và thùng các tông chồng lên nhau đầy vế bụi bặm.

Thế nhưng, trong ánh nắng chiều tựa như sóng cả, tất cả những đồ vật ở đây... ngay cả những hạt bụi đang bay múa cũng như bị nhuộm màu bởi ma thuật, chúng tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Trên sàn nhà chất đầy những quyển sách tựa như những núi vàng.

Đằng sau bức rèm bị gió thổi tung bay có một nam sinh đeo kính đang đứng.

Như thế cảm thấy an lòng vì người mình đang chờ rốt cuộc cũng tới... đôi mắt đằng sau cặp kính nheo lại, anh ta khẽ mỉm cười.

- Thật tốt quá... em nhận ra rồi.

Tooko cũng mỉm cười.

- Bởi vì anh đã cho em rất nhiều lời gợi ý mà. Bài thơ này là dễ nhất đấy, chủ nhiệm. Dù sao thì tác phẩm của Bradbury cũng nằm trong danh sách bắt buộc phải đọc của câu lạc bộ.

Nhìn thấy mẫu giấy kia, Kominami lại mỉm cười.

Nhưng ngay sau đó, nét mặt của anh ta trở nên âm đạm.

- Anh xin lỗi. Người tự ý mang sách ra khỏi phòng sinh hoạt chính là anh. Thứ Bảy và Chủ nhật vừa rồi anh đã dùng xe đẩy đưa chúng tới đây. Dù sao căn phòng này cũng không có ai sử dụng, cũng hiếm có ai tới đây... cho nên khi giáo viên nhờ chuyển đồ, anh đã tranh thủ làm một chiếc chìa khóa dự phòng...

Tooko nhìn Kominami với ánh mắt lo lắng.

- Tại sao anh lại phải làm vậy?

- Bởi vì anh không muốn chúng bị mang xuống kho sách. Nơi đó vừa tối lại vừa lạnh, chúng sẽ rất cô đơn... sách cũng có sinh mạng, làm thế chẳng khác nào chôn sống chúng cả...

Thanh âm của Kominami dần trở nên yếu ớt.

- Tháng sau anh phải chuyển trường đến Kumamoto rồi... vì công việc của ba anh, nên anh cũng không còn cách nào khác... mặc dù anh rất muốn ở lại câu lạc bộ Văn học, nhưng...

Tôi khổ sở nhớ lại nội dung trong bản báo cáo.

Ba của Kominami kinh doanh một xưởng in nhỏ.

Chịu ảnh hưởng từ suy thoái kinh tế, xưởng của ông ấy bị phá sản, còn mắc nợ rất nhiều tiền.

Người cha vốn cần cù siêng năng nay trốn ru rú trong phòng. Còn người mẹ vì kế sinh nhai phải làm việc ca đêm quần quật trong xưởng bánh mì cuối cùng vì làm việc quá sức mà phải nhập viện.

Trong bước đường cùng, cả nhà Kominami quyết định chuyển về Kumamoto là nhà ngoại của anh ta.

Sợ rằng với tình hình kinh tế bây giờ, Kominami sẽ rất khó để có thể học lên đại học.

Người cha giờ đã gần 50 cũng khó mà tìm được việc. Mà sức khỏe của người mẹ thì chưa hoàn toàn hồi phục.

Kominami còn có một người em trai đang học tiểu học. Anh ta không thể không thay cha mẹ chăm sóc cho nó.

Việc anh ta không muốn sách của câu lạc bộ bị đưa tới kho dưới tầng hầm có lẽ cũng là vì điều đó khiến anh ta nhớ lại người cha suốt ngày ru rú trong phòng, đến đèn cũng không bật, cùng hiện thực tăm tối đã cuốn lấy anh ta.

Thế nên anh ta mới muốn đem những quyển sách này giấu trong một căn phòng ngập tràn ánh nắng dịu dàng.

... Không thể đưa bọn mày tới mùa hạ.

Như vậy, ít nhất cũng đưa chúng tới vương quốc tháng Mười mùa thu.

Có lẽ anh ta đã nghĩ như vậy.

Ngày hôm qua, khi đẩy xe trong bóng tối mờ mờ, trông Kominami thật sự rất mệt, rất buồn khổ.

- Anh đã biết từ trước việc mình phải chuyển trường... dù thế nào đi nữa thì anh cũng không thể tiếp tục duy trì câu lạc bộ được.

Kominami cúi đầu nói với vẻ khó khăn.

- Anh thật sự xin lỗi, Amano. Anh đã khiến em phí công vô ích.

Tôi cũng không hiểu rõ lòng người.

Con người rất sợ bị tổn thương. Chỉ có bản thân mới bảo vệ được tâm hồn của mình.

Thế nhưng chẳng hiểu sao lòng tôi lại trở nên nặng trĩu.

Cuộc điều tra mấy ngày hôm nay của Tooko hoàn toàn là công dã tràng.

Khi nghe lời thú nhận của Kominami, Tooko sẽ có phản ứng như thế nào?

Tức giận?

Hay buồn bã?

Trước mắt tôi, hai bím tóc dài như đuôi mèo lay động.

Tooko bước về phía Kominami, nhẹ nhàng nắm lấy tay của anh ta và nở một nụ cười thuần khiết như hoa.

- Nó không hề vô nghĩa.

Đôi mắt đầy trí tuệ nhìn thẳng vào mắt của Kominami. Trước một Kominami hoảng hốt lo sợ, cậu ấy nói bằng giọng vui tươi.

- Bởi vì em đã biết được anh Kominami rất yêu sách! Điều đó hoàn toàn không hề uổng phí!

Đôi mắt của Kominami mở to với vẻ kinh ngạc, gò má của anh ta trở nên đỏ bừng.

- Em sẽ kế thừa những quyển sách mà anh Kominami đã ra sức bảo vệ. Ngoài ra, mỗi khi đọc lại tác phẩm của Bradbury, của Tiptree, của Heinlein, em đều sẽ nhớ tới anh Kominami!

Ánh mắt tràn đầy thành ý, giọng nói đầy tin cậy.

Tựa như những tia nắng xuyên qua màn mây, biểu cảm của Kominami cũng dần trở nên tươi tỉnh.

- Cho nên, khi anh Kominami đọc Tháng Mười là vương quốc hoàng hôn hay Cánh cửa mùa hạ, anh nhất định cũng phải nhớ tới câu lạc bộ Văn học, tới những quyển sách mà anh đã cố gắng bảo vệ.

Kominami vừa khóc vừa cười.

- Anh định chỉ mang theo Cánh cửa mùa hạ làm kỉ niệm, nhưng có lẽ vẫn nên trả nó lại nhỉ.

- Không sao đâu. Với tư cách tân chủ nhiệm của câu lạc bộ Văn học, em đặc cách cho anh mang theo nó. Hãy xem đó như một món quà chia tay.

Đó là quyển sách mà anh đã chọn ra từ vô số quyển sách, chắc hẳn trong tương lai anh sẽ gặp được một cánh cửa dẫn tới mùa hè!

Đối với những người không hiểu rõ sự tình, những lời đó có lẽ thật quá lạc quan.

Chắc hẳn khung cảnh mùa đông sẽ vẫn bao quanh Kominami.

Thế nhưng khi nhìn thấy Kominami cười vui vẻ vì những lời nói của Tooko, lòng tôi bỗng trở nên rạo rực.

Tooko trao lời chúc phúc cho tương lai của Kominami, thả lên tia sáng hi vọng cho con đường phía trước của anh ta.

Tia sáng yếu ớt, nhưng cũng đầy dịu dàng, yêu thương.

- Cảm ơn em, Amano. Câu lạc bộ Văn học thật may mắn khi có em.

Ngày hôm sau, Tooko đến gặp câu lạc bộ Đua thuyền và cúi đầu xin lỗi.

- Tôi xin lỗi vì đã nghi ngờ mọi người. Là lỗi của tôi. Tôi cũng sẽ dọn ra khỏi phòng sinh hoạt ngay lập tức.

- K-Không có gì! Cái này... chỉ là hiểu nhầm thôi mà.

- Đ-Đúng rồi! Chúng tôi cũng không có ác ý gì với câu lạc bộ Văn học cả! Nếu cần bọn tôi giúp chuyện gì thì cậu cứ nói.

Ngày hôm qua còn ngang ngược, thế mà hôm nay đám người to con đó đã lại khúm núm biết điều hẳn.

Vừa nghe vậy, Tooko ngay lập tức ngẩng đầu lên cười toe toét.

- Thật không! Cảm ơn các bạn! Vậy nhờ các bạn chuyển đồ giúp mình nhé!

Dưới sự dụ dỗ của cô gái văn chương láu cá, công việc chuyển đồ nhanh chóng hoàn thành cùng với sự giúp sức của câu lạc bộ Đua thuyền.

Cái bàn và giá sách của câu lạc bộ Văn học đều được chuyển lên căn phòng chứa tài liệu ở góc phía Tây của lầu ba, còn những thứ đồ đạc linh tinh chất trong đó thì gần như đều được chuyển về phòng sinh hoạt mới của câu lạc bộ Đua thuyền.

- Dù sao thì phòng của bọn tôi cũng rộng hơn nhiều, cậu đừng bận tâm.

- Đúng rồi đấy, dù sao chúng tôi cũng không có nhiều thiết bị.

- Cảm ơn các bạn! Thành viên của câu lạc bộ Đua thuyền thật tốt bụng!

- Không có gì đâu, chuyện nhỏ ấy mà, oa ha ha ha!

Thiệt tình, đúng là con trai có khác... Mới được một cô gái thắt bím tóc xinh đẹp kiểu cổ điển cảm ơn là đã mặt mày hớn hờ rồi.

Một phương diện khác, Tooko cũng rất hài lòng với căn phòng mới.

- Noi này sẽ là phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học. Nó sẽ đánh dấu sự ra đời của một câu lạc bộ Văn học mới.

- Cậu định làm gì để nhận được sự cho phép của hội học sinh?

- Ừm, tôi sẽ cố gắng thương lượng với họ. Mặt khác cũng phải đảm bảo số thành viên mới được.

Tooko lúc nào cũng lạc quan, hướng về phía trước như vậy.

- À bạn Himekura này, lúc trước bạn có nói là cho dù mở cửa nhưng nếu không bước ra ngoài thì khung cảnh sẽ không thay đổi phải không? Cho nên chúng ta chỉ có thể chậm rãi đợi một cách nhàm chán, để thời gian trôi qua vô ích trong phòng cho tới khi mùa đông kết thúc.

Nhưng theo tôi thấy, cho dù chỉ ngắm nhìn khung cảnh bên kia cánh cửa và tưởng tượng ra đủ thứ chuyện cũng là một việc rất vui.

Nó chắc chắn không hề vô ích chút nào.

Bây giờ là hoàng hôn.

Những tia nắng vàng như mật ong dịu dàng ôm lấy gò má, mái tóc, nụ cười của Tooko.

Lòng tôi đau đớn đến không thể thở được, thấy vậy, Tooko khẽ nói tiếp với ánh mắt ấm áp.

Rằng không có gì là vô ích cả.

Bởi vì khoảng thời gian nhàm chán và an toàn này của chúng tôi bây giờ chính là...

- Khoảng thời gian hạnh phúc nhất.

Giọng nói ngọt ngào nhuộm lấy cõi lòng tôi.

Đôi mắt trong suốt.

Bờ môi mềm mại.

Tất cả đều khiến tôi hoa mắt, thế giới như chìm đắm trong hương hoa dịu dàng, dường như nó đang thay đổi hình dạng.

- Được rồi, bây giờ tôi phải đi gặp hội học sinh.

Tooko nhanh nhẹn đi về phía cửa và nói với tôi như vậy.

- Có lẽ cậu nên thuyết phục người có chức quyền một chút, như vậy mọi việc sẽ dễ dàng hơn đấy.

- Người có chức quyền là sao?

- Ví dụ như hiệu phó Shinjou chẳng hạn. Ông ấy là một người hâm mộ cuồng nhiệt tiểu thuyết của Collet đấy.

- Collet? Là nữ nhà văn người Pháp, tác giả cuốn Lúa mạch màu xanh da trời sao?

Tôi mỉm cười nói.

- Đúng rồi. Nếu cậu đề cập tới Collet, chắc hẳn ông ấy sẽ rất vui. Cậu cứ thử đi là biết.

Tooko trông có vẻ hơi ngờ vực, "Tôi hiểu rồi, thầy hiệu phó phải không. Tôi sẽ thử xem sao", sau khi nói như vậy, cậu ấy rời khỏi phòng.

Bạn Collet của chúng ta là một du học sinh nước ngoài đang làm việc ở một câu lạc bộ tại Shinjuku. Đối với cô gái đáng tuổi cháu mình này, hiệu phó vừa chu cấp tiền sinh hoạt, vừa trả cả tiền thuê chung cư cho cô ấy.

Dĩ nhiên, gia đình và đồng nghiệp của ông ta đều không hề biết gì về chuyện này.

Thầy hiệu phó sẽ phản ứng như thế nào khi nghe thấy tên người tình bí mật của mình nhỉ. Tôi thử tưởng tượng bộ dạng của ông ta và mỉm cười một mình trong căn phòng ngập tràn ánh nắng.

Ngày hôm sau, Tooko đến tìm tôi ở phòng tranh vào giờ nghỉ trưa.

- Thầy hiệu phó nói câu lạc bộ Văn học có thể dùng căn phòng đó làm phòng sinh hoạt! Còn nữa, cho dù số thành viên ít thì câu lạc bộ vẫn được giữ lại! Đúng như lời cậu nói, mình vừa nhắc tới Collet là có hiệu quả ngay lập tức. Thầy hiệu phó chăm chú nghe với vẻ cảm động tới phát khóc luôn. Nhưng có vẻ vì bận quá hay sao mà thầy ấy chấm dứt cuộc nói chuyện rất nhanh. Tuy nhiên, khi mình rời khỏi phòng, thầy ấy vẫn nhìn theo mình với ánh mắt lưu luyến.

Tôi thản nhiên đáp.

- Vậy hả, thế thì tốt. Lần sau nếu cần gì thì cứ tới tìm mình là được.

- Cảm ơn cậu. Có vẻ mình đã hiểu nhầm cậu. Từ bây giờ mình sẽ gọi cậu là Maki thay vì Himekura. Chúng ta sẽ trở thành bạn tốt của nhau...

Tooko cười rạng rỡ ngẩng đầu lên nhìn tôi.

"Ừ, chúng ta chắc chắn sẽ là bạn tốt của nhau", chắc hẳn nếu tôi nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu ấy sẽ càng rạng rỡ hơn.

Chỉ tưởng tượng tới điều đó thôi cũng khiến tôi cảm thấy háo hức.

Tuy nhiên, tôi lại rất tham lam.

Chỉ có thế thì không thể thỏa mãn được tôi. Tôi không cần một mối quan hệ bạn bè tốt đẹp đơn thuần.

Nụ cười của Tooko đúng là rất có sức hấp dẫn, thế nhưng tôi muốn nhìn thấy nhiều hơn nữa, những nét mặt mà chỉ có tôi mới nhìn thấy được.

Thế nên không đợi Tooko nói xong, tôi đã tiến lên lấy tay ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn và đặt một nụ hôn lên ngực cậu ấy.

- !

Tooko như bị sét đánh.

Thông qua lớp áo đồng phục, tôi vừa cảm nhận hơi ấm nhàn nhạt vừa hít một hơi, hương hoa thoảng qua mũi tôi, cả người Tooko run bắn lên.

Tôi nghiêng đầu ngược lên nhìn cậu ấy với ánh mắt gian tà.

Thấy thế, Tooko mở to hai mắt, sững sờ nói.

- C-C-C-C-C-Cậu... cậu...

Tôi giữ nguyên tư thế này và khẽ mỉm cười.

- Đây là lời chúc phúc của mình. Để cho nó không lớn thêm nữa.

Khuôn mặt của Tooko co rúm lại.

- Cậu nhớ kỹ nhé, mình sẽ không miễn phí cung cấp thông tin đâu. Cho nên đây là "phần thưởng" cho thông tin lần này.

Nói rồi tôi lấy tay vuốt ve xương quai xanh của cậu ấy, gò má của Tooko ngay lập tức đỏ ửng lên.

- C-Cậu quả nhiên là đồ biến thái!!! Dơ bẩn!!! Đừng lại gần tôi!!!

Nhìn Tooko giương nanh múa vuốt mới dễ thương làm sao, tôi nháy mắt với cậu ấy một cái.

- Nhờ có cậu mà mình có thể hưởng thụ một đời học sinh thú vị rồi. Chuyện tranh khóa thân cũng nhờ cậu nhé.

Vừa nghe vậy, trên mặt Tooko lại càng hiện lên vẻ chán ghét và không thoải mái, rồi cậu ấy la lên.

- Có chết tôi cũng không cời~~~!

Tôi không còn cảm thấy khó thở khi đứng ở phòng tranh nữa.

Đối với một con bé mới mười lăm tuổi như tôi, tôi không còn cách nào khác là ở lại đây, tuy nhiên có lẽ điều này cũng là cần thiết đối với tôi.

Đúng vậy, cô gái văn chương đã nói với tôi.

Rằng hiện tại là thời gian hạnh phúc nhất.

Cho nên tôi không được hoang phí nó, phải thỏa thích thưởng thức mọi thứ.

Không sớm thì muộn, tôi sẽ khiến cậu ấy phải làm người mẫu cho tôi.

Chứng kiến con mèo nhỏ vung vẩy hai bím tóc phụng phịu đi ra khỏi phòng, tôi không khỏi nở một nụ cười rạng rỡ.

Chắc hẳn cánh cửa đó sẽ có thể đưa tôi đến mùa hè.

Hiện tại phòng tranh này vẫn còn treo tấm chân dung của Tooko.

Sau khi tốt nghiệp, tôi thỉnh thoảng vẫn về thăm nơi này, vừa nghĩ về cậu ấy, vừa vẽ tranh.

Khoảng thời gian ba năm đó quả thật là thời gian hạnh phúc nhất... cũng là thời gian giúp tôi nuôi dưỡng sức mạnh.

Ngày hôm nay, tôi có thể tự do đi đến bất kì đâu. Có thể vẽ tranh ở bất kì chỗ nào. Thế nhưng tôi vẫn giữ lại niềm lưu luyến đối với nơi này, thường xuyên không tự chủ quay lại đây.

Mặc dù cô gái văn chương không còn ở nơi này nữa...

Tôi từng cảm thấy lựa chọn của cậu ấy thật vụng về. Chỉ cần liên quan tới tình yêu là cậu ấy lại mang theo thái độ và suy nghĩ rất cũ kĩ, khiến cho

ngay cả tôi cũng thấy sốt ruột.

Tuy nhiên, chắc hẳn cậu ấy lựa chọn như vậy là vì muốn bảo vệ thứ quan trọng nhất của cậu ấy.

Cho đến cuối cùng, cậu ấy vẫn mỉm cười.

Thật giống phong cách của cậu ấy.

Trong ánh nắng vàng ấm áp tràn vào từ cửa sổ, tôi vừa dỗ dành con của mình, vừa nghĩ về cô gái văn chương đã rời xa.

Tooko này, hiện tại mình đang ở trong vương quốc mùa hạ.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Nhà Tiên Tri Phong Lưu

Trong quá khứ, tôi từng cho rằng Salome đúng là một người con gái tuyệt vời.

Nàng là một người ngây thơ, nhưng đầy táo bạo, nhiệt tình, yêu thích sự sạch sẽ, đầy dũng cảm. Nàng sở hữu dự vọng như lửa cháy đối với thứ mình yêu, nếu không cách nào trở thành người trong mộng của đối phương, cho dù có phải cắt xuống đầu lâu của người kia đi nữa, nàng cũng sẽ khiến đối phương thuộc về mình. Ôm đầu lâu của người kia, đặt nụ hôn lên đó.

... Ta yêu chàng, yêu chàng vô hạn! Ngay lúc này đây ta cũng chỉ yêu chàng. Jokanaan, ta yêu chàng.

Một buổi chiều mùa xuân khi tôi còn học tiểu học. Trong ánh nắng dịu dàng, tôi và người chị gái đầu để bím tóc, vừa nín thở vừa lật những trang sách.

Quyển sách tranh này chắc chắn không phải thứ dành cho trẻ con. Hình ảnh người con gái đặt đôi môi đỏ mọng lên cái đầu của người đàn ông đang đặt trên tấm khiên khiến trái tim tôi rụt lại.

Nhiệt độ trong phòng dường như đang nhanh chóng giảm xuống, người chị gái lớn hơn tôi hai tuổi nắm chặt lấy tay của tôi và nói với vẻ sợ hãi.

- ...Câu chuyện chắc chắn sẽ có hương vị như quả lựu... dính dính, chua chua như máu tươi... yêu một người... đúng là một điều cực kì đáng sợ.

Rõ ràng chỉ là một cô bé bảy tuổi chẳng hiểu gì về ý nghĩa của tình yêu, nhưng chị ấy vẫn mếu máo, học theo giọng điệu của người lớn và nói như vậy.

Tôi nắm thật chặt tay chị ấy, trong đầu tràn ngập những cảm xúc hỗn loạn.

Yêu một người quả là một điều ngọt ngào.

Tôi muốn được yêu như Jokanaan.

Tôi muốn được người khác cắt xuống đầu lâu, và đặt nụ hôn lên đó.

Muốn được tưởng niệm với cảm xúc mãnh liệt hơn bất kì ai.

A a, nếu có thể được như vậy, cho dù chết tôi cũng cam tâm tình nguyện.

- Ryuu sẽ đi xem phim với tôi!

- Cô nói cái gì vậy hả, cậu ấy sẽ đi xem biểu diễn âm nhạc với tôi!

- Hà, không phải Ryuu đã hứa với Nana là thứ Bảy sẽ đi với Nana sao Ryuu?

Bây giờ là chạng vạng tối của một ngày mùa thu.

Trên con đường của khu dân cư trở nên mờ tối vì mặt trời đã lặn, tôi bị lôi kéo bởi ba cô gái.

Mỗi người đều mặc đồng phục khác nhau, ai cũng trừng mắt nhìn tôi chăm chăm như muốn ép tôi phải lựa chọn bản thân.

Cái cảm giác căng thẳng như đang bị kim đâm vào da này thật thoải mái.

Mỗi khi bị bao quanh bởi những ánh mắt tràn đầy nguy hiểm này, sống lưng tôi như có một dòng điện chạy qua, thật khoan khoái làm sao.

Ghen ghét sẽ kích thích ham muốn sở hữu.

Thế nên tôi hi vọng bọn họ sẽ vì tôi mà tranh cãi nhiều hơn nữa, vứt bỏ mọi vỏ ngoài, dùng hết sức lực đánh ngã đối thủ và hướng về phía tôi.

Nếu bị những người con gái khác cướp đi thì thà giết chết người ấy còn hơn, nếu có ai đó lấy dao đâm vào ngực tôi thì sẽ thật hoàn mỹ.

- Ryuu! Cậu nói gì đi chứ!

- Đúng rồi đấy, Ryuu, cậu nói rõ ràng đi! Cậu sẽ hẹn hò cùng ai?

- Là Nana đúng không Ryuu!

Chơi đùa cùng các cô gái rất thú vị.

Tuy nhiên, bị họ mắng chửi càng khiến tôi cảm thấy vui sướng hơn. Cảm giác hưng phấn đó khiến tôi không cách nào không nở nụ cười.

Khoảnh khắc bọn họ nhìn chăm chăm vào tôi với ánh mắt căm hận, trong đôi mắt của họ chỉ phản chiếu hình ảnh của tôi.

- Vậy bốn người chúng ta cùng hẹn hò đi. Dù sao thì ngày hôm đó cũng có thêm hai, ba người nữa, nhưng mà như vậy cũng không sao nhỉ?

- Cái gì!!!

Ba người cùng trợn tròn mắt.

Tôi mỉm cười bình thản.

Nào, tiếp theo họ sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Đúng lúc tôi đang háo hức chờ mong...

- Tuyệt đối không được!!!

Sát khí xuất hiện sau lưng tôi, đầu tôi bị thứ gì đó bằng phẳng đập vào.

- Em có chừng mực một chút đi! Ryuuto!

Hai mắt tôi tung tóe những ngôi sao.

Người vừa lấy cặp sách đánh tôi rồi đứng chống nạnh đó là một "Cô gái văn chương" dáng người nhỏ nhắn với hai bím tóc dài tới eo.

Lúc bình thường, chị ấy sẽ là một thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng hiền thực. Nhưng vào lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn được đèn đường chiếu rọi lại tràn ngập sự tức giận. Trông chẳng khác nào một con quỷ đáng sợ. Tôi mơ hồ nhìn thấy một cái sừng trên đầu chị ấy.

- Chậc, chị Tooko.

Ngón tay mảnh khảnh của chị ấy véo chặt lấy tai tôi.

- Thiệt tình! Tại sao em lại không đứng dẫn hệt như Yonosuke trong Háo sắc đại nam vậy! Chẳng lẽ em cũng đang tu hành sắc đạo như Yonosuke sao? Muốn dùng "Háo sắc hoàn" để đi tới "Nữ hộ đảo" sao?

- Ồ, nghe cũng không tệ lắm... ui da, đau đau, tai em sắp rách ra rồi chị Tooko!

- Em về nhà đọc Jean-Christophe của Roman Roland cho chị, học một chút cách làm người tử tế.

- Không muốn đâu, cái thứ đó vừa dài vừa chán, tận bốn cuốn... Ui ui, em đã nói là đau mà!

Mặc kệ tôi kêu la, chị Tooko kéo tôi đi theo chị ấy.

- Này! Cô dẫn Ryuu đi đâu đấy? Cô là cái gì của Ryuu?

- Đúng rồi đấy, tự dưng xuất hiện, thái độ cũng chẳng ra gì!

Nghe mấy cô gái than phiền, chị Tooko quay lại ưỡn bộ ngực phẳng lì ra và tuyên bố.

- Tôi là chị gái của Ryuuto, như mấy người chứng kiến, tôi là một "Cô gái văn chương". Nếu mấy người thật sự muốn có một mối quan hệ nghiêm túc với thằng bé thì hãy tóm tắt lại cho tôi tình cảm cháy bỏng của mấy người vào giấy bản thảo, nhất định phải viết tay, sau đó nộp cho tôi. Tôi sẽ quyết định chuyện sau đó.

Ồ, mọi người đều sững sờ hết rồi.

Tôi bị chị Tooko kéo tai dẫn về nhà.

- Thiệt tình, chị vừa rời mắt ra là em lại gây chuyện với đám con gái rồi. Từ hồi nhà trẻ tới giờ vẫn chẳng chịu trưởng thành gì cả.

- Đó là do chị Tooko đấy chứ. Lúc nào cũng nhảy ra đúng lúc hay ho nhất.

...Không được bắt nạt Ryuu!

Khi còn bé, chỉ cần tôi bị đám con gái vây quanh là chị Tooko sẽ vội chạy tới, mặt đỏ tới mang tai.

Dường như chị ấy vẫn tưởng lúc đó tôi bị bắt nạt, bây giờ lâu lâu chị ấy còn nhắc lại chuyện này "Hồi nhỏ Ryuuto hay bị bắt nạt lắm, toàn nhờ có chị bảo vệ" và đòi tôi cảm ơn.

Dĩ nhiên không hề có chuyện đó.

Trong trí nhớ của tôi, chỉ cần tôi bị người ta nắm lấy tay nói "Ryu đi chơi với mình đi~" là chị Tooko đã lao tới và la lên "Thả Ryu ra!", có lần còn vì hăng quá mà đụng vào tường, khiến đầu bị chảy máu.

Cô gái lớn hơn tôi hai tuổi, vừa nhiều chuyện lại thích xen vào việc của người khác này hiện đang ở nhờ tại nhà tôi. Từ khi còn bé tới giờ chị ấy vẫn thường xuyên xua đuổi các cô gái bên cạnh tôi và lên mặt dạy đời.

Mặc dù bây giờ tôi cao hơn hẳn, tay chân cũng đầy cơ bắp, sức mạnh cũng mạnh hơn...

Mỗi lần nghĩ như vậy, ngực tôi lại thấy khó chịu.

Đó là cảm giác chống đối vì không muốn bị đối xử như trẻ con sao? Hay đó chỉ là cảm giác hoài niệm vì mọi chuyện bây giờ đã khác xưa, hay là cả hai, chính tôi cũng không rõ lắm.

Chị Tooko vẫn còn đang căn nhắc, để nguyên đồng phục trên người, chị ấy bắt đầu loay hoay trước ti vi điều chỉnh đầu thu video.

Có vẻ như chị ấy đã thu lại chuyên mục góc âm thực trong chương trình tin tức. Nó là chương trình yêu thích của chị ấy. Tuy nhiên, đối với một người mù máy móc như chị ấy thì việc cầm lấy điều khiển cũng đã là một cuộc chiến gian nan rồi.

Mặc dù mọi khi đều ra lệnh cho tôi làm thay, nhưng hôm nay có lẽ nghĩ tới việc bản thân đang dạy dỗ tôi cho nên chị ấy đã quyết định không nhượng bộ.

Vừa quay lưng về phía tôi, chị ấy vừa lăm bằm với vẻ mặt nghiêm túc.

- Xem nào, nút này thì phải... ư ư, chắc là nút này. A không xong rồi, sắp bắt đầu rồi...

Tôi vươn tay ra cầm lấy điều khiển từ sau lưng chị Tooko và nhanh chóng thực hiện thao tác ghi hình. Chị Tooko giật mình ngẩng đầu lên.

Ánh mắt chị ấy đầy phức tạp, nhưng khi thấy tôi hoàn tất việc chuẩn bị và đem điều khiển trả lại, khuôn mặt chị ấy giãn ra và nở một nụ cười tươi như hoa.

- Cảm ơn em, Ryuuto.

... Cảm ơn nha Ryuu!

Khuôn mặt đó đột nhiên chùng lên nét mặt thời còn tiểu học của chị Tooko.

Aa, chuyện này cũng y hệt lúc trước. Cho dù tôi chọc giận chị ấy tới đâu, khiến chị ấy khóc thút thít thế nào, chỉ cần tôi chủ động vươn tay ra, chị ấy sẽ nắm lấy tay tôi và nở một nụ cười rạng rỡ.

Cho nên cả đời này tôi cũng sẽ không thắng được chị Tooko.

Chuyên mục ẩm thực bắt đầu, chị Tooko ôm đùi ngồi xem với vẻ thích thú.

Khi người dẫn chương trình vừa thưởng thức hương vị của món tempura lươn vừa miêu tả hương vị của nó, chị ấy cũng thấp giọng nói theo một cách vui vẻ.

- Miếng lươn nóng với lớp vỏ giòn tan dần tan ra trong miệng... Hương vị chắc hẳn giống hệt như Chuyến phiêu lưu trên đường Đông Hải

Đạo của Jippensha Ikku. Những đoạn đối thoại của Yaji và Kita thật kì cục và thú vị. Tựa như thưởng thức vị ngọt của mía trong một ngày nắng đẹp!

Chị Tooko sống bằng việc ăn sách.

Chuyện này thoát nghe thật khó tin, nhưng đó là sự thật. Từ khi tôi hiểu chuyện tới nay, chị ấy vẫn luôn ở bên cạnh, lấy tay xé ra một mẫu của Chuyện kể của thung lũng Moomin hay Bé Lotta chuyển nhà và cho vào miệng, vừa nhai vừa nói với giọng mơ hồ.

- Ngon quá~, hương vị tựa như kẹo sữa của Lotta vậy: Khi nhai viên kẹo trong miệng, vị ngọt ngào hạnh phúc sẽ lan trên đầu lưỡi.

Bởi vì trông chị Tooko ăn thật sự rất ngon, cho nên tôi cũng thử học theo. Thế nhưng mẫu giấy tôi ăn lại không có vị quế của bánh vòng, nó chỉ là một mẫu giấy bình thường, việc này khiến tôi rất thất vọng.

Tương tự, những món ăn mà chúng tôi ăn bình thường như bánh mì hay thịt thì đối với chị Tooko lại chẳng hề có mùi vị gì cả.

Dĩ nhiên, người xung quanh không biết chuyện này.

Chỉ có tôi, mẹ của tôi, và tác giả của chị Tooko...

Tôi ngồi xuống bên cạnh chị Tooko nhỏ giọng hỏi.

- Chị, anh Konoha về sau thế nào?

- Sao em tự dừng lại hỏi thế?

- Em chỉ tò mò không biết giữa hai người có tiến triển gì không.

- Ừm, hiện tại sau khi tan học bọn chị đang luyện tập cho vở kịch của lễ hội văn hóa.

Mặc dù tôi đang chờ mong một thứ gì đó kích thích... nhưng chị Tooko lại chỉ vui vẻ kể về chuyện luyện tập vở kịch Tình bạn của Mushanokouji Saneatsu.

- Konoha là người viết kịch bản. Mặc dù chị rất muốn em ấy diễn vai nam chính Nojima, nhưng chắc là vì xấu hổ nên em ấy không chịu.

Mỗi lần nhắc tới Inoue Konoha, nét mặt của chị Tooko lại trở nên dẹt dẹt. Cách chị ấy kể chuyện hết như đang gìn giữ một báu vật mà chị ấy không muốn bị tổn thương.

Hôm nay Konoha đã viết cho chị câu chuyện như thế này... Konoha đã nói thế này...

Tôi còn chẳng nhớ trong một ngày chị ấy nhắc tới cái tên Konoha bao nhiêu lần.

Mỗi lần như vậy, ánh mắt của chị ấy lại tràn ngập cảm giác ngọt ngào.

- Muốn xem Konoha diễn vai Nojima quá đi. Em Akutagawa đóng vai Oomiya là bạn cùng lớp với Konoha, là một người rất nghiêm túc. Chắc hẳn em ấy sẽ có thể trở thành bạn tốt với Konoha.

Còn vai Sugiko thì do Nanase đảm nhiệm. Hôm nay Nanase đã nướng bánh quy đấy. Mặc dù em ấy nói là làm cho mọi người, nhưng thật ra em ấy làm cho Konoha. Làm đồ ăn cho người mình thích, thật đáng yêu quá đi.

- Chị Tooko làm cũng được vậy.

- Hả, chị không làm được đâu.

Chị Tooko tròn mắt và vội xoa tay.

- Hơn nữa, sau khi lễ hội văn hóa kết thúc, chị phải...

Vừa nói đến đây, đột nhiên chị ấy cúi đầu im lặng. Nhưng chẳng mấy chốc, chị ấy lại ngẩng đầu lên giả bộ người lớn và nói.

- Không nói chuyện của chị nữa. Ryuuto, em cũng là học sinh cấp ba rồi, không thể cứ suốt ngày đòi gặp một cô gái như Salome được: Nếu em bị người ta chặt đầu thì chị biết tìm ai nhờ ghi video hay thay đèn bây giờ?

Cứ như vậy, chị ấy chuyển chủ đề cuộc nói chuyện.

Chắc hẳn sau khi lễ hội văn hóa kết thúc, chị Tooko sẽ dự định rời xa anh Konoha.

Để anh Konoha không cô độc, chị ấy sẽ tập hợp những người sẽ giúp đỡ anh ấy lại, và giúp anh ấy có thể viết tiếp một lần nữa...

Chị ấy dự định sẽ xóa đi sự tồn tại của Amano Tooko, một cách tự nhiên, một cách bí mật, để anh Konoha không nhận ra.

Bởi vì chị Tooko cho rằng như vậy mới tốt cho anh Konoha. Bởi vì chị ấy đã tiếp cận anh Konoha với mục đích không thuần khiết, cho nên chị ấy không có tư cách ở bên cạnh anh ấy.

Nhưng điều đó có đúng không?

Không, tất nhiên là không rồi!

Trong ngực tôi dâng lên một cảm giác phẫn nộ.

Tôi không biết khi chị Tooko ăn sách trước mặt anh Konoha, chị ấy đã cần tới bao nhiêu dũng khí! Chị ấy yêu thích tác giả của mình như vậy, hơn nữa đối phương cũng tiếp nhận bí mật của chị Tooko, đây là một cơ hội không thể bỏ qua được.

Tác giả của chị Tooko ngoại trừ anh Konoha ra thì không còn ai khác nữa.

Cho đến nay chị Tooko vẫn hay xen vào chuyện tình ái của tôi. Thế nên lần này sẽ tới phiên tôi tác hợp cho hai người họ!

- Rồi sao? Cậu muốn tôi hỗ trợ à?

Công chúa Himekura nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc.

Căn phòng cao nhất của sảnh âm nhạc trường cấp ba Seijou là phòng tranh tư nhân của công chúa, chúng tôi thường lén gặp nhau khi màn đêm đã buông xuống trên ngôi trường này.

- Vừa xong chuyện cậu lại nói với tôi chuyện này, thật khó chịu.

- Nếu chị muốn những nụ hôn ngọt ngào hay đàm tình luyến ái thì khi nào tôi cũng có thể cung cấp cho chị.

- Không cần, những lời nói ra từ miệng của cậu chẳng có chút giá trị nào cả. Còn chẳng biết đã nói những lời đó với người khác bao nhiêu lần, quả thật là so với giấy gói kẹo còn rẻ tiền hơn.

Sau khi sửa sang lại những nếp nhăn trên đồng phục, Maki lấy lược chải tóc. Sau đó chị ta ngồi bắt chân trên ghế và mở tập vẽ phác họa ra.

Rồi chị ta ra lệnh cho tôi đang ngồi ôm lưng ghế trong bộ dạng gần như trần truồng.

- Ngồi im.

Chị ta bắt đầu phác họa. Mặc dù nói vẽ tranh lõa thể cũng là một phần của hội họa, nhưng tôi là người mà mới một phút trước còn đang ôm chị ta, làm sao chị ta lại có thể lạnh nhạt như vậy chứ.

Lần nào cũng vậy. Mỗi khi chúng tôi gặp nhau, chị ta lại cho tôi một nụ hôn cuồng nhiệt, như muốn lấy đi mọi thứ, nhưng rồi khi mọi chuyện kết thúc, chị ta lại đẩy tôi ra không chút thương tiếc.

Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu rốt cuộc thì tại sao chị ta lại hẹn hò với tôi chứ? Sau khi chúng tôi ôm nhau ở bờ hồ vào cái đêm mùa hạ đó, Maki trao cho tôi lần đầu tiên. Nói thế nào đi nữa thì hẳn là chị ta cũng sẽ không làm vậy nếu đối phương là người chị ta ghét.

Ngược lại, tôi có cảm giác góc nhìn về tình yêu của Maki và thứ mà tôi đang theo đuổi có một sự khác nhau rất lớn về mặt bản chất.

Đối với tôi, tình yêu là tất cả.

Nguyện vọng của tôi là được người con gái mình yêu giết chết, tôi muốn được đối phương yêu điên cuồng. Tôi ao ước bị trói buộc bởi một người con gái.

Nhưng có lẽ Maki thì khác, chị ta có thể vì đạt được mục đích mà giết người, nhưng sẽ không bao giờ làm vậy vì tình yêu. Chị ta cũng không thích bị trói buộc.

Tôi không nói chuyện xảy ra giữa tôi và Maki cho chị Tooko biết.

Chắc hẳn chị ấy sẽ rất giận, ngay cả Maki cũng im lặng, cho nên tôi lựa chọn ngậm miệng lại.

Nếu như Maki nói cho chị Tooko, tôi cũng sẽ nói, nhưng tôi có cảm giác Maki hoàn toàn không có ý định đó.

Đó cũng không phải là do thẹn thùng, có lẽ chị ta đã dự đoán trước mối quan hệ giữa chúng tôi sẽ không tồn tại được lâu, cho nên mới làm thế để tránh phiền toái sau này. Chuyện này khiến tôi có chút không cam lòng.

Sở dĩ tôi đề nghị Maki giúp đỡ có lẽ cũng là vì tôi muốn mượn cơ hội này để xâm nhập nội tâm của chị ta, để hiểu rõ chị ta hơn.

- Nè, không phải ở trường này chị được gọi là công chúa toàn năng sao? Chị giúp tôi chuyện này coi như thay cho phí làm người mẫu cũng được mà.

Bởi vì chị ta không cho phép tôi cử động, nên tôi chỉ có thể dùng ánh mắt để khẩn cầu. Maki vừa múa bút, vừa trả lời một cách bình thản.

- Không thích.

- Tại sao chứ.

- Kết quả đã rất rõ ràng rồi, tôi không muốn làm chuyện vô ích.

- Ý chị là chị Tooko và anh Konoha sẽ không đến được với nhau.

- Ít nhất thì tôi cho là vậy.

- Làm sao chị biết được chứ? Theo tôi thấy thì so với "chị Nanase" bạn học đó, chị Tooko hợp với anh Konoha hơn nhiều.

- Ủ, đúng là tâm hồn của Konoha rất yếu đuối, thích ỷ lại. Cho nên nếu được một người thích quan tâm chăm sóc người khác như Tooko bảo vệ, chắc hẳn em ấy sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi hẹn hò với một cô bạn cùng lớp.

- Thấy chưa, chị cũng nghĩ giống tôi mà. Nếu vậy...

Thanh âm của tôi bị giọng nói dứt khoát của Maki đè xuống.

- Cậu chẳng biết gì cả. Chính vì vậy, cho nên hai người đó mới không thể ở bên nhau mãi mãi.

Tôi tức giận khi nghe Maki nói với giọng điệu xem tôi là một thằng ngốc.

- Ý chị là sao?

- Tôi đang nói một người đàn ông không chịu trưởng thành, chỉ biết bám váy đàn bà sẽ chẳng có chút hấp dẫn nào cả.

Tôi lại càng phát điên.

- Đó chẳng qua là sở thích của chị. Nếu như người trong cuộc có thể thấy hạnh phúc thì làm nũng một chút cũng có gì lớn chứ? Mặc dù chị Tooko không có ngực, nhưng bản năng người mẹ của chị ấy lại mạnh không kém bất kì ai cả.

- Đúng thế, Konoha không đáng tin cậy, tựa như một đứa trẻ mới tập đi. Cho nên Tooko mới không có cách nào bỏ mặc, luôn chăm sóc em ấy. Tuy nhiên, hẳn là chính Tooko cũng nhận ra đã đến lúc nên buông tay rồi. Nếu cậu ấy không làm vậy, Konoha sẽ không thể tự lập được.

- Chị Tooko sẽ là điểm tựa của anh Konoha.

- Đúng thế, dùng tình yêu, sự quan tâm, cùng những lời nói xinh đẹp để tự đánh lừa bản thân, vĩnh viễn nắm tay em ấy tiến về phía trước. Đúng là một cảnh tượng đẹp để động lòng người nhì.

Maki cười nhạt.

- Nếu Tooko tiếp tục để Konoha làm nũng như vậy, cậu ấy sẽ chỉ làm hư Konoha. Đương nhiên, hai người cùng ở bên cạnh đúng là rất vui vẻ. Nhưng có một số việc mà người ta không thể không đối diện một mình. Nếu chỉ núp sau lưng người khác làm nũng thì sẽ không thể nắm bắt lấy cơ hội đó được. Dù sao chuyện này cũng không phải chuyện của cậu, đừng chĩa mũi vào, Tooko cũng không hi vọng cậu làm vậy đâu.

Nói xong lời cuối cùng, chị ta hơi cúi đầu với vẻ buồn bực.

Có lẽ chị ta cũng đang suy nghĩ về chị Tooko.

- Hừ, tôi và chị Tooko ở chung với nhau nhiều năm như vậy, so với chị, tôi hiểu về chị Tooko hơn nhiều.

- Đó chỉ là cậu nghĩ vậy thôi, thế nên cậu mới là trẻ con.

- Lớn hơn tôi có hai tuổi mà cũng huênh hoang.

- Tôi chỉ nói sự thật. Trong bất kì tình huống nào đi nữa, nếu cứ như hiện tại, Tooko và Konoha sẽ không thể trở thành người yêu của nhau, giống như việc giữa tôi và cậu sẽ không thể nào nảy sinh một thứ gọi là tình yêu mãnh liệt vậy.

A, tức chết tôi rồi. Công chúa máu lạnh vậy mà lại đem chuyện này ra ví von. Chắc hẳn chị ta sẽ không quan tâm tới việc nó có khiến tôi tổn thương hay không. Đằng nào thì chị ta cũng xem mối quan hệ giữa chúng tôi chỉ là tạm thời.

Máu xông lên não, tôi đứng bật dậy.

- Được rồi, không cần chị giúp. Tôi sẽ tự mình khiến chị Tooko và anh Konoha trở thành người yêu của nhau trong lễ hội văn hóa.

- Hừm, nếu cậu có thể khiến một thứ kì tích như vậy diễn ra, tôi sẽ nghe theo bất cứ yêu cầu nào của cậu.

- Chị tự tin quá nhỉ, công chúa.

- Ừ. Bởi vì cậu nhất định sẽ thất bại.

Chị ta ngẩng lên nhìn tôi và nở một nụ cười đầy mê hoặc.

Nụ cười quyến rũ đó khiến tôi suyt nữa thì ngẩn người. Cảm giác hiểu thẳng dâng lên, tôi cũng cười gằn.

- Chị nhớ những gì mình đã nói đấy. Nếu chị Tooko và anh Konoha trở thành người yêu, chị sẽ phải nghe theo lời của tôi giống như đèn thần nghe theo lời của Aladdin.

- Vậy nếu hai người họ không trở thành người yêu, cậu cũng sẽ trở thành đèn thần và nghe theo bất kì mệnh lệnh nào của tôi chứ?

- À, được thôi.

Sau khi thốt ra những lời này, tôi bỗng có cảm giác dường như mình vừa rơi vào bẫy của công chúa. Nhưng việc đã đến nước này, tôi cũng không thể lùi lại. Cũng không còn đường lui nào cho tôi.

- Chà, thật là chờ mong, sau khi lễ hội văn hóa kết thúc tôi sẽ cho chị làm gì đây nhỉ. Có lẽ nên bắt chị mặc tạp dề, mang váy siêu ngắn rồi gọi tôi là chủ nhân. Sau đó là chụp hình kỉ niệm.

- Nghe hay đấy, vậy thì tôi sẽ để cậu mặc đồ quần gia và tới hầu hạ tôi.

Giao kèo thành lập.

Mặt trăng ngoài cửa sổ chính là người làm chứng của chúng tôi.

Ngày diễn ra lễ hội văn hóa.

Tôi vội vàng rời khỏi nhà.

Có vẻ như vở kịch xảy ra rắc rối, tối qua, trông chị Tooko không được vui. Khi tôi đi vào phòng chị ấy, tôi thấy chị ấy đang ngồi ôm chân trên ghế trầm tư.

"Đã có chuyện gì vậy?"

"... Konoha nói không muốn diễn kịch nữa."

"Cái gì, ngày mai là diễn rồi mà. Làm sao bây giờ."

"Không sao đâu. Ủm... chắc chắn mọi việc sẽ ổn. Konoha sẽ quay lại."

Chị Tooko thì thầm như vậy rồi ngẩng đầu lên nở một nụ cười đầy tự tin.

Tôi nhận tờ chương trình và bản đồ ở sân trường, sau đó vừa kiểm tra vừa đi vào bên trong.

Trường cấp ba Seijou có số học sinh rất đông, diện tích cũng rộng. Ngày hôm qua vừa có mưa nên bầu trời hôm nay không một bóng mây, trong xanh vạm vỡ. Khách khứa cũng nhiều. Khắp các cửa hàng trong sân trường vang lên tiếng mời chào của các cửa tiệm.

- Anh trai ơi, thử một viên takoyaki không~?

Một cô bé đáng người nhỏ nhắn mặc happi cất tiếng gọi tôi với thanh âm khỏe khoắn như nhân vật hoạt hình. Mái tóc của cô bé đó bông bênh như một chú cún con.

- Ủ, để sau nhé.

Tôi vẫy tay rời đi. Loại con gái tràn ngập sức sống này không phải gu của tôi.

Vỡ kịch của câu lạc bộ Văn học diễn ra vào buổi chiều. Lớp của chị Tooko mở tiệm cà ri, nghe bảo buổi sáng chị ấy làm hầu bàn ở đó. Còn lớp của anh Konoha thì mở tiệm cà phê manga, còn của Maki là... nhà ma?!

Tôi nhìn đăm đăm vào hàng chữ trên tờ chương trình.

Chị ta định giả làm ma với cái thái độ tự cao tự đại coi trời bằng vung đó sao? Nếu chị ta mặc kimono trắng đầu tóc rũ rượi thì có lẽ cũng đáng sợ lắm, tôi nửa muốn đi xem, nửa lại không muốn...

Mặc dù trong tôi thoáng nảy ra ý định đi tới lớp của Maki xem thử, nhưng cuối cùng vẫn dằn lại, trước hết vẫn cần thực hiện kế hoạch đã.

Kế hoạch của tôi rất đơn giản. Nói cho anh Konoha biết chị Tooko bị ngã xiêu, đang nghỉ ngơi ở phòng y tế, sau đó dụ anh ấy ra khỏi lớp học.

Tôi cũng sẽ thông báo cho chị Tooko rằng anh Konoha cảm thấy không khỏe, lão đảo bước về phía câu lạc bộ Văn học.

Tôi sẽ khiến cho hai người không gặp được nhau, dồn họ vào tình huống lo lắng cho sự an nguy của nhau. Sau đó, tôi chỉ cần ở một bên chêm vào vài lời khiến họ nhận ra tình cảm của đối phương là được.

Sau đó tôi sẽ để hai người gặp lại, ý thức được sự tồn tại của nhau, và chờ cho đến màn tỏ tình sau vở kịch.

Nếu tôi vào vai người dẫn đường thì sẽ rất dễ bị lộ, cho nên tôi sẽ nhờ sự trợ giúp của người quen nào đó.

Rất may là trong tay tôi có rất nhiều lựa chọn.

Nếu muốn dụ anh Konoha ra thì tốt nhất vẫn là một học sinh lớp 12. Nếu tôi nhờ được bạn học của chị Tooko thì độ tin cậy sẽ càng gia tăng.

Để xem nào, học lớp 12 ở trường Seijou...

Trong khi đang đi trong hành lang và nhớ lại tên của từng cô gái trong đầu, tôi bị ai đó gọi lại.

- Ryuu...

Đó là một cô gái xinh đẹp, mặc tạp dề bên trên kimono, trên tay cô ấy đang ôm một cái hũ đựng đầy đậu đỏ.

Cô gái này trước kia từng hẹn hò với tôi.

Hơn nữa còn học lớp 12.

Hoàn toàn phù hợp với điều kiện.

Tôi giả bộ như rất vui vì gặp lại cô gái và tiến lại gần.

- Ồ, lâu quá không gặp, chị Noriko! Đúng lúc em cũng đang định đi tìm chị. Chà, bộ kimono của chị đẹp ghê, chị đang làm phục vụ cho một tiệm cà phê kiểu cổ hả?

Hai má của Noriko đỏ ửng lên.

Tuy nhiên, đó không phải là vì xấu hổ, mà là phẫn nộ. Hành động tiếp theo của chị ta hoàn toàn chứng minh điều đó.

Bởi vì chị ta vừa lấy một vốc đậu đỏ ném về phía tôi.

- Oa!

Vì quá bất ngờ, cho nên tôi không tránh được.

Ai mà ngờ cái người lần trước gặp còn thề non hẹn biển "Được ở bên Ryuu là khoảng thời gian hạnh phúc nhất", vậy mà giờ lại lấy đậu ném vào tôi như đuổi tà vậy chứ.

Những hạt đậu màu đỏ đập vào mặt tôi và rơi xuống sàn. Mặc dù xung quanh cũng vang lên những tiếng kêu bất mãn nhưng Noriko không quan tâm, chị ta tiếp tục lấy đậu ném vào mặt tôi, miệng la lên.

- Cậu vẫn còn mặt mũi mà xuất hiện trước mặt tôi nhỉ! Đồ hải cẩu thối tha!

- Hải cẩu thối tha!?

Bị chị ta mắng như vậy, tôi nhất thời phản ứng không kịp, tiếng mắng và đầu đả tiếp tục văng xối xả vào mặt tôi.

- Rõ ràng nói thích tôi, vậy mà cậu còn cùng nữ sinh cấp ba Nishi, cùng nữ sinh đại học Keiou, cùng nữ nhân viên của Hanabishi, cùng nữ bác sĩ ở bệnh viện động vật trước nhà ga hẹn hò!!! Cậu coi tôi là đồ gốc à!!! Rốt cuộc thì cậu bắt cá bao nhiêu tay một lúc hả!!!

- Không phải lúc đó em đã nói với chị là em cũng đang hẹn hò với những cô gái khác rồi sao. Sau đó chị còn nói không sao cả, rằng chị sẽ khiến em thuộc về chị còn gì!

Trong khi tránh né cuộc tấn công như vũ bão của đối phương, tôi thử tranh thủ nịnh nọt chị ta, nhưng khuôn mặt của chị Noriko càng đỏ hơn.

- Ai mà tưởng tượng được "những cô gái" của cậu nó tăng theo cấp số nhân như vậy cơ chứ! Hẹn hò với một kẻ lẳng nhăng khốn kiếp như cậu đúng là vết nhơ lớn nhất đời tôi! Đủ rồi, tôi không muốn có liên hệ gì với cậu nữa! Mỗi lần nhìn thấy con hải cẩu nhồi bông đó là tôi lại nhớ tới cậu, lại muốn cầm đuôi đập nó vào tường! Đồ hải mã! Hải sư!

Cuối cùng chị ta bắt đầu giơ cái bình lên, ý đồ ném nguyên cả bình vào mặt tôi, thế nên tôi vội bỏ chạy.

Trong lúc tôi đang chạy xuống cầu thang tầng hai và lẫn vào đám người thì vai tôi đụng vào ai đó.

- Ui da.

- A, xin lỗi.

- Ồ, Ryuu!

Không ngờ lại là người quen nữa.

Đây cũng là một cô gái xinh đẹp, có nét mặt trung tính, dáng người nóng bỏng, dưới áo khoác mặc một bộ đồ nịt màu xanh lam, trên tay nắm một sợi dây thừng. Ồ, tôi nhớ người này thuộc câu lạc bộ Thể dục dụng cụ thì phải. Tôi từng đi xem cậu ấy thi đấu.

- Trùng hợp quá, Asumi! Hôm nay cậu cũng biểu diễn hả? Nếu vậy mình nhất định phải đi xem mới được...

Tôi còn chưa nói hết lời, sợi dây thừng đã quấn chặt quanh cổ tôi.

-Hả!?

- Chết đi, Ryuu.

- C-Cái gì, sao tự dừng... này, đừng có thắt dây thừng lại... k-khó thở quá...

- ~~~Cậu quên rồi à, không phải tôi đã cảnh cáo rằng lần sau gặp lại tôi sẽ cho cậu xuống địa ngục sao? Đúng rồi, cậu chính là loại người như vậy mà! Vì sự an toàn của toàn bộ nữ giới trên Trái Đất, đi chết đi Ryuu!

Trên khuôn mặt của Asumi hiện lên gân xanh, cậu ta càng lúc càng siết chặt sợi dây thừng.

Mặc dù tâm nguyện của tôi là được chết trong tay người mình yêu, nhưng tình huống này hơi khác. Ánh mắt của Asumi nhìn tôi chỉ có sự căm hận và chán ghét. Tôi không thấy bóng dáng tình yêu phản chiếu trong đó.

- Ấc ặc... Asumi, mình cũng không ghét chơi kiểu này, nhưng mà ở nơi thanh thiên bạch nhật thế này sẽ bị người khác nhìn thấy mất.

- Ồ, cậu mà cũng biết xấu hổ à, lần đầu tiên tôi nghe được đấy!

- Ấc... ít nhất cậu cũng nói yêu mình đi chứ. Như vậy mình mới có thể ra đi trong thanh thản.

- Cậu cứ chết trong đau khổ đi! Kẻ thù của tất cả con gái trên đời!

Asumi trông như quý dữ và bắt đầu lấy hai tay siết dây thừng lại.

Không phải, tôi sắp chết thật rồi!

Cảm giác được nguy hiểm, khoảnh khắc ngay trước khi dây thừng siết lại, tôi nắm lấy tay của Asumi và đặt một nụ hôn lên đó.

- !

Asumi kinh ngạc thả lỏng tay ra.

Xung quanh cũng vang lên những tiếng xì xào.

Giây tiếp theo, khuôn mặt của Asumi đỏ bừng lên, cậu ta hét lên đầy phấn nộ.

- Tôi giết cậu!!!

Tuy nhiên, tôi đã quay đầu bỏ chạy.

Aa, nếu như từ "giết" đó mà tràn đầy tình yêu thương của cậu ta thì tôi tình nguyện quay lại giao phó thân xác cho cậu ta rồi.

Tôi lại chạy xuống cầu thang và xông vào hành lang, sau khi chạy vòng vèo trong trường, cuối cùng tôi cũng cắt đuôi được.

Khi tôi đang vịn tay vào tường thở phì phò...

- Ry-Ryuu...!

Từ bên trong một căn phòng có treo biển "Quầy xem bói", một cô gái đáng yêu quần xà rồng Ấn Độ xuất hiện.

Cô gái này cũng là người quen của tôi.

- Học học... ngẫu nhiên thật đấy, Ruri. Xin lỗi, nhưng cậu có thứ gì đó uống được...

Một lần nữa, khi tôi còn chưa dứt lời, Ruri đã hét lên.

- Khôngggggggggggggg!!!

Sao!? Lần này là chuyện gì!?

Ruri ngồi thụp xuống trong hành lang, hai tay che mặt khóc toáng lên.

- Không, không không, sao cậu lại tới đây, Ryuu? Ruri có bạn trai rồi. Cậu ấy là một người dịu dàng, thành thật, hoàn toàn trái ngược với Ryuu. Khi Ruri kể cho cậu ấy chuyện Ryuu lăng nhăng, cậu ấy đã nói với Ruri "Không cần quan tâm với kẻ khốn nạn đó. Ruri có mình rồi cơ mà". Thế nhưng tại sao bây giờ Ryuu lại tới gặp Ruri. Tại sao lại thờ hồng học tiếp cận Ruri? Tại sao lại muốn phá hoại hạnh phúc của Ruri~~~

- Không... mình không tới gặp cậu. Mình cũng không tiếp cận...

Nhưng tiếng khóc của Ruri quá lớn, người xung quanh bắt đầu tụ tập lại.

- Sao sao, người yêu cãi nhau à?

- A, người kia là cái người vừa bị siết cổ kìa.

- Đúng rồi, thật buồn nôn.

Trong khi tôi đang bị mắng xối xả, một tiếng nói vang lên như sấm.

- Kẻ nào! Kẻ nào làm Ruri khóc?

Từ trong đám người vây quanh, một gã nhìn như quả núi nhỏ bước ra.

- Gunji!

Ruri vừa khóc vừa chạy về phía bạn trai.

Ê này! Cậu đang hẹn hò với gã này sao!? Cái gã trông như hà mã vừa đi ra từ vườn thú này! Mà đúng là gã này hoàn toàn trái ngược với tôi thật.

Bạn trai của Ruri dùng cánh tay thô to ôm chặt lấy cậu ấy rồi nhìn chăm chăm vào tôi.

- Mà y có phải gã bạn trai cũ khốn kiếp đã dụ dỗ Ruri thuần khiết, đùa bỡn, chà đạp cậu ấy, sau đó vứt bỏ như vứt một cái giẻ rách không!?

- Khoan đã, người chủ động bắt chuyện với tôi là Ruri đấy chứ, còn nữa, cái gì mà giẻ rách...

- Vậy sao! Thì ra mà y tới đây để dụ dỗ Ruri!

- Đây, cậu có nghe tôi nói gì không đấy?

- Khốn kiếp, thật đúng là một kẻ hèn hạ!

Gã bạn trai nghe không hiểu tiếng người vung tay lên lao về phía tôi như một cái máy ủi đất.

- Oa!

Và thế là tôi lại phải vắt giò lên cổ mà chạy.

- Tuyệt quá, Gunji! Thật không hổ danh đội trưởng của câu lạc bộ Đua thuyền! So với Ryuu, Gunji ra dáng đàn ông gấp nghìn lần!

Nghe thấy tiếng reo của Ruri sau lưng, tôi không khỏi cảm thấy u sầu.

Xem ra ngày hôm nay không phải ngày may mắn của tôi rồi.

Khi tôi cuối cùng cũng cắt đuôi được gã bạn trai đó, hai chân tôi đã xụi lơ như vừa chạy marathon.

Hôm nay mình không có vận đào hoa thì phải. Có lẽ vẫn nên ngoan ngoãn quay về nhà... Không được, mình đã đánh cược với Maki rồi, không thể cứ như vậy mà quay về được.

Bởi vì tôi đã để lãng phí khá nhiều thời gian, cho nên tôi quyết định thay đổi kế hoạch ban đầu và đi thẳng tới lớp của anh Konoha.

Tuy nhiên, cho dù tôi tìm khắp các tiệm cà phê manga thì cũng không thấy bóng dáng của anh Konoha ở đâu.

Chẳng lẽ anh ấy không tới trường sao! Tôi nhớ chị Tooko đã nhắc tới việc anh Konoha không muốn diễn kịch.

Trong cơn túng quẫn, tôi hỏi một người bạn học của anh ấy.

- Inoue hả, cậu ấy đến phòng y tế rồi.

- Hả, anh ấy không khỏe chỗ nào sao?

- Không phải, cậu ấy đến thăm một người khác.

- Cảm ơn anh.

Xem ra anh ấy có đến trường. Tuy nhiên có vẻ đã phát sinh vấn đề nào đó.

Được rồi, bây giờ tôi nên làm gì đây... Vừa suy tư, tôi vừa thử đi về phía lớp học của chị Tooko.

Bởi vì cách đó hai gian hàng là lớp của chị Noriko nên tôi co người cúi đầu bước vào trong cửa tiệm để không bị chị ấy phát hiện.

- Mừng ngài trở về, chủ nhân!

Trong cửa tiệm phảng phất mùi cà ri. Những cô gái mặc váy tạp dề, đầu đội băng đô đồng loạt cúi đầu chào tôi.

Thì ra là cửa tiệm cà ri hầu gái sao...

Tôi được hướng dẫn tới một bàn bốn người. Vừa lật thực đơn, tôi vừa nhìn xung quanh để tìm chị Tooko. Đúng lúc này tôi bắt gặp một bàn các cô gái ngồi kế bên.

Trong trường hợp này, cho dù thế nào thì tôi cũng nở một nụ cười thân thiết.

Mấy cô gái cùng đỏ mặt và chụm đầu vào nhau thì thầm.

- Nhìn kìa, trông anh chàng kia đẹp trai quá.

- Thử bắt chuyện với anh ấy đi.

Tôi làm bộ như không nghe thấy họ nói gì, sau đó chỉ thấy ba người lần lượt đứng dậy và mỉm cười tiếp cận tôi.

- Anh ơi, bọn em qua ngồi bên này được không?

- Dĩ nhiên là được rồi, ai chứ mỹ nhân là mình luôn hoan nghênh.

- Đáng ghét~

Bọn họ lại nhốn nháo lên một hồi. Cuối cùng mấy cô gái ngồi xuống vây quanh tôi.

- Anh là sinh viên ạ?

- Không, mình mới lớp 10.

- Hả, không thể nào.

- Anh nói xạo phải không?

- Thật đấy, mấy bạn muốn xem thẻ học sinh của mình không?

- Xem xem!

- Oa, đúng rồi kìa. Lớp 10? Vậy là nhỏ tuổi hơn bọn mình?

- Sakurai Ryuuto?

- Hôm nay em tới đây một mình à? Chẳng lẽ em có bạn gái học trường này hả?

Giọng nói và ánh mắt của ba người đều tan chảy như mật ong.

Sự tự tin bị mất đi dần quay lại với tôi. Aa, bầu không khí này thật tốt. Phải như vậy mới đúng chứ.

Mặc dù từ nãy tới giờ tôi liên tục gặp xui, nhưng có lẽ đã đến lúc thời cơ xoay chuyển.

Đúng lúc này...

- Xin thứ lỗi. Ngài đã quyết định gọi món gì chưa, thưa chủ nhân?

Nghe thấy giọng nói không chút cảm tình đó, tôi ngẩng đầu lên, miệng há hốc ra vì kinh ngạc.

Phản chiếu trong mắt tôi là một cảnh tượng khó tin.

Himekura Maki!

Cháu gái của hiệu trưởng!

Nàng công chúa cao ngạo coi trời bằng vung!

Đang mặc đồ hầu gái!

Vì quá kinh ngạc, tôi chỉ có thể mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào chị ta.

Phần ngực nơi tạp dề nhô cao đầy khiêu khích. Mái tóc dài bình thường để xõa nay được cột thành đuôi ngựa. Quả thực trông rất hợp... hệt như một nàng công chúa quý tộc xuống dốc phải nhẫn nhục mặc bộ đồ nữ bộc để đi làm vì kế sinh nhai.

Maki cúi xuống nhìn tôi với vẻ mặt khó chịu không được tự nhiên.

Mặc dù chúng tôi đã giao kèo rằng nếu chị Tooko và anh Konoha trở thành người yêu vào lễ hội văn hóa thì chị ta sẽ mặc tạp dề và váy siêu ngắn gọi tôi là chủ nhân, nhưng bây giờ nguyện vọng của tôi đã được hoàn thành một nửa rồi. Mặc dù cái váy này dài quá đầu gối, nhưng như vậy cũng có phong vị riêng của nó.

Chẳng lẽ tôi đang nằm mơ sao?

Nơi này là lớp của chị Tooko cơ mà?

Chẳng lẽ tôi đã đi nhầm sang nhà ma của lớp Maki sao?

Cuối cùng, âm thanh khàn khàn cũng phát ra từ cổ họng của tôi.

- ...Mình vừa nhìn thấy thứ đáng sợ nhất trên đời này.

Vẻ mặt của Maki không thay đổi.

Khóe miệng vẫn mím chặt.

Chỉ là chị ta hơi vén váy lên và dùng hết sức đá vào cái ghế của tôi.

Do ngồi trong tư thế ngả ngón, tôi bị ngã ngựa ra sàn.

Các cô gái cùng hét lên.

Tôi quỳ trên sàn đang định hỏi chị ta đang làm gì vậy, thì đúng lúc này, tôi nhìn thấy một nam sinh trông như hà mã cùng một cô gái nhỏ nhắn đang quần quýt lấy nhau tiến về phía này.

Không xong.

Tôi dùng đầu gối di chuyển như một con gián ra phía sau ghế.

- Em có sao không, Ryuuto?

Một cô gái trong nhóm ba người gọi tên tôi.

Ruri và bạn trai của cậu ấy ngay lập tức quay đầu nhìn về phía này.

Nét mặt của hai người ngay lập tức thay đổi, Ruri hét lên thảm thiết, còn bạn trai cậu ấy thì gầm gừ.

- Mà chính là thằng bạn trai cầm thú trước kia của Ruri! Mà trốn ở đó định phục kích bọn tao phải không!

- Cái gì đấy, tôi vừa nghe được ai đó gọi Ryuuto!

Chưa hết, chị Noriko tay ôm hũ đậu đỏ cũng xông vào bên trong, hai mắt chị ta đỏ rực, trông chị ta chẳng hề bận tâm tới bộ kimono xộc xệch trên người.

Đó chưa phải là tất cả.

- Có người gọi Ryuuto phải không! Gã đó lại làm ra chuyện xấu xa gì rồi!?

Asumi cầm theo dây thừng cũng xuất hiện với khuôn mặt hận không được giết người.

Lỗi tai của hai người này sao thính vậy!

Còn cả bạn trai của Ruri nữa! Anh ta hoàn toàn hiểu nhầm tôi!

- Dám bám theo chúng ta! Thân là kỹ sĩ của Ruri, ta phải ra tay diệt trừ người!

- Vẫn chưa chừa sao, đồ lăng nhăng biến thái!

- Lần này tôi phải giết cậu, đồ tội phạm tình dục!

Bạn trai của Ruri xách ghế lao tới, chị Noriko ném hũ đậu, còn Asumi thì vung dây thừng như vung roi.

Ba cô gái lúc này còn nhìn tôi với ánh mắt say mê cũng vội tránh xa, miệng la lên "Lăng nhăng biến thái!?" "Bám theo!?" "T-Tội phạm tình dục!?".

Maki, cây rơm cứu mạng duy nhất của tôi lúc này nhún vai nhìn tôi với ánh mắt bất đắc dĩ rồi nhanh chóng quay lưng đi vào trong.

Này này, sao chị có thể thấy chết mà không cứu vậy công chúa! Quay lại đây đi chứ!

Nhưng cho dù tôi cầu xin trong lòng thế nào, thì Maki trong trang phục nữ bộc cũng không quay lại.

Tiệm cà ri trở nên hỗn loạn, tôi bị bạn trai của Ruri dùng ghế đánh vào đầu, toàn thân bị vung dây đậu đỏ của chị Noriko, bị Asumi dùng dây thừng trói lại, cuối cùng, vừa gánh chịu những ánh mắt lạnh như băng của người xung quanh, tôi vừa chạy ra hành lang.

Bạn trai của Ruri, chị Noriko và Asumi vẫn đang đuổi theo tôi.

Tôi thật sai lầm khi nghĩ rằng thời cơ đã xoay chuyển.

Tôi đang bị hung tinh ám ở thì hiện tại tiếp diễn!

Vừa đụng vào người đi đường, tôi vừa ba chân bốn cẳng mà chạy.

Phần đầu bị ghế đánh trúng tê rần, mắt tôi hoa lên.

Ông trời ơi, tại sao tôi bị đối xử thế này chứ.

Chị Noriko, Asumi và Ruri đều từng nói yêu tôi, nhưng họ lại không trở thành Salome của tôi.

Nếu họ yêu tôi đến độ muốn siết cổ, chặt đầu tôi để độc chiếm cho riêng mình, tôi cũng sẽ yêu họ từ tận trái tim, sẽ dâng hiến toàn bộ thể xác và linh hồn cho họ.

Không xong, tại sao tôi lại có cảm giác lâng lâng thế này?

Chỗ bị đánh lúc này có lẽ đang chuyển biến xấu vì tôi bỏ chạy, tôi cảm giác không ổn lắm...

Trong lúc tôi đang bối rối, đầu tôi quay cuồng, khung cảnh trước mặt cũng trở nên mơ hồ.

Mình sắp ngất rồi!

Đúng lúc này, cánh cửa bên cạnh bị đẩy ra, một bàn tay trắng muốt vươn ra và nắm lấy tay tôi.

Bàn tay đó thật nhỏ nhắn, thật lạnh lẽo.

Cho dù bây giờ là ban ngày, nhưng căn phòng học vắng sau khe hở của cánh cửa lại mờ mờ tối, từ bên trong tỏa ra mùi gì đó chua chua.

Cảm giác choáng váng càng trở nên mãnh liệt hơn, tôi nương theo cánh tay mảnh khảnh và ngã gục vào trong bóng tối.

- Ryuu... cuối cùng cậu cũng là của mình rồi.

Trước khi ngất đi, tôi nghe thấy một giọng nói như vậy.

Tôi không biết mình đã bất tỉnh bao lâu nữa.

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang ở trong một căn phòng với những cái giá, trên đó đặt ếch xanh ngâm trong phóc môn, côn trùng, rễ cây,...

Đây là phòng sinh vật sao?

Bức rèm màu đen che kín cửa sổ, trong phòng u ám mờ mịt. Mặc dù từ bên ngoài, tôi có thể nghe thấy tiếng người lao xao, nhưng căn phòng này lại im lặng tuyệt đối, hệt như nó đang tồn tại ở một vùng không gian khác.

Lưng của tôi dựa vào một cái bàn, chân duỗi ra trên sàn nhà.

Trong lúc tôi còn đang ngẩn người, không hiểu đang có chuyện gì xảy ra, thì một bàn tay ấm ướt vuốt lấy má tôi.

Khi tôi giật mình quay đầu lại, tôi bắt gặp một cô gái xinh xắn để tóc dài ngang vai đang mỉm cười nhìn mình.

Cậu ấy có lẽ là học sinh trường Seijou. Bên trên lớp áo đồng phục là một chiếc áo choàng màu trắng, cậu ấy đang quỳ gối trên sàn.

Tôi thử cử động cơ thể nhưng lại kinh ngạc phát hiện tay mình đã bị cột lại đằng sau bằng một sợi dây vải.

Là cô gái này làm sao?

- Ừm, dường như tôi đang bị trói...

- Đúng vậy, là mình trói. Mình định dùng dây thừng, nhưng lại không tìm ra... thế nên mình đành dùng nơ áo đồng phục.

Thanh âm nhỏ nhỏ nghe êm tai như đang hát.

Ánh mắt và giọng nói của cô gái đều mơ hồ mang theo một cảm giác nguy hiểm.

- Tại sao cậu lại làm vậy?

- Vì mình thích cậu.

Tôi giật mình khi nghe cô gái thì thầm với vẻ ngượng ngùng.

- Khi nhìn thấy Ryuu chạy trên hành lang về phía này... hơi thở của mình dường như ngừng lại. Có lẽ ông trời đã thành toàn cho lời cầu nguyện của mình. Bởi vì mình muốn gặp Ryuu, nhớ đến sắp chết.

- Chúng ta trước kia từng gặp mặt sao? Mình cho rằng bản thân không thể quên được một cô gái dễ thương đến thế này.

Cô gái cúi xuống và lắc đầu một cách buồn bã.

- Không... mặc dù mình biết rất~~~ rõ về Ryuu, nhưng Ryuu lại không biết gì về mình. Trước khi kì nghỉ hè diễn ra, Ryuu đã đứng đợi Ruri ở trước cổng trường đúng không? Đó là lần đầu tiên mình gặp Ryuu.

- Ruri? Là Ruri có người bạn trai kì lạ đó hả?

Tôi vừa hỏi vừa thử cử động ngón tay để xem có cởi được cái nơ ra không. Khi thật, cột chắc quá.

- Đúng vậy. Mình là bạn của Ruri. Thế nên mỗi ngày, mình đều được nghe kể về chuyện của Ryuu, được nhìn thấy hình của Ryuu qua điện thoại.

Mình thật ghen tị với Ruri... cậu ấy có thể hẹn hò với Ryuu. Mặc dù những người khác đều nói Ryuu là người rất lãng nhãng, rằng ngoài Ruri cậu còn có rất nhiều cô gái khác, và khuyên Ruri nên chia tay với cậu. Nhưng Ruri lúc nào cũng cười bảo "Có thể chiến thắng nhiều đối thủ như vậy không phải là một điều rất tuyệt vời sao?".

Nhưng dần dần, Ruri bắt đầu nói xấu Ryuu, lại còn hẹn hò với một nam sinh của câu lạc bộ Đua thuyền. Khoe khoang rằng "So với Ryuu, Gunji thành thật hơn nhiều, cũng trân trọng Ruri hơn nhiều."

Ruri thật quá đáng. Một người như vậy làm sao có thể so với Ryuu chứ. Quả thật chẳng khác nào so sánh hà mã trong công viên với báo đốm chạy trên đồng cỏ!

Cô gái càng nói càng hăng say.

Bàn tay ấm ướt của cậu ấy vẫn vuốt ve má tôi.

- Mình không giống Ruri. Mình sẽ vĩnh viễn thích Ryuu. Cho dù ở đâu, vào lúc nào, mình cũng chỉ yêu một mình Ryuu. Nhưng Ryuu lại không chú ý đến mình, điều này khiến mình rất buồn.

Ryuu, nhìn mình đi.

Hãy chỉ thích một mình mình.

Hãy thuộc về mình, chỉ mình mà thôi.

Mình vẫn luôn cầu nguyện như vậy.

Nhưng Ryuu lại chỉ cười với những cô gái khác, cậu chưa từng nhận ra mình.

Cho nên, mình muốn giết Ryuu, để Ryuu chỉ thuộc về mình... mình đã mơ thật nhiều, thật nhiều giấc mơ như vậy. Đúng, giống như thế này...

Cô gái lấy ra một con dao giải phẫu từ trong túi áo khoác. Sau đó cậu ấy nhẹ nhàng đặt nó lên cổ tôi rồi khẽ di chuyển nó thật nhẹ.

Da tôi bị cắt đứt, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc cổ tôi, cơn đau dần lan tràn.

Nhưng tôi lại không hề sợ hãi, cũng chưa từng nảy ra ý nghĩ bỏ chạy.

Vào lúc này, trong ngực tôi chỉ có niềm hoan hỉ vô bờ.

Tôi đắm chìm trong cảm giác được yêu, được trói buộc, được khát khao đầy nguy hiểm.

Niềm khoái lạc thuần chất khiến sống lưng tôi run rẩy, khiến trái tim tôi đập lên như phát điên! Cảm giác mê mê tột độ!

Trong đầu tôi hiện lên hình bóng người con gái thuần khiết đặt đôi môi lên đầu lâu của một người đàn ông, bờ môi cô gái khẽ thì thầm, những lời đó vang vọng trong tai tôi mang theo cảm giác sung sướng.

... Ta thuần khiết, không một tì vết. Nhưng chỉ có chàng lại khiến dòng máu của ta sôi trào.

... Những gã đàn ông khác chỉ khiến ta ghê tởm. Nhưng chỉ có chàng là xinh đẹp đến nhường này!

... Ta nhìn thấy chàng, Jokanaan, và rồi ta đã yêu chàng.

... Jokanaan, Jokanaan, chỉ có chàng mới là người đàn ông duy nhất ta yêu.

Khi còn bé, hai đứa trẻ từng cùng nhau lén đọc quyển sách tranh này.

"Yêu một người... đúng là một điều thật đáng sợ."

Người chị gái vừa run rẩy vừa thì thầm như vậy.

Nhưng khi ấy, tôi lại nghĩ yêu một người quả là một điều ngọt ngào.

Tôi muốn được như Jokanaan, được Salome yêu say đắm. Được nàng chặt xuống đầu lâu và đặt nọ hân lên đó. Nếu có người yêu tôi đến vậy, tôi cũng sẽ vứt bỏ tính mạng của mình để dâng hiến cho tình yêu.

A, quả nhiên hôm nay tôi gặp may tới cực điểm!

Giấc mơ của tôi bỗng trở thành hiện thực!

Trên đời này lại có một người yêu tôi đến vậy!

Tôi mỉm cười nhìn cô gái mà ngay cả tên tôi cũng không biết, và nói với giọng tràn đầy yêu thương, như si như cuồng.

- Được thôi.

- Hả?

- Cậu muốn giết mình phải không? Muốn khiến mình chỉ thuộc về một mình cậu phải không? Nếu vậy thì giết mình đi.

Trong đôi mắt của cô gái hiện lên vẻ kinh ngạc cùng bối rối.

Tôi nhìn vào đôi mắt ấy và nói với giọng trìu mến.

- Mình tình nguyện cho cậu giết mình.

- C-Cái này...

Chẳng hiểu sao đối phương lại bỗng trở nên lúng túng.

Quả nhiên giết người mình thích vẫn cần rất nhiều quyết tâm. Có sợ hãi một chút thì cũng là không có cách nào.

- Cậu sợ sao?

Khi tôi nghiêng đầu và áp mặt lại gần, bả vai của cô gái giật bắn lên.

Đúng lúc này, dải lụa cột tay tôi cũng lỏng ra, tôi đưa bàn tay tự do về phía trước và khẽ nắm lấy bàn tay đang cầm dao giải phẫu của cô gái.

- !

Tôi dùng sức nắm chặt những ngón tay đang khẽ run rẩy và khích lệ.

- Không sao, để mình giúp cậu.

Khi tôi đang định đâm con dao vào cổ họng mình...

- Khôngggg!!!

Tiếng hét thảm thiết vang lên.

Chẳng hiểu sao cô gái lại đẩy tôi ra, đầu tôi va vào cái bàn đằng sau. Con dao giải phẫu rơi xuống sàn phát ra âm thanh trong trẻo.

- M-Mình xin lỗi, mình xin lỗi, mình xin lỗi!!! Mình vì lo lắng chuyện nên chọn trường đại học nào nên mới say mê một tình yêu nguy hiểm để đánh lạc hướng bản thân, sau đó trở nên không bình thường, mình không biết phải làm sao nữa!!!

- N-Này...

Cô gái vội đứng dậy.

- Vĩnh biệt, chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa. Mình sẽ cố gắng cho kì thi. Cảm ơn cậu vì những kỉ ức thật đẹp.

Nói rồi, cô gái xoay người, mang theo gương mặt đẫm nước mắt chạy ra khỏi phòng.

Bỏ lại tôi ngồi một mình trên sàn nhà, đầu óc trống rỗng.

Chẳng lẽ, tôi lại vừa bị từ chối sao?

Rõ ràng cậu ấy nói muốn giết tôi.

Vậy mà cậu ấy lại coi cuộc thi quan trọng hơn tôi sao! Tôi mà lại thua mấy thứ toán học, ngữ văn, tiếng anh gì đó sao!?

Những kí ức thật đẹp là cái quái gì chứ~~~!

Phần đầu bị đập vào bàn và đánh bởi ghế đau tê tái, tôi cúi đầu ủ rũ.

Ôi, Salome biến trở thành một nữ sinh cấp ba bình thường rồi.

Sức lực rời khỏi toàn thân tôi như sóng biển rời bờ.

Hôm nay đúng là xúi quẩy.

Mình thật sự không có sức hấp dẫn đến vậy sao...

Tôi lấy điện thoại từ trong túi ra để xem bây giờ là mấy giờ. Đột nhiên, tôi bỗng nhận ra.

Ôi mẹ ơi!? Vỡ kịch kết thúc rồi sao!

Tôi nhìn về phía cửa sổ, tia nắng hoàng hôn đang xuyên qua khe hở giữa những tấm rèm màu đen!

Tôi cuống quýt đứng dậy và chạy đi tìm chị Tooko.

Kế hoạch của tôi hoàn toàn thất bại.

Nhưng nếu lễ hội văn hóa kết thúc mà giữa chị Tooko và anh Konoha không có tiến triển gì thì việc tôi bị mắng chửi, đánh đập cả ngày hôm nay sẽ không có ý nghĩa gì cả.

Phải làm một cú lội ngược dòng vào phút chót mới được.

Chị Tooko đang nói chuyện phiếm với bạn bè trong phòng học.

- C-Chị Tooko...!

- Ryuuto!

Thấy tôi chạy không ra hơi trong hành lang và gọi chị ấy, chị Tooko tròn xoe mắt.

- Sao vậy Ryuuto? Đến giờ khách ra về rồi mà.

- Chị lại đây với em một chút.

- C-Cái gì?

- Em có chuyện quan trọng muốn nói với chị.

Tôi nắm lấy tay chị ấy và kéo chị Tooko ra một hành lang vắng người.

- Ryuuto, chị còn phải tham dự lễ bế mạc... có chuyện gì về nhà nói cũng được mà.

- Không nói bây giờ không được!

Thấy tôi nói bằng thái độ cứng rắn, nét mặt chị Tooko hiện lên vẻ lo lắng, chị ấy khẽ lấy tay chạm vào cổ họng tôi.

- Đã có chuyện gì vậy? Vết thương này là sao?

- Đừng bận tâm đến em. Chị Tooko, sau khi lễ hội văn hóa kết thúc, chị sẽ rời khỏi câu lạc bộ phải không?

Tôi thở gấp gấp nói ra những gì mình đang suy nghĩ, thấy vậy chị Tooko khẽ mỉm cười.

- Không có. Dù sao trong lúc thi cũng có thời gian nghỉ mà.

- Nhưng không phải sau khi kết thúc kì thi, chị sẽ tốt nghiệp sao? Tranh thủ lúc này chị Tooko hãy đem tình cảm của mình nói cho anh Konoha biết đi.

Nụ cười biến mất khỏi khuôn mặt của chị Tooko. Ánh mắt của chị ấy hiện lên vẻ bi thương và khổ sở.

- Đúng là chị Tooko có lẽ gạt anh Konoha một chút, nhưng mà cũng chỉ có vậy thôi mà. Chị nên nói rõ cho anh Konoha biết tình cảm của mình. Để em đi gọi anh Konoha tới! Chị cứ chờ ở phòng sinh hoạt của câu lạc bộ đi.

Khi tôi định quay người chạy đi, chị Tooko vươn tay ra giữ tôi lại.

Tôi kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy chị Tooko đang lắc đầu với vẻ mặt dụi dàng.

- Cảm ơn em đã lo lắng cho chị.

Ngay cả giọng nói cũng thật bình thản.

- Nhưng không cần thiết đâu.

- Sao lại không cần thiết chứ! Vậy chị định khi nào thì nói cho anh ấy biết!

Tôi nôn nóng la lên.

Chị Tooko khẽ mỉm cười.

- Chị sẽ không nói.

... Tooko không hi vọng như vậy.

Nụ cười của chị ấy bình thản, xinh đẹp tựa như một đóa hoa vô danh mọc bên đường.

Đôi mắt ngược lên nhìn tôi không chỉ có bi thương, mà còn cả sự dịu dàng, kiên quyết, cùng nghiêm nghị.

Cổ họng tôi nghẹn lại, hai mắt hoa lên.

Tại sao chứ, tại sao chị ấy vẫn cười.

"Tuy nhiên, hẳn là chính Tooko cũng nhận ra đã đến lúc nên buông tay rồi", trong đầu tôi vang lên thanh âm cao ngạo của Maki, lòng tôi tràn ngập cảm giác không cam tâm, tôi muốn phản bác... nhưng khi nhìn vào ánh mắt của chị ấy, vào nụ cười đó, tôi lại không thể làm được gì cả.

Bàn tay mà chị Tooko đang dùng để xoa đầu tôi thật ấm áp, nó không hề run rẩy như khi chúng tôi cùng đọc quyển sách tranh Salome thời thơ ấu.

Từ khi nào vậy nhỉ.

Chị Tooko sợ ma, ghét truyện kinh dị, mỗi khi nghe kể chuyện ma đều bám lấy tôi không chịu rời ra.

... Ryuu, có chị ở đây, sẽ không sao đâu.

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng khi ấy chị Tooko lại nắm chặt lấy tay tôi, hai mắt nhắm tịt, toàn thân run rẩy.

Ngay cả khi hiểu nhầm tôi bị bắt nạt và dang tay ra chắn trước đám con gái, toàn thân chị ấy cũng khẽ run lên vì sợ hãi.

Nhưng chẳng biết từ lúc nào, cho dù tôi kể chuyện ma, hay cố tình mở DVD phim kinh dị ở phòng khách, chị ấy cũng chỉ quay lưng lại lấy tay bịt tai, mếu máo kêu tôi dừng lại mà không đến nương tựa bên cạnh tôi.

Đối mặt với đám con gái, giờ đây chị ấy cũng có thể dạy bảo họ một cách đường đường chính chính.

Bây giờ cũng vậy, chị ấy lại đang cố chịu đựng sự cô đơn một mình.

Tôi bỗng dưng cảm thấy muốn khóc.

Chị Tooko dịu dàng hỏi.

- Em có tới xem vở kịch của bọn chị không?

- Em xin lỗi, em không tới được.

- Vậy à. Nanase bị ốm đột xuất nên không lên diễn được, cho nên chị thay em ấy diễn vai Sugiko, còn Konoha thì diễn vai Nojima. Lời thoại cuối cùng của Nojima tràn đầy sức mạnh, cảm giác rất tuyệt. Có vẻ như Konoha đã cởi ra được nút thắt nào đó trong lòng. Chắc hẳn từ nay về sau, em ấy cũng sẽ... trưởng thành hơn nữa.

Chị ấy khẽ thì thầm bằng giọng ấm áp.

- Được rồi, chị phải đi đây, Ryuuto. Em nhớ về thẳng nhà nhé, không được đi lung tung rồi lại về trễ đâu đấy.

Nói rồi, chị Tooko khẽ vẫy tay và vung vẩy hai bím tóc bước đi trên hành lang nhuộm màu ánh chiều tà và quay lại lớp học.

Tôi ngồi ôm đầu gối ở một góc của phòng tranh.

Khi toàn thân tôi đã lạnh như băng, cái mông cũng trở nên ê ẩm, đèn bỗng bật sáng.

- Cậu có thể đừng tự tiện tới đây không hả?

Vừa nhìn thấy tôi, Maki liền nói như vậy. Xem ra chị ta vừa biểu diễn ở câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, trên người chị ta mặc một cái áo đuôi tôm.

- Nếu tôi không tới, cậu định ngồi đây suốt đêm à?

- Hôm nay tôi đang gặp hạn. Cho dù đi đến chỗ của mấy cô gái khác thì cũng sẽ chỉ bị từ chối.

- Tôi cũng có thể đá cậu ra khỏi chỗ này đấy.

- Công chúa lúc nào cũng vậy nên tôi quen rồi.

- Chậc, nói chuyện với cậu bức mình quá.

Vừa nói với vẻ khó chịu, Maki đi tới trước mặt tôi.

- Nhìn bộ dạng của cậu là biết giữa Tooko và Konoha chẳng tiến triển gì rồi nhỉ.

- ...

Tôi vùi mặt vào đầu gối.

- Tooko nói sao?

- Giống hệt như chị. Chị Tooko nói chị ấy sẽ không nói gì với anh Konoha cả. Rằng việc đó không cần thiết... rồi chị ấy mỉm cười.

- ...

Lần này tới phiên Maki im lặng.

- Hôm nay đúng là một ngày xúi quẩy của tôi. Tôi bị cô gái từng hẹn hò ném đũa vào người, nói rằng việc hẹn hò với tôi là vết nhơ lớn nhất đời cô ấy. Rồi còn bị người ta dùng dây thừng siết cổ. Bị cự tuyệt với lý do bạn

trai bây giờ thành thật và nam tính hơn tôi gấp nhiều lần. Rồi còn bị một cô hầu gái cao ngạo đá lăn quay trước mặt mọi người nữa chứ.

- ...

- Sau đó tôi bị người ta nhốt trói trong phòng sinh vật, rồi được tỏ tình, nói rằng cô ấy yêu tôi đến độ muốn giết chết tôi, trong lúc tôi còn đang lằng lằng thì cô ấy nói mình phải đi thi nên chúng tôi sẽ không gặp lại, sau đó cô ấy bỏ chạy... Khó khăn lắm tôi mới tìm được một người chịu giết mình, tôi cứ ngỡ là mình đã gặp được Salome chứ...

Càng nói, nội tâm tôi lại càng trống rỗng.

Tại sao tôi lại không thể đạt được thứ mà mình thật sự mong muốn chứ.

Rõ ràng tôi gặp gỡ nhiều người như vậy, nhưng tại sao lại không có ai là người con gái trong mộng của tôi chứ.

- ...Có lẽ Salome của tôi không có trên đời này.

Tôi cảm thấy tuyệt vọng như rơi xuống vực sâu. Sẽ thật ngọt ngào biết bao nếu có hai người cùng rơi xuống, nhưng nếu rơi một mình thì sẽ thật cô độc và lạnh lẽo.

Maki vẫn im lặng. Có lẽ chị ta cũng cảm thấy chán nản với sự thảm hại của tôi.

- ...Cả chị cũng thế, một lúc nào đó rồi chị cũng sẽ quên tôi.

Đúng lúc này, tôi cảm nhận hơi thở của Maki bên tai.

- Tôi sẽ không quên cậu.

Tôi ngẩng đầu lên.

- Trí nhớ của tôi tốt lắm, đừng khinh thường tôi.

Chẳng biết từ lúc nào, Maki đã ngồi xõm trước mặt tôi.

- Cậu sở dĩ không gặp được Salome của mình vì cậu là một Jokanaan phong lưu.

Ánh mặt lạnh lùng và giọng nói không chút nương tình khiến tôi như quên hô hấp.

- Jokanaan là nhà tiên tri cao quý được thừa hưởng âm thanh của Chúa trời. Ông ta sẽ không tùy tiện bị Salome hấp dẫn. Ông ta không để ý tới bờ môi căng mọng sát trong gang tấc của Salome, mắng nàng là người con gái dơ bẩn bị nguyên rủa, cự tuyệt, cự tuyệt, rồi lại cự tuyệt.

Đúng vậy, mặc dù Salome là một thiếu nữ thuần khiết, nhưng Jokanaan - người thờ phụng Chúa trời - lại không nhận ra được bản chất của nàng.

Thế nên... Salome chỉ có thể lấy đi đầu lâu của Jokanaan để thỏa mãn tâm nguyện. Đặt nụ hôn lên chiếc đầu lâu của Jokanaan, người đã không thể mở miệng cự tuyệt hay trợn mắt nhìn nàng. Nếu như Jokanaan cũng giống như những người đàn ông khác, bị quyến rũ bởi Salome vào khoảnh khắc hai người gặp gỡ, chắc hẳn Salome đã không tiếc mọi thứ để giết ông ta. Ngược lại, nàng sẽ khinh miệt Jokanaan, quay người bỏ chạy.

Jokanaan phong lưu.

Đúng vậy, tôi vừa không thành thật, lại không thần thánh.

Cho đến khi gặp được Salome của mình, tôi chỉ có thể tiếp tục truy tìm tình yêu một cách ngu xuẩn.

Bờ môi ướt át của Maki chạm vào môi của tôi.

Đó là một nụ hôn mang theo xúc cảm nhẹ nhàng, không mãnh liệt muốn cướp đi mọi thứ như mọi khi.

Vừa tiếp tục nụ hôn an ủi, Maki vừa lấy tay tắt đèn trong phòng.

- Tôi đã nói rồi mà... vẫn có một số việc hai người vẫn tốt hơn một người... có những việc mà chỉ hai người mới cảm nhận được.

Trong màn đêm ngọt ngào, cánh tay mềm mại ôm lấy tôi như ôm lấy một đứa bé, trên đầu tôi khẽ vang lên một giọng nói có chút ấm áp.

- Chà... nhưng nếu cậu kiên trì tìm kiếm, có lẽ một ngày nào đó cậu sẽ tìm ra cô gái ấy, cô gái kì lạ chịu giết cậu.

Ngày hôm sau. Tôi mang theo trang phục quần gia đi phục thị công chúa.

- Này! Đừng có lấy tập vẽ phác thảo ra! Không được vẽ!

- Ấy dà, bình thường tôi vẫn vẽ mà.

- So với cái này thì ở trần còn tốt hơn vạn lần! Khốn kiếp, tôi cấm chị vẽ bộ dạng như tên hề này của tôi!

- Không phải cậu đã hứa là sẽ nghe theo mọi yêu cầu của tôi sao? Vậy mà dám nói với tôi như vậy à? Ở nhà này mà dám nói vậy sẽ bị đuổi việc ngay lập tức đấy.

- À tốt, mau đuổi việc tôi đi, giải phóng cho tôi đi, tiểu thư!

Tôi vừa chửi thề vừa cầm lấy tách trà xa hoa nốc hồng trà ừng ực.

Maki vừa cười như một tiểu yêu tinh, vừa tiếp tục vẽ bộ dạng đáng xấu hổ của tôi.

- Tôi sẽ bảo tồn bức tranh này cả đời.

Khốn kiếp thật, đáng lẽ chị ta mới là người mặc váy siêu ngắn đeo tạp dề phục thị tôi.

- Nào nào, đừng cử động, quản gia.

Maki vui vẻ lấy chân đá vào lưng tôi, mặc dù tôi không nghe được âm thanh của Chúa, nhưng tôi vẫn đưa ra lời tiên đoán của mình.

- Tôi tuyệt đối sẽ không quên chuyện ngày hôm nay. Lần tới tôi nhất định sẽ khiến cho chị gọi tôi là "Chủ nhân"!

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" Đặc Biệt ~Ngõng Tuyết~

Amano Tooko, người vừa chuyển vào kí túc xá hồi tháng Tư, là một người kì lạ.

Kí túc xá của chúng tôi chỉ dành cho nữ sinh, tính cả người quản lý thì tổng cộng có bảy người, mỗi người ở một phòng riêng biệt.

Ấn tượng đầu tiên của tôi đối với căn nhà kiểu Âu làm bằng gỗ ít được tu sửa này là cũ kĩ, nó chẳng khác nào đồ cổ. Đi ở đâu cũng nghe được tiếng sàn nhà kêu cọt kẹt, đóng cửa sổ mà không có kĩ xảo là sẽ rụng ra.

Mỗi phòng đều có một bếp lò mini, vòi nước và buồng vệ sinh, bồn tắm và vòi hoa sen thì xài chung, không cung cấp thức ăn. Ưu điểm duy nhất của nơi này là giá thuê nhà rẻ.

Cũng vừa có một người tốt nghiệp đại học nên ở đây trống một gian phòng, người chuyển vào gian phòng đó là Tooko.

Sau khi nhân viên chuyển đồ mang vào một thùng các tông có vẻ nặng, một cô gái với hai bím tóc xuất hiện.

Váy dài màu lam và áo len màu tử đinh hương nhạt như muốn thông báo mùa xuân đã tới, bản thân em ấy cũng ôm một thùng các tông.

- Quý khách, hành lý cứ để tôi chuyển, cô không cần giúp đâu.

- Không sao ạ, cháu muốn giúp mà. Hơn nữa cho dù sách nặng tới đâu thì đối với cháu cũng bình thường.

Em ấy nhẹ nhàng đáp với thanh âm trong vắt, sau đó bước vào hành lang kêu cọt kẹt.

Khi nhìn thấy tôi, em ấy nở một nụ cười như hoa.

- Em chào chị! Em là Amano Tooko, từ hôm nay sẽ chuyển vào sống ở đây ạ. lát nữa em sẽ đi chào hỏi mọi người sau ạ.

Khi Tooko cúi đầu chào tôi, hai bím tóc dài của em ấy rũ qua đầu vai.

Tôi không thích làm quen với người mới gặp lần đầu, trong một năm ở đây, tôi cũng không có khi nào nói chuyện thân thiết với bất kì ai. Tuy nhiên, nụ cười và cách nói chuyện của Tooko không khiến tôi thấy khó chịu, trái lại còn rất dễ gần.

Khi tôi nhìn vào mắt Tooko, tôi thấy mắt em ấy hơi đỏ.

Như thể vừa khóc...

Nhưng nét mặt và giọng nói của cô gái đang đứng trước tôi lại vui vẻ, rạng rỡ như ánh mặt trời.

Cho nên đó chắc chắn là do tôi tưởng tượng ra mà thôi. Cũng có thể tối qua em ấy ngủ không đủ giấc.

Không sao cả, dù sao chuyện này cũng chẳng liên hệ gì với tôi.

Tôi đáp lời một cách qua loa rồi rời đi.

Tooko hòa mình vào kí túc xá một cách rất tự nhiên, những người khác cũng có quan hệ rất tốt với em ấy. Bởi vì dáng người nhỏ nhắn, xinh đẹp, cộng thêm tính cách vui vẻ, rất nhiều lần tôi bắt gặp người khác mời

em ấy đi gặp mặt. "Chị sẽ giới thiệu cho em một anh chàng rất đẹp trai"
"Tooko mà đi là sẽ được hoan nghênh lắm đấy" "Dù sao cũng lên đại học
rồi, phải chơi cho thỏa sức mới được".

Tuy nhiên, có vẻ như lần nào Tooko cũng từ chối.

Với một nụ cười nhẹ nhàng để không khiến đối phương thất vọng, em
ấy nói.

- Em xin lỗi. Em còn nhiều sách phải đọc lắm ạ.

Tôi hơi ngạc nhiên khi nghe thấy câu trả lời này.

Tôi cứ nghĩ em ấy cũng sẽ như những nữ sinh đại học khác thời nay,
dồn hết tinh lực vào những cuộc gặp mặt, hẹn hò, bài tập và sách vở thù chỉ
cần không rớt là được.

- Đành chịu vậy, ai bảo Tooko là "Cô gái văn chương" chứ.

Cuối cùng mọi người bật cười và cho qua chuyện này.

Ngoại hiệu này hơi kì lạ. Tuy nhiên, nó rất phù hợp với bầu không khí
cổ điển, thoát tục xung quanh em ấy.

Cuộc nói chuyện chính thức đầu tiên giữa tôi và Tooko là vào tuần lễ
Vàng.

Những người khác đều đi du lịch hoặc về quê, chỉ có tôi là ở lại kí túc
xá. Tôi vốn nghĩ sẽ chẳng có ai giống mình, ai ngờ khi leo lên kho sách trên
gác xép, tôi lại bắt gặp Tooko ở đó.

- A...

- Chị Dara.

Đây là căn phòng chứa những quyển sách do một phu nhân người Anh mang tới từ quê hương, những người ở trong kí túc xá này đều có thể tự do sử dụng chúng. Tuy nhiên tôi còn chưa bắt gặp người nào khác ở đây.

Tooko ôm đầu gối ngồi dưới cửa sổ duy nhất trong phòng và lật từng trang sách.

Ánh nắng vàng buổi chiều xuyên qua cửa sổ, khiến những hạt bụi trong phòng sáng lấp lánh.

Cảnh tượng cô gái thắt bím tóc ngồi đọc sách trong phòng thật chẳng khác nào một khung cảnh trong truyện cổ tích.

Nét mặt dịu dàng, mang chút ưu tư của em ấy lại càng khiến tôi kiên định với ý nghĩ đó. Tuy nhiên, khi Tooko quay lại nhìn tôi, em ấy đã nở một nụ cười rạng rỡ.

- Căn phòng này tuyệt thật đấy ạ! Hồi trước khi tới đây xem nhà, vì có căn phòng này nên em mới quyết định sẽ dành bốn năm sinh viên ở đây.

- ...Em đang đọc gì vậy?

- Ngỗng tuyết của Gallico ạ.

Tooko trùi mền ôm quyển sách được viết bằng tiếng Anh trước ngực.

Sau đó, bằng chất giọng dịu dàng, khiến lòng người dễ chịu, em ấy nói.

- Ngỗng tuyết mang hương vị của món kem trái cây thượng hạng... khi tan ra trên đầu lưỡi và trôi xuống cổ họng, nó như xoa dịu cõi lòng đang nôn nóng... mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái của mùa đông sẽ đọng lại mãi trong miệng không tiêu tan...

Tooko nheo mắt lại và mỉm cười. Một nụ cười hạnh phúc... thế nhưng ở đâu đó, tôi vẫn cảm thấy chút cô đơn...

Tôi nói không chút khách khí.

- Cá nhân chị thì cho rằng tác phẩm này quá buồn thảm, chị không thích nó... Nó là chuyện tình buồn giữa người họa sĩ tàn tật và cô gái mang theo con ngỗng tuyết bị thương tới chữa trị. Người họa sĩ vì cảm thấy tự ti với ngoại hình đáng sợ của mình nên đã không nói cho cô gái biết tình cảm thật sự, sau đó rời đi và tham gia chiến trường.

Hàng lông mi của Tooko cũng hơi rũ xuống.

- Đúng vậy... Rhayader quả thật vì tướng mạo không giống với người khác nên cảm thấy tự ti... nhưng em nghĩ chắc hẳn đó không phải là nguyên do duy nhất khiến ông ấy không nói ra tình cảm của mình cho Fritha biết.

Khóe mắt của em ấy hơi ẩm ướt.

- Đó chắc chắn là vì... đối với ông ấy, Fritha quá quan trọng. Ông chỉ muốn Fritha được hạnh phúc, cho nên ông đã suy nghĩ thật lâu để tìm ra đáp án cho vấn đề này, và rồi ông đã lựa chọn rời đi một mình mà không nói gì cả...

Sau đó, vẫn cúi đầu, Tooko khẽ thì thầm như đang tự nói với bản thân.

- Tình cảm quan trọng này không thể bị nói ra thành lời... phải chôn sâu nó dưới đáy lòng cho tới lúc chết...

Có lẽ em ấy cũng từng trải qua chuyện tương tự như Rhayader và Fritha.

Mặc dù đối phương ở ngay bên cạnh, nhưng bản thân lại không thể thẳng thắn nói ra những điều nằm trong lòng.

Bởi vì so với bản thân, người kia quan trọng hơn rất nhiều lần.

Tooko ngẩng đầu lên và mỉm cười. Biểu cảm đó khiến tôi giật mình.

Bằng những ngón tay trắng muốt, Tooko vừa lật những trang sách của Ngõng tuyết, vừa nói một cách vui tươi.

- Khung cảnh linh hồn của Rhayader đến chào từ biệt Fritha ở cuối truyện vừa xót xa mà lại ngọt ngào, nó là cảnh em thích nhất. Mặc dù được phiên dịch thành "Người ta yêu" hay "Người trong lòng ta", nhưng em cảm thấy ở đây nguyên văn "My love" vẫn là cụm từ truyền đạt được sâu sắc nhất tình cảm của Rhayader... "Fritha, my love. Good bye my love"...

Cặp môi đỏ mọng như cánh hoa nói ra những lời vừa ngọt ngào, vừa xót xa.

Mặc dù Ngõng tuyết rất buồn thảm, cho dù vậy, ngay cả khi đọc cảnh cuối cùng, nó cũng chẳng thể khiến tôi lay động...

Thế nhưng khi nghe thấy cụm từ "my love" và hồi tưởng lại cảnh cuối trong Ngõng tuyết mà tôi đã đọc hồi trung học, trong đầu tôi bỗng hiện lên một cảnh tượng đầy xúc động khác hẳn khi đó.

Trên nền trời cháy rực buổi chiều tà, một con ngõng tuyết đang vỗ cánh.

Cô gái ngẩng đầu nhìn lên.

Vĩnh biệt, người ta yêu.

- Chắc hẳn... chỉ khi không còn được gặp lại, Rhayader mới có thể nói với Fritha những lời yêu thương đó...

Tooko mỉm cười trong ánh nắng chiều tà, ánh mắt ấy trong suốt mà lại xót xa.

Một tuần sau.

Tôi gặp Tooko ở trước thùng thư.

- Em chào chị Dara, chị vừa về ạ!

Sau khi vui vẻ chào tôi, em ấy lấy thư từ trong hòm ra. Khi nhìn thấy tên người gửi trên một phong thư màu trắng thuần, hai mắt em ấy mở lớn với vẻ kinh ngạc.

- Của bạn trai em à?

Tooko lắc đầu.

- Không, là một người bạn của ba em, bác ấy đã giúp đỡ em rất nhiều.

Sau khi đáp lời với giọng vui tươi, em ấy giữ lá thư trước ngực rồi đi vào bên trong.

Đêm hôm đó, khi tôi đi lên gác xép, tôi thấy Tooko đang đọc lá thư đó bên một chiếc đèn bàn.

Có lẽ vì vừa tắm xong, mái tóc đen dài của em ấy để xõa tung qua vai. Vừa ôm chân ngồi bên cạnh cửa sổ, em ấy vừa chăm chú đọc lá thư màu trắng.

Tôi dừng lại bên cửa, hô hấp như ngừng lại.

Bởi vì không hiểu sao, Tooko lại đang khóc.

Từ đôi mắt đen lay láy đó, những giọt nước trong suốt đang rơi lã chã. Nhưng em ấy lại không hề để ý tới nó, mà chỉ mỉm cười nhìn vào những dòng chữ trong thư.

Mặc dù đang khóc, nhưng em ấy lại đang nở một nụ cười thật hạnh phúc. Cảnh tượng ấy khiến lòng tôi siết lại.

Tựa như đã xảy ra chuyện gì đó thật vui vẻ... tựa như vừa nghe được tin tức của người mà bản thân hết mực yêu thương... Tooko vẫn im lặng cười trong khi những giọt nước mắt lăn dài trên gò má trắng muốt.

Tôi nghe thấy Tooko thì thầm điều gì đó. Có vẻ như nó là tên của một... cậu con trai?

Ánh mắt ấm áp, trong suốt ấy y hệt ánh mắt khi em ấy nhìn tôi và kể câu chuyện của Ngỗng tuyết.

... Chỉ khi không còn được gặp lại, Rhayader mới có thể nói với Fritha những lời yêu thương đó...

Tôi không biết trên lá thư viết gì, cũng không biết trước khi tới đây, Tooko đã phải từ biệt ai.

Tuy nhiên, thanh âm của Philip Rhayader dùng để gọi người con gái mình yêu thông qua hình hài con ngỗng tuyết dường như cũng đang thổ lộ qua bờ môi của Tooko.

My love... người trong lòng ta.

My love... người ta yêu.

Sau đó, tôi dường như nghe được thanh âm của Fritha trả lời Rhayader từ bên kia màn đêm.

"Philip, I love'ee."

(Philip, em yêu chàng.)

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Chào các bạn. tôi là Nomura Mizuki. Các bạn đang đọc tuyển tập truyện ngắn đầu tiên của Cô gái văn chương! Thật không ngờ những mẫu truyện "Điểm tâm" và "Giá sách" mà tôi đăng trên mạng chẳng mấy chốc lại nhiều thế này~. Chờ tới khi tôi kịp nhận ra thì nó đã đạt tới dung lượng không thể chứa hết trong một tập truyện rồi. Tập truyện ngắn tiếp theo tôi dự định sẽ ghi lại những câu chuyện của Kotobuki và Mori. Lần này tôi đã lấy những câu chuyện lấy Konoha và Tooko làm trung tâm, sau đó thêm vào ba chương mới cùng một chương bổ sung.

Thuyền bắt cua mà tôi lấy làm đề tài trong tập truyện này năm nay đột nhiên bán rất chạy. Đi khắp thư viện nào cũng thấy nó nằm trong danh sách chờ mượn, ngoài hiệu sách cũng xếp từng chồng cao ngất, cho nên tôi đã thử viết một mẫu truyện lấy nó làm đề tài, xem đó như một thử thách của bản thân... tuy nhiên thì nguyên tác quả thật rất lợi hại, làm tôi phải mất một phen công phu. Hành động của huấn luyện viên quả thật rất quá đáng, nhưng trong nguyên tác không chỉ có vậy! Đọc nó mà tôi hết ngứa chỗ này lại đau chỗ khác, đôi lúc lại buồn nôn muốn chết! Tôi thật sự rất muốn biết thể thao Kamchatka rốt cuộc là gì! Những bạn nào chưa tự trải nghiệm sự lợi hại của tác phẩm này nhất định phải thử đọc một lần.

À, nhắc mới nhớ, khi tôi bắt đầu viết mẫu truyện này, tôi đã hỏi chị biên tập "nên viết một câu chuyện như thế nào nhi?", vừa nghe vậy, chị ấy đã trả lời ngay lập tức "viết về Akutagawa được không?". Akutagawa... trong suy nghĩ của chị biên tập thì hình ảnh của cậu ấy là Thuyền bắt cua

sao... thật đáng thương (khóc). Cho nên để mang tới hạnh phúc cho một nhân vật luôn gắn với bất hạnh như cậu ấy, tôi đã viết ra Nàng tiên cá. Nhưng mà... tôi có cảm giác như vậy cũng không phải hạnh phúc... mà thôi, dù sao thì cũng tiến triển một chút rồi.

Hồi còn đi học, tôi cũng từng có một thời gian làm thêm ở nhà trẻ. Cũng có đọc sách cho bọn trẻ như Miu, nhưng mà vì cảm xúc của lũ trẻ thay đổi thất thường nên tôi thường xuyên bị cắt ngang kiểu "Con muốn đọc quyển này cơ", mỗi lần như vậy tôi đều cố dỗ dành "Con ráng đợi một chút nữa thôi được không, sắp tới đoạn hay rồi, để cô đọc tới cuối nhé. Nhé?". Cũng có khi tôi được yêu cầu đọc truyện tranh, mỗi lần như vậy, tôi lại đề nghị phân vai và chơi trò giả làm nghệ sĩ lồng tiếng theo kiểu "Cái này... được rồi, chúng ta cùng đọc đi!".

Khi rảnh rồi, tôi được tự do ghi tiểu thuyết lên vở, thích đọc truyện tranh cũng không sao, công việc đó quả thật rất~~~ là tốt. Ở nhà trẻ đó có rất nhiều tác phẩm cũ, cả các tác phẩm truyện tranh nổi tiếng cũng có đủ. Có một bộ truyện lấy chủ đề những chú chó con cùng tập hợp với nhau để chống lại con gấu hung ác, tình tiết cảm động của nó khiến tôi không cầm được nước mắt và phải chạy vào toilet để lau. Đó đúng là một kí ức đẹp.

Công chúa và Nhà tiên tri thì được đăng trên mạng, là câu chuyện về Maki và Ryuuto. Vừa nghĩ tới việc hai người này làm đủ trò đằng sau những sự kiện diễn ra trong phần chính truyện là tôi lại thấy vui vẻ. Ngưu ma vương thì được đăng trong tạp chí. Nghe nói Ngưu ma vương dịch thẳng ra tiếng Anh là "Buffalo Demon King", nghe ngẫu thật đấy! Câu chuyện của Ushizono tôi cũng dự định sẽ đăng lên mạng vào tháng Một tới.

Tiếp theo là thông báo và báo cáo.

Tập sách tranh Cô gái văn chương ~ Galleria de Arte ~ sẽ được đem bán vào ngày 15 tháng 12 tới! Bên trong có rất nhiều bức hình cực kì đáng yêu của Konoha & Miu, Tooko & Ryuuto thời nhỏ, mọi người nhất định

phải mua nhé. Trong đó tôi cũng có viết một mẫu truyện nhỏ về Konoha thời học đại học.

Ngoài ra thì cùng với series đang được đăng trên Gangan Powered, series truyện tranh mới Cô gái văn chương và Công thức ăn ngon cũng sẽ được phát hành trên tạp chí BeansA từ tháng 12. Theo dự định thì series này sẽ chỉ tập trung vào những mẫu chuyện đời thường của Konoha và Tooko. Họa sĩ sẽ là chị Hiyoshimaru Akira. Nhân vật nam của chị ấy vẽ rất gợi cảm đấy ạ~. Tạp chí BeansA sẽ được phát hành vào tháng lẻ!

Cuối cùng là báo cáo quan trọng nhất.

Năm nay, Cô gái văn chương đã đạt được giải nhất ở hạng mục tác phẩm xuất sắc nhất của giải thưởng Kono lightnovel ga suigo! (Lightnovel này thật tuyệt!) do nhà xuất bản Takarajima đứng ra tổ chức đấy ạ! Ngoài ra thì ở hạng mục họa sĩ minh họa thì chị Takeoka cũng giành giải nhất! Hạng mục nữ nhân vật thì Tooko chiếm hạng nhất, còn Kotobuki hạng bốn, hạng mục nam nhân vật chính thì Konoha đứng thứ năm, tôi thật sự bất ngờ với kết quả này! Khi nghe chị biên tập thông báo, tôi mừng muốn khóc. Cứ nghĩ tới đây đều là những lá phiếu của các bạn độc giả đã đọc hết phần chính truyện mà tôi lại thấy cảm động, thành thật cảm ơn các bạn. Nhờ có sự ủng hộ của các bạn mà series này mới có thể kéo dài tới tận bây giờ.

Tiếp theo sẽ là ngoại truyện. Kể về Konoha năm lớp 12 và một cô bé mới gia nhập câu lạc bộ Văn học. Các bạn nhớ đón đọc để biết Konoha đã nỗ lực thế nào để có thể bảo vệ lời hứa với Tooko nhé. Hẹn gặp lại!

Lời họa sĩ

Lần nào cũng sát rạt thời hạn, thành thật cảm ơn chị biên tập và chị thiết kế đã giúp đỡ tôi.

Đây là Chia, cô bé rất dễ vẽ, nhưng tập này cô bé lại không xuất hiện lần nào nên tôi sẽ vẽ cô bé ở đây.

Table of Contents

Mục lục

Ngoại Truyện 1: Cô Gái Văn Chương Và Tuyển Tập Tình Yêu 1

"Cô Gái Văn Chương" Và Ngưu Ma Vương Đang Yêu

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Nhật Kí Sarashina~

"Cô Gái Văn Chương" Và Những Người Lao Động Làm Cách Mạng

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Vạn Diệp Tập~

"Cô Gái Văn Chương" Và Thiếu Nữ Bị Ốm

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Đức Vua Và Lúa Mì~

Hoàng Tử Im Lặng Và Nàng Tiên Cá Tập Đi

"Cô Gái Văn Chương" Và Nàng Công Chúa Phía Bên Này Cánh Cửa

"Cô Gái Văn Chương" Và Nhà Tiên Tri Phong Lưu

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" Đặc Biệt ~Ngõng Tuyết~

Lời Tác Giả